

Giới thiệu Gia Mật Sẹo

Truyện Gia Mật Sẹo của tác giả Nguyên Nhu là câu chuyện hài hước, với tình tiết xuyên không thú vị. Nàng chẳng qua là ra ngoài mua đồ uống vào ngày mưa bão, nhưng lại xuyên không về Thanh triều thành cách cách. Còn nhập vào thân một tiểu hài tử tám tuổi, một lần nữa bắt đầu cuộc sống tuổi thơ!

Nàng nhớ nhà muốn chết, nhưng giấu ở trong lòng khó nói ra, chỉ có thể không ngừng tìm cách trở lại thế giới hiện đại. Mười sáu tuổi đi ngắm hoa tại một đêm hội, trốn ở một lương đình vắng vẻ thối sáo, nàng gặp thể từ Kỳ Cách.

Sự gặp gỡ hần làm tim nàng đập mạnh, nhìn khuôn mặt u buồn của hần, nàng vừa thấy đã yêu. Nàng vui vẻ mời hần đến phủ gặp mặt, không nghĩ rằng lại chỉ có một mình nàng cô đơn chờ đợi. Có kẻ bám víu khiến nàng phải bỏ trốn khỏi nhà, không may bị bệnh ở ngôi miếu đổ nát. Hần vừa vận xuất hiện cứu nàng, ôn nhu che chở cùng chăm sóc làm trái tim nàng sâu sắc nghiêng về hần.

Bạn đang đọc truyện *Gia Mật Sẹo* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

“A ——” Tiếng kêu thảm thiết vang lên, từng đợt chói tai làm người ta không thể chịu được.

Nhìn lại, gương mặt trước gương đồng là một nữ hài ước chừng tám, chín tuổi, tiếng kêu thảm thiết này chính là phát ra từ trong miệng của nàng.

Chỉ thấy nàng mở lớn hai mắt, bộ dạng như nhìn thấy quỷ trong gương, phản ứng quái dị của nàng làm hai tỷ nữ bên cạnh cả kinh không biết nên làm như thế nào cho phải.

Một hồi bước chân dồn dập mà hoảng loạn từ ngoài cửa truyền đến, chỉ thấy một phu nhân xinh đẹp vẻ mặt hết hoảng chạy vào trong phòng, hai mắt tràn đầy nước mắt, lao đến nữ hài vừa hét lên, gặt gao ôm chặt nàng.

“Tình Dương, Tình Dương! Ngươi rốt cục đã tỉnh, ngạch nương thật lo lắng cho ngươi! Ô ô ô.” Phu nhân xinh đẹp nhưng gương mặt đau buồn ra sức vuốt ve khuôn mặt nữ hài, đầy mắt tràn ngập sự thương xót.

Bị nàng ôm như vậy, nữ hài ngây ngẩn cả người, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn nàng, chớp mắt mấy cái “Ngạch, ngạch. Nương?” Ngữ khí thập phần nghi hoặc.

Ai có thể nói cho nàng biết, hiện tại là đã xảy ra chuyện gì? Nàng. Nàng. Nàng là ai?

Mỹ phụ phát giác nàng không bình thường, lo lắng vỗ vỗ gương mặt của nàng “Tình Dương, ngươi làm sao vậy? Ngươi không nhận ra ngạch nương sao? Ngươi đừng dọa ngạch nương!” Nàng chợt quay đầu hướng tỷ nữ hô “Nhanh đi gọi đại phu!”

“Đại” Tỷ nữ lên tiếng vội vàng chạy đi.

Nữ hài cảm thấy một hồi đầu vầng mắt hoa, dường như chịu không được đá kích lớn, thân thể nhỏ nhắn quơ quơ, hai mắt nhắm lại, hôn mê bất tỉnh.

Tám năm sau

“A ~” Lười biếng gáp một cái, thiếu nữ có gương mặt thanh tú, vẻ mặt chán nản nhìn về phía trước.

Trước người nàng, có một tiểu mỹ nhân trắng nõn như ngọc, nhìn qua tuổi tác cùng nàng không sai biệt lắm, nhưng dung mạo hai người lại cách xa nhau.

Chỉ thấy tiểu mỹ nhân như bạch ngọc kia vẻ mặt tung tăng như chim sẻ, hai gò má mỹ lệ đỏ hồng, bàn tay trắng nõn cầm một bộ y phục hồng nhạt, đứng ở trước gương đồng, cái miệng nhỏ hoan hỉ cười.

“Muội muội, ngươi mau giúp ta nhìn xem, xiêm y này làm tôn thêm màu da của ta không?” Tiểu mỹ nhân mở miệng, thanh âm ngọt ngào, nàng quay đầu, vẻ mặt vui vẻ nhìn đến muội muội bộ dáng chán nản thì lập tức chu miệng lên.

“Muội muội!” Xoay người, nàng đi đến ngồi ở bên cạnh bàn ghé vào bên tai người đang ngơ ngẩn kia, đột nhiên hét lớn một tiếng.

Một tay để dưới cằm, thiếu nữ bị nàng rống như vậy làm cho hoảng sợ, nàng trừng mắt nhìn, đầy mắt còn có chút mê mang, thoáng nhìn tỷ tỷ bộ mặt giận dữ, thở dài “Làm chi?” Thanh âm của nàng trầm thấp hơn người kia rất nhiều.

Một tay cầm quần áo, tay kia tức giận chỉ chỉ trán muội muội, khuôn mặt Tình Vũ ngưng lại “Muội muội, ngươi đừng cứ mãi cái dạng này, nhờ ngươi giúp ta ngắm quần áo, ngươi liền ngăn người, người đó! Cũng lớn rồi, không chú ý đến cách ăn mặc chút nào.” Mở miệng ra, bắt đầu đối tiểu muội muội kén nàng hai tuổi thao thao bất tuyệt nói ra hết suy nghĩ.

Tinh Dương dưới đáy lòng thờ dài. Nàng, Chương Giai Tinh Dương, năm nay bất quá đã hai mươi tám, chỉ là, hai mươi tám này là sinh mệnh thứ hai của nàng.

Muốn nói như thế nào đây? Loại chuyện quỷ dị này, ngay cả bản thân nàng đều có cảm giác mình đang trong mơ, chỉ là giấc mộng này quá dài, đã tám năm, khiến nàng không thể không đối mặt sự thật.

Tám năm trước, nàng hai mươi tuổi, nói đúng ra, tại thế kỷ hai mươi mốt, nàng là nữ sinh tên Lâm Thuần Dương.

Còn bây giờ là cái dạng này? Ngồi trong lầu các cổ kính, mặc y phục mỹ lệ cổ điển, chân đi hài hoa.

Nàng không biết, trời không biết! Chết tiệt không biết! Nàng chỉ biết là tại thế kỷ hai mươi mốt thì nàng muốn nhặt thứ gì đó, không cần thận ngã xuống xuống khe nước đằng sau nhà bà ngoại, tỉnh lại, liền biến thành tiểu cô nương tám tuổi. Đáng chết nhất, nàng rõ ràng xuyên không, về tới Thanh triều!

Nghĩ đến đây, Tinh Dương nhin không được có cảm giác muốn khóc.

Nhập vào thân một tiểu quỷ tám tuổi. A, không, là thân một tiểu nữ hài, ai có thể tưởng tượng lại sống tám tuổi một lần nữa, là bức bối cùng bất đắc dĩ lớn cỡ nào, lại còn là một triều đại mình không hề quen thuộc.

Tinh Dương lại thờ dài. Những năm này, nàng dùng hết tất cả các phương pháp trong tiểu thuyết ngôn tình đã xem qua, thử trở lại thế kỷ hai mươi mốt, mà ngay cả phương pháp trong truyện tranh cũng thử qua —— xuống dưới lòng sông xem có thể trở về hay không.

Nhưng mà biện pháp này ngoại trừ làm cho nàng thiếu chút nữa chết đuối, còn bị cảm nặng, nằm trên giường hơn một tháng. Cuối cùng, nàng nghĩ đến đi nhảy núi, nhớ mang máng có người còn cười nói “Nhảy thẳng xuống”, tựa hồ nhảy xuống là có thể cắt đứt mọi thứ, hoặc trở lại nơi trước đây.

Cho nên tìm vách núi cao chuẩn bị nhảy xuống. Nhưng trước lúc nhảy, có một cô nương bước nhanh hơn, nhảy xuống ngay trước mặt nàng, sau đó lại thấy choáng váng, nghe bên tai truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương, nàng lập tức quyết định bỏ qua cho chủ ý này. Hôm sau nghe được cô nương kia bị chết thảm bao nhiêu thì nàng lại càng cảm giác mình thay đổi quyết định là đúng bấy nhiêu.

Sau khi buông tha ý nghĩ “không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con”, nàng đổi thành cầu thần bái Phật, nghe nói có thầy tướng số liền chạy đi tìm, chỉ là xin thẻ? Xấu hổ, tới thời đại này đã tám năm, nàng chưa từng đi xin thẻ bao giờ. Thầy tướng số? Mười người thì có tám người đều nói mò cái gì nàng mệnh phú quý, trời sinh phúc tinh . . . , làm cho nàng phải đi tìm hiểu, có hai thầy tướng có bản lĩnh, là thành thật nói cho nàng biết, tính không ra vận mệnh của nàng.

Đấu tranh vài năm, nàng cũng biết, hai năm qua ngoan ngoãn ở trong phủ Thượng Thư, chủ nhân của thân thể này— Tinh Dương cách cách lấy thân phận sống ở thời đại này, ai.

Hồi tưởng lại lịch trình kế hoạch trở lại thế kỷ hai mươi mốt của nàng, thật bị phản muốn hướng lên trời rống giận!

Lại thờ dài, đôi mắt miến cường liếc về phía tỷ tỷ Tinh Vũ còn chưa nói xong, nhin không được muốn lắc đầu. Bộ đáng đắc ý, nhưng lại không có não?

Theo nàng biết, A ma các nàng, là quan công bộ thượng thư Chương Giai đại nhân. Nha! Gọi sai rồi, hẳn là Cách Đồ đại nhân, người Mãn có thói quen gọi tên không gọi họ. Hẳn thừa kế Đa La Quận Vương, mà nàng cũng may mắn có thân phận cách cách.

Nay là thời Khang Hi, may mắn đến với nàng. Lão thiên khá tốt không đối xử với nàng tệ bạc, đem nàng ném đến một niên đại tuy có chiến tranh. Nay thái bình, nàng lại thành tiểu thư quan lại, ít nhất không lo ăn mặc.

“Tinh Vũ, người nếu không thay quần áo, sẽ không kịp đi yến hội.”

Xem ra cái miệng nhỏ trước mắt đã rầy rà đến cực điểm, thật sự quấy nhiễu thanh tĩnh người ta.

Lòng đang cao hứng, Tinh Vũ giật mình, đột nhiên đôi mắt nữ lệ mở to “A!” Kinh hô một tiếng, nàng xông lên trước gương bắt đầu luống cuống tay chân, tỷ nữ đứng ở bên cạnh chờ hồi lâu cũng vội vàng tiến lên giúp nàng mặc quần áo.

“Tinh Dương, người thật muốn mặc như thế đi sao?” Tỷ nữ hầu hạ mặc xong quần áo, Tinh Vũ ngồi trở lại trước gương chải đầu, nhin không được hướng mọi người đang ngồi bất động trên ghế hỏi.

Ngắm ngắm xiêm y trên người mình, kỳ phục xanh đậm, chân đi hài, Tinh Dương tự nhận quần áo đoan trang, không mất lễ nghĩa “Đúng.” Nàng không có hứng thú với ăn mặc và trang điểm xinh đẹp cho người thường thức.

Hôm nay là dạ yến mỗi năm một lần, chúng đại thần đều hăm he chờ thể hiện, phải nói, đây là lúc lấy nữ nhi để tranh đoạt; cách cách, thiên kim nào cũng có vẻ đắc ý, đêm nay ai cũng hết sức làm mình nổi bật.

Trên cơ bản, Tinh Dương vẫn cảm thấy dạ yến ngắm hoa này là một kiểu kết thân trá hình. Trước kia, nàng bởi vì không có hứng thú, đều cáo bệnh không có tham gia, khiến cho người bên ngoài đều đồn đãi tiểu cách cách của Công bộ thượng thư là mỹ nhân bị bệnh. Bệnh hay không không quan trọng, nhưng hai chữ “mỹ nhân” ở đâu ra, nàng thật sự rất buồn bực. Ai, nếu không phải năm nay nàng đã mười sáu, không đi không được, nàng thật đúng là muốn tiếp tục giả bệnh.

“Hôm nay có rất nhiều A ca, bối lạc gia đều đi, người không ăn mặc đẹp một chút, sao có cơ hội? Huống hồ những cách cách, tiểu thư kia nhất định là hao hết tâm tư ăn mặc thật đẹp, người như vậy mà đi, không sợ bị người tranh mất sao?” Tinh Vũ không đồng ý lắc đầu.

Nàng chính là không muốn bị nhìn trộm. “Ta không cần, có người thay Chương Giai phủ chúng ta tranh là đủ rồi.”

Lời này không phải tự coi nhẹ mình, mà là khuôn mặt chỉ được xưng tụng thanh tú như nàng, một khi cùng dung mạo xinh đẹp của Tinh Vũ cùng nhau xuất hiện, được chú ý nhất định là Tinh Vũ. Người a, đều là giống nhau, coi trọng bề ngoài và thể lực đằng sau, đây là định luật thiên cổ không thay đổi.

Thấy nàng không nghe khuyên bảo, Tinh Vũ cũng không buồn nói tiếp, vội vàng nhìn xem mình còn ở đâu chưa hoàn mỹ, cùng tỷ nữ bắt đầu đàm luận đi tới yến hội.

Gió nam ấm áp nhẹ thổi, hoa sen nở rộ, trên mặt hồ, một con thuyền nhỏ chầm chậm lướt, một gã nam tử cao lớn đứng một mình phía đuôi thuyền, một thân hắc y, cầm trong tay mái chèo nhẹ nhàng mà dong đưa, thân thuyền di chuyển. Mũi thuyền một nam tử khác đang ngồi, một thân bạch y, trên đầu còn mang nón, màn che lụa trắng tung bay, che lấp toàn bộ ngũ quan của hắn, trong tay hắn cầm một cây cần câu, đang thả câu.

Đột nhiên, sự trầm tĩnh bị một con chim phá hủy. Không biết nơi nào bay tới một con bồ câu màu xám đưa tin rơi vào thân thuyền. Hắc y nam tử vươn tay, bồ câu đưa tin nằm gọn trong lòng bàn tay hắn, hắn gỡ xuống nút thắt tờ giấy ở trên chân chim bồ câu, nhìn nội dung, mắt híp vào, lòng bàn tay để xuống, để bồ câu đưa tin bay khỏi.

“Chủ tử.” Buông lỏng tay, hắn đi đến mũi thuyền, cúi đầu cung kính đưa lên tờ giấy.

“Ừ?” Không có đưa tay tiếp nhận tờ giấy, bạch y nam tử không ngẩng đầu, nhàn nhạt mà hỏi thăm.

“Vạn tuế gia có lệnh, thỉnh chủ tử ba ngày sau trở lại kinh thành.”

Cần câu cầm trong tay hơi căng thẳng, như có như không bật ra âm thanh than nhẹ “Chuyện gì?”

Hắc y nam tử trầm mặc một lát, mới mở miệng nói: “Ba ngày sau, vạn tuế gia sắp xếp cho ngài gặp gỡ vài thiên kim danh giá.”

“.....” Ngẩng đầu không nói gì, nhìn về phía tờ giấy kia, hắn tự tay lấy ra, rồi sau đó buông tay, tùy ý tờ giấy bay xuống mặt hồ.

Nhìn cử động của hắn, hắc y nam tử không nói, lẳng lặng trở lại đuôi thuyền, cầm lấy mái chèo, tiếp tục chèo nhẹ.

Thật lâu sau, bạch y nam tử mới thu hồi cần câu, từ từ đứng lên, qua màn lụa trắng, ngẩng đầu nhìn về phía phương xa. Gió nhẹ thổi, lụa trắng bay bay.

“Trở về đi.” Hắn lạnh nhạt phân phó.

Hắc y nam tử nghe vậy dừng lại, lực tay khéo léo thi hành, làm cho thuyền nhỏ nhanh chóng chuyển phương hướng, hướng bên hồ đi tới. Chủ tử nhanh trở về, cũng là đáp ứng vạn tuế gia.

Dần dần đi xa hồ quang thủy sắc, bạch y nam tử mất bóng xuống. Chỉ sợ thời gian thanh tĩnh như vậy, đưa hắn trở lại kinh thành sẽ có nhiều thay đổi.

Đúng như nàng suy nghĩ, bữa tiệc ngắm hoa này, quả nhiên là dung nhan tuyệt mỹ của Tinh Vũ nổi bật, đánh bại thiên kim chúng gia khác, trở thành cách cách đẹp nhất yến hội. Nàng lúc này mới hiểu, tỷ tỷ vì cái gì lại thích đến dạ yến như vậy —— danh tiếng có thể truyền đi, vừa thỏa mãn một ít hư vinh của nàng.

Mà nàng, tiểu cách cách dung mạo tầm thường, không lâu sau, liền để Tinh Vũ bị một đồng ruồi bọ chen chúc đến đầy đi. Không sao cả, vừa vặn tránh ở một góc, không có người chú ý nàng, nàng ngược lại càng được tự do.

Tinh Dương cứ thế ăn uống, đôi mắt thì thưởng thức ca múa biểu diễn trước mắt.

Nàng đi tới nơi này, chuyện may mắn thứ hai, chính là năm đó thành tích học lịch sử của nàng thật sự không được tốt lắm, nhưng nàng ít nhất nhớ rõ Khang Hi, Ung Chính, Càn Long ba hoàng đế Thanh triều này đều hưng thịnh, hơn nữa Khang Hi cùng Càn Long trị vì cũng không ngắn, nghĩ đến lúc nàng sinh thời, hẳn là không cần phải lo lắng bộc phát chiến tranh, có thể thanh thản ổn định sống.

“Tinh Dương.” Giọng nói nhẹ nhàng khẽ gọi nàng từ phía sau.

Nghe được thanh âm này, Tinh Dương cả người cứng lại, đặt đĩa xuống, chậm rãi quay đầu lại, liền nhìn đến một cái mỹ phụ hướng nàng đi tới, cười ngồi vào bên cạnh nàng.

“Ngạch nương.” Nàng giờ lên khuôn mặt tươi cười.

Theo lý thuyết, hẳn là phải do đại phu nhân đến dự mới đúng, chỉ là Thượng Thư phu nhân nhiều năm như vậy, thành kính lễ Phật, dần dần đem chuyện trong phủ Thượng Thư đều giao cho nhị phu nhân quản lý, mà ngay cả trường hợp này cũng hơn nửa là Nhị phu nhân đi cùng trượng phu. Huống hồ là đại phu nhân hay là nhị phu nhân tuyệt không quan trọng, bởi vì các nàng là tỷ muội, hai tỷ muội lớn lên giống nhau, không nói, người ngoài cũng không phân biệt ra được.

Cầm Ngọc vỗ vỗ tay của nữ nhi “Tinh Dương, sao không cùng Tinh Vũ đến bên kia chơi?”

Yến hội này, ngoại trừ những đại thần kia vẫn ngồi ở ghế trên, một đám người trẻ tuổi đã sớm ngồi không yên, đều chạy đến bên trên cò kia chơi, nha đầu kia còn hào hứng bưng bưng ngồi ở trên ghế xem cuộc vui.

“Tỷ tỷ đảm nhiệm chức vụ là được rồi.” Nàng không có hứng thú quấy rầy Tinh Vũ trên hoa ghẹo nguyệt đang cực kỳ vui vẻ.

Cầm Ngọc có chút lo lắng chau mày. Nữ nhi này, tám năm trước bị người xấu bắt đi cứu trở về đến nay, tính tình vô cùng thay đổi. Khi còn bé rất kiêu căng luôn làm người khác đau đầu, như bây giờ cũng không phải không tốt, nhưng luôn có cảm giác tang thương, làm cho nàng cùng phu quân không biết nên như thế nào cho phải. Cái này đều là trách nàng, nàng không có để ý tốt hài tử, mới khiến cho nàng biến thành như bây giờ.

Nhìn ngạch nương nhũm mày không nói, Tinh Dương than thở biết rõ nàng lại đang trong lòng tự trách mình hại nàng năm đó bị bắt đi, làm cho tính tình đại biến.

Lúc nhìn lên xem thì kịch đã diễn xong, có chút lưu luyến không rời, xem ra nàng không được xem nữa .

“Ngạch nương, ở đây hơi buồn, ta đi tìm tỷ tỷ xem có gì không.” Ai, thật đáng tiếc, đi tới thời đại quá khứ, nàng mới cảm nhận được nơi nào có thú vị, dù sao lúc này cũng là thay cho việc không có TV để giết thời gian.

Nghe nàng vừa nói như vậy, Cầm Ngọc khuôn mặt u sầu lập tức đổi thành lúm đồng tiền “Được, được, được, người nhanh chút đi đi.”

Gật đầu, cầm trên tay miếng bánh ngọt nhỏ, Tinh Dương đứng lên, hướng bãi cỏ đi đến. Lúc này, nàng còn có thể cảm nhận được ánh mắt tha thiết chờ nhìn đợi từ sau lưng.

Nàng không khỏi ngửa mặt lên trời “Tha cho ta đi.”

Đi tới bên người ti ti thì Tinh Vũ rất vui vẻ kéo muội muội gia nhập vào đại hội trên hoa ghẹo nguyệt không chuẩn mực kia.

Tinh Dương bắt đầu đi nhún vai, dính bên người Tinh Vũ không đi, cũng không có cùng người nói chuyện phiếm, đến nửa canh giờ sau, ngạch nương rốt cục không nhìn vào nàng nữa, nàng mới đứng lên.

“Muội muội?” Tinh Vũ không hiểu nhìn nàng.

“Ta đến bên kia đi một chút.” Nàng chẳng muốn lại đợi ở chỗ này chịu sự khinh thường, mặc kệ những lời này, nàng rất thức thời bỏ đi.

Tinh Dương tìm nơi không có người đến, bắt đầu đi càng xa, ngẩng đầu, mới phát hiện mình đã chạy đến bên đối diện của đám tiệc. Từ nơi này nhìn lại, mọi người trở nên nho nhỏ, âm thanh huyền ảo cũng phảng phất bay xa, con người trong trời buồn bã, chợt cảm thấy có chút thê lương.

Nhìn bầu trời ánh trắng sáng bạc, nàng thở nhẹ. Từng nghe người ta nói, nơi tâm hồn có điểm xuất phát và quy tụ, nơi đó chính là nhà, giờ đây, có phải là bởi vì tâm nàng không cách nào dung nhập thời đại này, cho nên mới có thể phiền muộn khổ sở như thế? Nhưng nàng thật sự không cách nào giải quyết cảm nhận không hợp nhau nơi đây lòng.

Tiếng nước lọt vào tai, nghiêng đầu nhìn lại, thì ra bên trái phía trước có một cái hồ, bên cạnh hồ đặt mấy tảng đá lớn lẻ tẻ, loáng thoáng có thể nhìn thấy trong hồ có hoa nở rộ. Vị trí nàng đứng chỉ có thể nhìn rõ một chút cái hồ, nửa khác ẩn trong bóng tối, nhìn cũng không thấy.

Hẳn là hoa sen? Tinh Dương đẩy lòng đoán. Lại liếc nhìn chỗ Tinh Vũ, nàng tìm tảng đá lớn, thổi hết bụi bẩn, túm váy đặt mông ngồi lên. Một tay chống dưới cằm, nàng nghĩ thầm, xem ra, yến hội này còn kéo dài.

Chần chờ một lát, nàng lấy từ trong ngực ra một cây sáo nhỏ, thân sáo trắng muốt sáng long lanh, chỉ dài từ đầu ngón tay đến khuỷu tay nàng. Sáo ngọc này là nàng ngẫu nhiên lấy được. Mỗi nở nụ cười, nàng yêu thương mon tron thân sáo. Trước kia nàng từng học qua thổi sáo, sau khi đến đây, thổi sáo là thứ duy nhất có thể an ủi nỗi nhớ nhà của nàng. Ít nhất tiếng sáo thanh thúy này. trải qua một thời gian dài cũng không thay đổi.

Sáo ngọc màu trắng trong tay nàng khẽ quay một vòng, đặt lên đôi môi đỏ mềm của nàng. Nhắm mắt lại, tiếng sáo trầm thấp ôn nhuận vang lên, khúc nhạc trầm thấp, nhu hòa mang theo buồn bã, ai oán lại có chút an ủi, chuyển âm lên cao, giọng thấp trầm bổng, rồi phút chốc lên cao mạnh mẽ, sau một khắc lại trở nên bình tĩnh du dương, thanh âm dần dần ngưng, cho đến khi tắt hẳn.

Thôi xong một khúc, chuyện buồn trong lòng Tinh Dương cũng được tháo gỡ phần nào, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không còn buồn bã, thậm chí có chút cười yếu ớt, nàng đem bảo bối dùng tay áo lau qua một lần, mới cẩn thận cất vào trong ngực.

“A ~” Thanh âm nàng kêu gào phát tiết, phút chốc, lồng ngực nghi hoặc cau lại. Vừa rồi không nhìn kỹ, trong bóng tối bên kia, dường như có gì đó? Ngay từ đầu nàng tưởng đó là tảng đá lớn, cẩn thận tập trung xem xét, dường như. Là một bóng người?

Một cái đầu nghiêng ra, dừng đi qua, càng nhìn càng giống như là người, nàng thử mở miệng, “Có ai không?” Thanh âm của nàng quanh quẩn bốn phía yên tĩnh.

Nín thở, chớp chớp đôi mắt, chờ đợi một hồi lâu, nàng mới cười lớn, cười cười xoa xoa cái mũi. Có thể là tự mình nghĩ nhiều, đang lúc nàng nghĩ như vậy thì trong bóng tối lại truyền đến tiếng đáp lại rõ ràng —

“Có.”

ỒỒ! Một chút chuẩn bị tâm lý đều không có, Tinh Dương bị dọa đến hít thở không thông, tim đập rộn lên. Che ngực, nằng thở khê. Không nghĩ tới thật sự có người, hơn nữa thanh âm nghe, hẳn là nam nhân.

“Ngươi, ngươi cũng là tới tham gia yến hội ngắm hoa này sao?” Hít thở, nằng tận lực dùng ngữ khí thật vững vàng hỏi. Chết rồi! Sẽ không phải ở đây đụng phải người xấu chứ? Sớm biết như vậy sẽ không trốn đến góc này.

Nằng nhớ không lầm, đầu năm nay xuất hiện nhiều người phản Thanh phục Minh, cũng hay nghe được một ít chuyện Thiên Địa Hội len vào trong nội cung, nằng cũng không muốn vì lý do hồ đồ đó mà mất mạng.

“Ừ.”

Nghe được tiếng hắn đáp lại, Tinh Dương thoáng yên tâm. Nếu như là tới tham gia ngắm hoa yến, vậy hẳn là không phải là phản tử phản loạn, có lẽ cũng giống như nằng, cảm thấy nhàm chán mới trốn tới chỗ này cho yên tĩnh? Cứ thế suy nghĩ một đồng, nằng cũng nói lỏng cảnh giác, đột nhiên cảm thấy người trong bóng tối cười nói.

“Tiếng sáo ngươi. Rất tuyệt.”

Tinh Dương sững sốt, hai gò má phút chốc phồng hồng. Đúng rồi! Nếu vừa rồi hắn ngồi ở bên kia, chắc chắn cũng nghe thấy tiếng sáo. Ngượng ngùng gãi gãi mặt, nằng nhẹ giọng mở miệng “Cảm ơn, ngươi là người đầu tiên khen ta thổi sáo hay.” Bằng vào điểm ấy, nằng liền cảm giác đối phương là người tốt. Hắc hắc, không phải mỗi người đều biết phân biệt tốt xấu.

“Vì cái gì?”

Nghe ra được nghi hoặc trong giọng nói đối phương, Tinh Dương nhún nhún vai, hai tay khua khua giải thích “A mà ta cùng ngạch nương mỗi khi nghe ta thổi sáo, cũng giống như phu tử đang thi thố, chỉ biết chỉ ra lỗi sai. Ta từng thử một lần, thổi cho tỷ tỷ nghe, kết quả nằng vừa nghe, hai mắt nhắm lại, con buồn ngủ kéo đến. Từ đó, ta thà rằng thổi cho con chó nhỏ ở phòng bếp nghe, cũng không nguyện đàn gây tai trâu.” Nói cho cùng, nằng cũng là rất bất đắc dĩ, thậm chí ngay cả người tri âm cũng không có.

“A.” Tiếng cười trầm thấp truyền đến.

Tinh Dương cũng nở nụ cười theo, lát sau, mới nghĩ đến “Sao ngươi không qua đó cùng mọi người?” Nghe thanh âm hắn trầm thấp từ tốn, hẳn là một nam nhân trưởng thành.

Trong bóng tối trầm mặc một hồi lâu, thật lâu mới lại truyền tới thanh âm của hắn “Ta đi. Chỉ sợ sẽ hù dọa các cô nương.” Trong thanh âm, có tia tự giễu.

Hắn nói như vậy làm cho đáy lòng Tinh Dương không khỏi trùng xuống, sờ lên ngực của mình “Vì cái gì lại nói như vậy?”

Chẳng lẽ bộ dạng hắn rất xấu? A! Cũng đúng, người có thanh âm dễ nghe, chưa chắc đã có bộ mặt đẹp. Bất quá, hẳn là có tầm tàm không? Chỉ cần không phải quá thái quá, cũng không đến nỗi hù dọa người ta.

“”

Lần này đợi càng lâu cũng không thấy đáp lại, Tinh Dương chuyển ánh mắt, vỗ vỗ tảng đá lớn bên người “Đến đây, tới ngồi nói chuyện đi, ta cam đoan sẽ không bị dọa chạy mất.” Cười nói. Nằng cũng không biết tại sao lại nghĩ muốn thân thiết với người này, có lẽ. Là vì khó được gặp được người tri âm.

“Nếu ngươi lại bỏ chạy mất?”

Mây liễu nhíu lại. Nam nhân này sẽ không phải thực sự sẽ khiến người dọa chạy đi chứ? Mới như vậy không tin lời người khác nói. Nhưng nằng cũng không phải nói mạnh miệng, tại thế kỷ hai mươi mốt, nhà mẹ đẻ nằng làm nghi thức an táng cho người ta, nằng cũng bắt đầu đi làm thuê hỗ trợ, còn có khách mời hiếu nữ, cho nên có dạng “người” nào nằng chưa thấy qua? Nghi ngờ nằng? Khư! Còn sớm lắm.

“Nếu như ta chạy, vậy. tùy ngươi xử trí.” Không thành ý trả lời. Nằng khẳng định chính mình sẽ không sợ tới mức quay đầu bỏ chạy.

“” Lại là trầm mặc, rồi sau đó một hồi tiếng xột xoạt truyền đến, dường như là tiếng ma sát quần áo lúc bước đi.

Tinh Dương thấp thoáng thấy có bóng người di chuyển, bỗng nhiên, một đám lửa nhỏ sáng lên, rất xa có ánh nến nho nhỏ đang cháy, từ từ càng ngày càng đến gần nằng.

Ánh sáng tới gần, Tinh Dương lòng cũng bị buộc lên cao, nín thở mà đợi. Trong bóng tối bóng người rõ rệt có thể rõ ràng thấy được, đập vào mắt nằng, tường bảo màu đen, ánh mắt lại hướng lên, thấy rõ khuôn mặt người đi tới, nằng sững sốt. Đó là khuôn mặt trương lĩnh như băng, có chút ảm ảm sát khí. Nằng nhíu mày. Hẳn chính là người vừa cùng nằng đối thoại trong bóng đêm?

Còn không kịp đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra lời, phía sau huyền y nam tử lộ ra một bóng trắng, hắn chậm rãi từ phía sau nam tử áo đen đứng ra, cặp chân kia bước tựa hồ có chút khập khiễng? Hai người vừa tới gần nằng vài bước, lúc này đây, nằng trông thấy rõ ràng dung mạo người vừa tới.

Bạn đang đọc truyện *Gia Mật Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đôi mắt xinh đẹp nhìn vào thân ảnh, Tinh Dương không khỏi nín thở, chậm rãi đứng lên. Từ khi sinh ra đến giờ nàng mới gặp qua người có đôi mắt đen và sâu thẳm đến vậy, trong mắt toát ra một cổ u buồn, làm cho nàng cũng bồn chồn theo.

Giờ phút này, nàng có chút xúc động, nàng rất muốn, rất muốn xóa đi ưu thương đáy mắt hắn. Ánh trăng chiếu trên y phục trắng tinh đó, làm cho cả người hắn tựa như gió mát, bóng người ánh trắng, nhàn nhạt như quang, tay áo tung bay, nhẹ nhàng như gió, Tinh Dương nhìn ngây dại, phút chốc, tìm nàng đập thình thịch.

Nàng không có để ý tới, từ trong bóng tối hiện ra hai người đang chăm chú nhìn phản ứng của nàng, nhất là huyền y nam tử đi ở đằng trước, một tay cầm đèn, tay kia lại nắm chặt thành quyền.

Một hồi lâu Tinh Dương mới phục hồi tinh thần lại, hai gò má ửng hồng “Oa!”

Thanh âm khen ngợi thoát ra khỏi cổ họng.

Vừa nghe thấy tiếng kêu của nàng, bạch y nam tử nhắm mắt lại, trong mắt huyền y nam tử lạnh lùng lóe lên hàn quang, vận nội công, nếu Tinh Dương xoay người chạy trốn thì sẽ cho nàng một chương, khiến nàng chết!

Nào ngờ Tinh Dương chẳng những không có chạy, ngược lại còn bước lên một bước lớn, còn bị nàng tiện tay đem huyền y nam tử đẩy ra.

“Oa! Hóa ra người lại đẹp như vậy, vậy mà làm người ta sợ? Hại ta thực nghĩ đến người là cái gì ba đầu sáu tay!” Nàng cười hi hi vỗ vỗ bộ ngực của hắn, một chút cũng không có chú ý tới động tác của mình thật thất lễ.

Bạch y nam tử tròn tròn mắt, con ngươi đen thâm thúy nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh tú trước mắt “Người không sợ ta.” Không phải câu hỏi, mà là khẳng định. Ánh mắt của nàng chói lọi, sáng như sao, trong suốt không giả dối, không phải nói láo lừa gạt hắn, nàng là thật sự không e ngại.

Tinh Dương chớp mi “Sợ cái gì?” Nàng đôi này chỉ nghe qua bộ dạng quá xấu dọa người, chứ không có nghe qua bộ dạng quá tuấn mỹ cũng sẽ hù chết người.

“Ta.” Cúi xuống, ngón tay giật giật, một bộ muốn nói lại thôi.

Tinh Dương hiểu lời hắn chưa nói ra “Đó, người nói cái này?” Không chút nghĩ ngợi vươn tay, nàng sờ lên đường ngang trên mặt hắn, hai vết sẹo.

Chính nàng cũng không để ý đem ngón tay thương tiếc nhẹ vỗ về, thật lòng cảm thấy thương yêu hắn. Nguyên bản hắn là tuấn dật xuất trần, nhưng xuất hiện hai vết sẹo xấu, một ở đuôi mắt phải, một từ má trái kéo dài đến cổ, sẹo dài này dữ tợn hơn rất nhiều, có thể tưởng tượng, lúc trước hắn bị thương có bao nhiêu đau đớn.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn chạm vào mặt hắn, còn nâng mặt hắn lên loay hoay, rồi sau đó cong lên cặp môi đỏ mọng “Khá tốt, không có đáng sợ lắm.” Trước kia nhiều người so với hắn đều kinh khủng hơn gấp bội! Này căn bản không tính vào đâu.

Trong nháy mắt, nụ cười của nàng mạnh mẽ tiến vào hắn, hắn giật mình trong gang tấc, phút chốc bối rối, vì nàng cười mà hoảng loạn rồi.

“Lớn mật! Còn không mau bỏ tay người ra.” Huyền y nam tử sừng sốt một hồi lâu, mới ý thức tới nữ nhân đang khinh bạc chủ tử của mình, dưới sự giận dữ, liền đưa tay hất nàng ra.

Bà vai bị người ta đẩy, Tinh Dương lao đảo vài bước, hậm hực trừng hắn liếc “Khư!” Thật không có lễ phép, mẹ hắn nhất định đã quên dạy hắn phải tôn trọng nữ nhân.

“Người!” Nàng thái độ bất mãn làm người ta tức giận, huyền y nam tử gân xanh bên trán hiện lên.

“Bác Hách.” Bạch y nam tử quát nhẹ.

Huyền y nam tử lập tức hạ mắt, lui sang một bên.

Nhìn bọn họ chủ tớ với nhau, Tinh Dương cảm giác, bạch y nam tử này thân phận không đơn giản.

Chính nàng căn bản cũng nghĩ tới, người tham gia yến hội ngắm hoa vốn sẽ không thể là người có thân phận thấp kém. Đến lúc này nàng mới bắt tri bắt

giác, cẩn thận dò xét trường bào màu trắng trên người hắn cùng áo khoác ngoài màu tím. Màu tím phải người trong hoàng tộc mới có thể mặc, người này thân phận tất nhiên tôn quý. Có nhận thức này, lập tức thẳng người, thái độ chuyển biến.

“Vị gia nhân này, Tình Dương thất lễ, xin chớ để ở trong lòng.” Cung kính phúc thân hành lễ.

Đối với thái độ nàng đột nhiên chuyển biến, nam tử cũng không nói thêm gì, chỉ là ngược mắt nhìn nàng cúi đầu xuống, cười cười “Tình Dương. Nữ tử tên như thế rất dịu dàng.” Tình Dương, Tình Dương, ý chỉ ánh sáng mặt trời sao?

Tình Dương có chút mím môi cười, ngược mắt nhìn hắn: “Là Tình Dương.” So với Tình Vũ, tên của nàng tử thật là có cứng hơn chút ít.

Nam tử người có chút dừng lại, trong mắt lóe lên tia sáng, không tiếng động cười “Dương giả. Mặt trời mọc. Tình Dương, ý là ánh sáng trên bầu trời.”

Ánh mắt của hắn lạnh nhạt lại ẩn chứa một loại ý vị khó nói lên lời, hấp dẫn ánh mắt Tình Dương. Đây là lần đầu tiên, có người nói ý nghĩa tên của nàng.

“Kỳ Cách.” Hắn nhàn nhạt mở miệng nói ra.

Tình Dương sửng sốt. Hắn là nói cho nàng biết tên của mình sao? Kỳ Cách? Đáy lòng đọc qua một lần, nàng cong miệng. Người đẹp, ngay cả tên cũng dễ nghe, cũng đồng thời xác định hắn không phải hoàng tử. A ca là có chữ Dận ở đầu, Kỳ Cách không biết là gia nhân hay bồi lực nhà ai.

Vừa nâng mắt, đúng lúc thấy hắn đang cười, Tình Dương nhìn mà tim đập mạnh. Đôi môi mỏng đang vui vẻ cười, dịu dàng như vậy, làm nàng rung động. Thật là kỳ quái, một người cư nhiên có thể làm cho u buồn cũng khí chất ôn nhu đồng thời hiện ra trên người.

“Người vì sao không qua đó?” Chậm rãi hướng nàng, Kỳ Cách cười hỏi, đồng thời cũng đánh thức Tình Dương đang thất thần nhìn hắn.

Tình Dương ngượng ngùng, trống ngực đập liên hồi, nàng nhẹ vỗ ngực, hít ngậm khí lớn, ổn định rối loạn trong lòng, mới nhìn về phía hắn. Ánh mắt của hắn ôn nhuận, thật sự không thêm đề ý nàng vừa mới thất lễ.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, cân nhắc suy nghĩ, quyết định nói thực ra. “Yến hội này rất chán.”

Lời nói thẳng thắn như vậy, tính cách nàng cũng thẳng thắn làm cho Kỳ Cách không khỏi có chút giật mình, con ngươi đen nhìn nàng cười dịu dàng “Người ở trước mặt người xa lạ, đều nói trực tiếp ra như vậy sao?” Thiên tử mở yến hội, ai dám như nàng, tùy ý hướng người ta nói không thú vị, cũng không sợ chọc giận Thánh Thượng, sẽ bị chém đầu.

Nhún nhún vai “Không phải người xa lạ, là bằng hữu.” Mắt chớp, nàng tuyệt không sợ. Ánh mắt của hắn chính trực thanh tịnh, nàng cảm thấy hắn không phải người xấu, nàng muốn đến gần hắn, trên người hắn không hiểu có loại khí tức làm cho nàng an tâm, ánh mắt của hắn tựa như làm cho tâm hồn người nhẹ nhàng, làm nàng không kim lòng được muốn nhìn hắn.

“Bằng hữu?” Như là nghe thấy cái gì mới lạ, đôi mắt hẹp dài tròn to, rồi sau đó cười to “Người là cô nương rất thú vị.” Hắn có thể biến thành bộ dáng này, nàng là nữ nhân duy nhất có thể nhìn thẳng hắn như thế, bằng vào điểm ấy, cũng đủ để cho hắn đối với nàng vài phần kính trọng.

“Cũng được, vậy sao người không sang đó?” Thử hỏi một câu, quả nhiên trông thấy sắc mặt hắn trầm xuống, nhưng phát hiện nàng đang nhìn hắn, lại nhếch cao khóe môi.

“Như lời người nói, yến hội này. Rất chán.” Ngữ khí bình thản, rồi lại để lộ ra một tia chua xót.

Tình Dương tâm tiết chặt, nghĩ muốn tới gần hắn an ủi, nhưng không cẩn thận, vấp vào hòn đá nhỏ trên mặt đất, lao đảo, cả người thấy muốn đụng vào tảng đá lớn, bên hông bỗng nhiên xiết chặt, không đụng phải tảng đá lớn, ngược lại lại đụng vào lồng ngực ấm áp.

“Khụ khụ! Khụ khụ!.” Yết hầu đập vào ngực, Tình Dương đỏ mặt, có chút bối rối muốn cảm ơn giúp đỡ của Kỳ Cách, nhưng lại ho kịch liệt.

Đang ho đến khó chịu thì một bàn tay nhu hòa đặt lên lưng của nàng, nhẹ nhàng theo vuốt theo sống lưng nàng. Thoáng chốc, một cảm giác tê dại từ xương sống chạy lên tận não.

Tình Dương chỉ ngây ngốc nghiêng đầu, nhìn sát mặt hắn như vậy, nàng có thể nhìn thấy ánh mắt đậm bạc của hắn, sự ôn nhu trong mắt, trong lòng phút chốc xiết chặt, đột nhiên phát giác được hắn bề ngoài lạnh nhạt, kỳ thật trong tâm lại ấm áp. Ý thức được điểm này, thật kì lạ, đáy lòng có gì đó mềm mại truyền đến.

Bàn tay vỗ sau lưng nàng, lại truyền đến sự nhẹ nhàng, lo lắng, không có chút tâm tư nào lệch ra.

Trong chớp nhoáng này, Tình Dương cảm thấy trái tim hai người, rất gần, rất gần.

“Ai, không thú vị cũng không sao. Ngồi ở đây cho muỗi đốt, ngắm trăng sáng, cũng rất thú vị.” Nói, hai người cùng nhau ngồi ở trên tảng đá lớn. Kỳ quái, chỉ cần trông thấy biểu lộ trên mặt hắn có chút đau khổ, nàng lại thấy khó thở, đây là chuyện gì xảy ra?

“A.” Cho muỗi đốt?

Thanh âm này của hắn cười lại như không cười, làm cho Tình Dương nghe thấy kì quái, cảm thấy hắn cười có chút khó khăn. “Bằng hữu, người cười

được cũng không phải là không vui chứ?” Nào có người cười như vậy, a, lại còn kéo dài thanh âm, cũng không phải là lão nhân sắp tắt thở.

“Vậy người cảm thấy như thế nào mới là cười vui vẻ?” Kỳ Cách hỏi. Trong mắt nàng, hẳn thật sự giống như một người bình thường, hai người ngồi được gần như vậy, thái độ của nàng rất tự nhiên, làm hẳn thấy tỉnh tâm, trào lên một chút vui sướng.

“Ta làm mẫu cho người xem” Nàng ra vẻ luyện thanh. Sau đó đứng lên hai tay ở eo, hướng lên trời trắng sáng, đầu tiên là thở sâu, sau đó há mồm “Oa ha ha ha ha ha a a a oa ha ha ha ha a a a”

Phát ra liên tiếp tiếng cười khuếch đại, nàng nghiêng đầu phía hẳn nhãn mày nhăn mũi, bày ra mặt quỷ đáng yêu.

Nàng thú vị lại cười khoa trương như vậy, làm cho Kỳ Cách cười toét miệng, lại hướng phía nàng cùng làm mặt quỷ, hẳn rốt cục không nhịn được giương giọng cười to.

Nghe được tiếng cười của hẳn, Bác Hách ẩn trong bóng đêm bỗng dựng vành mắt hoe đỏ, kích động ngẩng đầu nhìn chủ tử. Đã bao lâu, hẳn đã bao lâu không nghe thấy chủ tử cười như vậy?

“Cười như vậy mới là nam nhân chứ.” Tình Dương quay người lại, cười nhìn về phía hẳn, trong mắt của hẳn thực vừa lòng, toát ra khoái hoạt.

Nhìn gần khuôn mặt nhỏ nhắn kia mới khéo cười làm sao, Kỳ Cách đáy lòng vừa động “Người có người hứa hẹn rồi sao?” Lời nói không tự chủ được thốt ra, trông thấy nàng liền giật mình, hẳn mới ý thức được chính mình hỏi cái gì.

Không ngờ tới hẳn lại hỏi như vậy, Tình Dương sau khi lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn hẳn một hồi lâu, mới mở miệng nói: “Không có, ta vừa mới mười sáu.” Hẳn hỏi như vậy là có ý gì?

Hai gò má đỏ ửng, trong lòng xấu hổ không nói nên lời, nàng chớp mắt, mi nhẹ rủ xuống, che đi đáy mắt quang mang, giống như vô ý quay đầu đi, không cho hẳn nhìn thấy.

Ánh mắt đầu tiên sáng ngời, rồi sau đó nhanh chóng chuyển mờ “Mười sáu tuổi. Còn là một tiểu cô nương mà thôi.” Hẳn tự mình lẩm bẩm.

Tai nghe được tiếng hẳn nói nhỏ, Tình Dương vô thức mở miệng trả lời: “Mười sáu tuổi đâu nhỏ?” Muốn nói về tuổi, lúc nàng đi tới thời đại này đã là hai mươi tuổi, lại qua tám năm, thêm rồi lại thêm, nàng năm nay cũng hai mươi tám tuổi!

Bất quá. Cúi đầu nhìn trước ngực mình. Cũng nhỏ, nàng không thể phủ nhận, còn nữa, nếu theo lý luận của nàng, tại thế kỷ hai mươi mốt, hẳn đã mấy trăm tuổi, so với hẳn, nàng đương nhiên là nhỏ.

Nhìn nàng có chút tức giận, Kỳ Cách cười nhạt một tiếng. Chỉ có tiểu cô nương mới chấp người khác nói nàng còn nhỏ.

“Sao yến hội này lại không vui? Ta coi có rất nhiều a ca, bối lạc cũng tầm tuổi người.” Hẳn dễ dàng chuyển chủ đề.

“Bởi vì.” Sau khi suy tính, Tình Dương biết rõ ở độ tuổi này cùng hẳn tranh luận là vô dụng, dù sao vóc thân thể này cũng chỉ có mười sáu tuổi mà thôi, đang muốn tiếp lời hẳn, chợt nghe tiếng Tình Vũ gọi

“Tình Dương! Tình Dương!”

“Tình Dương cách cách! Cách cách” bên kia mọi người kêu gọi, Tình Dương nghe được ngoại trừ tỷ tỷ, còn lẫn thanh âm rất nhiều người, trong đó có cả ngạch nương của nàng.

“Có người tới tìm người.” Nghe được tiếng người, Kỳ Cách từ trên tầng đá lớn đứng lên, tiếng bước chân cách nơi này càng ngày càng gần. Đêm nay, hẳn không muốn gặp người nào.

Ánh mắt sâu kín nhìn về phía nàng. Nguyên bản hẳn không nên ra đây, chỉ là tiếng sáo của nàng, không biết như thế nào kích động lòng của hẳn, thêm lời cam đoan của nàng, hẳn mới từ trong bóng tối đi ra, nhưng là bọn họ vẫn không nên cùng xuất hiện.

“Ách.” Tình Dương còn không kịp phản ứng, Kỳ Cách đã xoay người chuẩn bị rời đi. Nàng tâm hoảng hốt, không chút nghĩ ngợi nín lại ống tay áo của hẳn.

Kỳ Cách vốn là có thể tránh ra, nhưng hẳn không có, chỉ là ngoái đầu nhìn lại nhìn nàng, sau đó cười nhạt một tiếng.

“Người, người người.” Người nửa ngày, nói không ra. Nàng có một dự cảm, nếu để cho hẳn cứ như vậy rời đi, từ nay về sau sẽ không còn được gặp lại.

“Ta phải đi.” Kỳ Cách lung lay cánh tay, đem tay của nàng nhẹ gạt ra “Thật vui vì hôm nay có thể gặp được gặp người.” Một loại xúc động làm cho tay hẳn khẽ chạm mặt của nàng, sau đó nhanh chóng rút lại, đầu ngón tay run rẩy.

Cầm thụ chút ảm áp vền vền dừng lại bên gò má, Tình Dương tâm xiết chặt, vừa nâng con mắt, chỉ thấy hẳn cất bước rời đi, nàng mở miệng hô: “Ta tên gọi Chương Giai Tình Dương. A ma ta là công bộ thượng thư. Nhà của chúng ta ngụ ở chính Lam Kỳ Sùng Văn, người có rảnh tới tìm ta chơi. Ta thổi sáo cho người nghe. Ta chờ người! Nhớ rõ phải tới tìm ta đó!”

Chăm chú nhìn bóng lưng của hắc biến mất trong bóng đêm, nàng cắn môi, có chút mất mát từ đáy lòng lan rộng.

Nàng biết có gì đó ở trong nàng nảy sinh.

Tinh Vũ cùng mọi người tìm được nàng, Tinh Dương ngay tại chỗ bị mắng đến đau đầu, cuối cùng cũng được bọn họ đưa về.

Cánh tay bị kéo đi, Tinh Dương vẫn đang lưu luyến không rời nhìn lại hướng hắc rời đi.

Hắc có tới tìm nàng không? Nàng còn có cơ hội gặp lại hắc sao?

Trong cung điện lộng lẫy, một nam tử trung niên người mặc hoàng bào ngồi trên cao, con ngươi đen thâm thúy lộ ra nhiều điểm tinh quang, phong thái phi phàm, hắc là người khởi đầu cho thời hưng thịnh của Thanh triều, Thánh Tổ hoàng đế Khang Hi.

Khang Hi từ ái nhìn nam tử ngồi bên cạnh hắc, trong mắt có một chút không muốn “Những năm này, ở bên ngoài sống tốt không?” Sự áy náy nhàn nhạt lan tràn khắp ngực hắc.

Kỳ Cách mỉm cười nhợt nhạt “Hồi hoàng thượng, Kỳ Cách ba lần đi Ngũ Nhạc, cũng từng trở lại quan ngoại quê quán, mỗi một chỗ đều làm Kỳ Cách xúc động, trông thấy tứ hải thái bình, Kỳ Cách càng vì hoàng thượng cùng dân chúng cảm thấy cao hứng.”

Khang Hi cười gât đầu “Nhu thế cũng tốt, những năm này đi du ngoạn, ngươi cũng đã có chút tuổi tác, trông mong rằng có thể được chứng kiến hài nhi của ngươi ra đời.”

Ý tứ trong lời nói, Kỳ Cách cũng không phải nghe không hiểu, hoàng thượng là đang nói cho hắc biết, muốn hắc trở lại trong hoàng thành, lấy một phúc tấn, cũng vì hoàng triều công hiến.

“Hoàng thượng, Kỳ Cách không dám nhận, việc thành thân.” Đưa tay muốn trốn vết sẹo dữ tợn bên cổ, vô thức nhưng ý lại rõ ràng.

Khang Hi ánh mắt buồn bã “Hài tử, ngươi đây là đang trách tội trăm sao?” Nếu không bởi vì hắc, đứa nhỏ này mệnh cũng không cần khổ như vậy, cô độc ở ngoài phiêu bạt nhiều năm.

Nhìn hắc, Khang Hi không khỏi nhớ tới tứ đệ mất sớm.

Tám năm trước, hắc ngự giá thân chinh đánh Cát Nhĩ Đan, cùng đi xuất chiến, ngoài Cung Thân Vương Thường Trữ, còn có Huân Thân Vương Ngô Đức, cũng là a ma Kỳ Cách.

Trận chiến này tuy là đại thắng, nhưng làm cho hắc tổn thất một vị bảo đệ. Ngày đánh thắng Cát Nhĩ Đan đó, hắc không để ý chúng thần phản đối, muốn tỏ ra khí thế to lớn của đại quốc, triệu kiến vương Cát Nhĩ Đan chiêu hàng, ai ngờ, một mũi tên từ đám quân bại trận bay ra, bắn thẳng về phía hắc, tứ đệ đứng ở bên cạnh hắc lấy thân ngăn đỡ mũi tên, tên xuyên vào tim, bị thương nặng phải bỏ mạng.

Đau buồn không thôi, không nghĩ tới mình suy tính sai lại hại chết tứ đệ, không nghĩ tới Cát Nhĩ Đan thua trận đem tất cả sai lầm do hắc đẩy hết lên người tứ đệ, nếu không có hắc, vị hoàng đế Đại Thanh này đã sớm chết đi, bọn họ cũng không cần phải làm dân mất nước, cho nên bọn họ vẫn luôn ẩn trong kinh thành, chờ ngày báo thù.

Năm sau đó, Kỳ Cách lúc ấy mới mười bảy tuổi cùng theo ngạch nương lên núi lễ Phật, dẫn rất nhiều gia quyến cùng xuất phát, trên đường đi, lại bị bọn bại quân kia đuổi giết, vô cùng nghiêm trọng, phúc tấn của Huân Thân Vương bị sát hại, duy nhất còn sống sót, chính là Kỳ Cách nhưng bản thân bị trọng thương, còn rớt xuống khe suối tránh được một kiếp hai mạng.

Kỳ Cách người bị nhiều vết đao, mạng chỉ một sớm một chiều, tất cả thái y chẳng phân biệt ngày đêm cứu chữa, mê man hơn mười ngày hắc cuối cùng từ trước Quý Môn Quan bị kéo trở về. Chỉ là khi hắc vào triều lần đầu tiên sau khi bình phục, vết sẹo trên mặt dọa rất nhiều người, từ đó, Kỳ Cách liên tục có rời kinh, như mây bay du tử, thật lâu rồi chưa từng trở lại kinh thành.

Kỳ Cách nâng mắt “Vi thần không ý đó.” Không phải không hiểu khúc mắc trong lòng hoàng thượng, chỉ là hắc không nghĩ trở lại lòng giam này, A ma hi sinh tánh mạng cứu giá, hắc cũng cùng có vinh yên, chỉ là việc cưới vợ mang đến thương tổn quá lớn, kinh thành này với hắc mà nói, chẳng qua là quá thương tâm.

Không phải Kỳ Cách, là vi thần phải không? “Không được, ngươi không muốn nhậm chức, trông tuyệt không miễn cưỡng ngươi, chỉ là ngươi nên lấy vợ, Huân Thân Vương phủ cũng đã vắng vẻ quá lâu.” Hắc đủ hiểu hắc rất đau khổ, nhưng tuyệt đối không thể trở mặt nhìn huyết mạch tứ đệ cứ như vậy bị chặt đứt.

“Hoàng.” Kỳ Cách còn muốn nói nữa, nhưng thấy hoàng thượng đã giơ tay lên ý bảo hắc không cần nói nữa, đành phải than thở, đem lời nói nuốt trở lại trong bụng.

“Hôm qua ở yến tiệc, ngươi có nhìn được cách cách thiên kim nhà ai không?” Lạ mi, thái giám bên cạnh Khang Hi lập tức cầm giấy bút tiến lên một bước.

“.” Trầm mặc nửa ngày, Kỳ Cách mới có chút mở miệng “Hồi hoàng thượng, vi thần đêm qua tuy có đến bữa tiệc, nhưng không nhìn các cách cách kỹ lưỡng.” Cùng lúc nói lời này, trong đầu hắc không khỏi hiện ra khuôn mặt trẻ tuổi xinh đẹp, bộ dáng khả ái từ cái nhú mày chớp mắt, phảng phất đang ở trước mắt.

Khang Hi tựa hồ sớm đoán được hần sẽ nói như vậy “Bữa tiệc đêm qua, trăm cảm thấy có vài vị cách cách cũng không tệ, cho người về tranh, người nhìn xem có hài lòng hay không?” Giơ tay lên, sau lưng toàn bộ bảy, tám thái giám đi lên trước, trong tay đều cầm bức họa cuộn tròn, mở ra, các loại mỹ nhân đồng loạt hiện trên giấy.

Trong lòng âm thầm thờ dài, ánh mắt Kỳ Cách đảo qua vài mỹ nhân đồ, trong chốc lát mới hướng tới ánh mắt chờ mong của Khang Hi nói “Hoàng thượng, vi thần. . . .” Lại một lần nữa muốn mở miệng từ chối.

“Cái này! Nàng là con gái Định Bắc tướng quân, trên yến hội nhìn nàng thập phần hoạt bát động lòng người, diện mạo cũng rất tú lệ.” Khang Hi cắt đứt lời của hần, đứng dậy đi đến bên cạnh bức đồ thứ ba nói.

Không để cho hần có cơ hội nói, tiếp tục đi về hướng bức đồ thứ năm. “Nếu không thì người này cũng không tồi, bộ dáng thanh bạch, tiểu nữ nhi của Điện Các Đại học sĩ, biết thư đạt lễ, khí chất ôn nhuận, là một tiểu nha đầu.” Mắt có chút nhìn, Kỳ Cách vẫn là một bộ dáng thờ ơ.

“Hoàng thượng, vi thần thật sự không có ý nguyện này.” Mắt thấy hoàng thượng còn muốn nói tiếp, Kỳ Cách bắt đầu dĩ nhiên nói.

Khang Hi mím môi, vung tay lên, thái giám sau lưng đem bức họa toàn bộ thu vào, lui sang một góc.

“Hài tử, trăm không thể để người như thế. Nếu người vừa ý bất kì cách cách, thiên kim nào, trăm liền chỉ hôn cho người. Ngay Vinh Kỳ bối lạc đã mười ba cách cách, là người cậu của nữ nhi hần, các người cũng là bà con, Linh Nhi từ nhỏ cũng thích người, trăm liền tứ hôn.” Lời nói đến đây, tựa hồ đã định rồi.

Khang Hi nghĩ thầm, đứa nhỏ này tìm không thấy người trong lòng, vậy thì chỉ một nha đầu thích hần đi, sẽ không có người có thể ngăn trở hần, không cho hần lại có cơ hội phiêu bạt thiên nhai.

Kỳ Cách rũ xuống, hai bên chân tay nắm chặt lại “Hoàng thượng” Thanh âm không lưu loát, gương mặt tuần nhã trước mặt hiện lên một chút cười khổ. Trong trí nhớ, vị biểu muội kia có chút ngang ngược kiêu ngạo, muốn hần lấy nàng làm phúc tấn? Hần. Tình Dương má lúm đồng tiền rục rờ lại lần nữa hiển hiện trong đầu, môi mỏng rung động, vẫn là không đem tên của nàng nói ra.

Khang Hi trầm ngâm, quyết định lùi một bước, mở miệng nói: “Trăm cho người thời gian nửa năm, nửa năm sau, người phải chọn cho trăm một người. Nếu không, trăm liền trực tiếp lấy người được chọn này làm phúc tấn của người.”

Kỳ Cách không tiếng động thờ dài. Hôn phối của đệ tử hoàng tộc vốn là quyền của hoàng đế, hôm nay hoàng thượng đã vì hần phá lệ, hần còn có thể làm sao?

“Vi thần. Tuân chỉ.”

* * *

Hậu quả việc ngắm hoa hôm yến hội đã xảy ra, nhất thời, khắp nơi đều là xuân ý, trong hoàng thành ái tình tràn ngập, chỉ là có người đắc ý, người sầu.

“Ai.”

Trong gương đồng vàng óng, chiếu rọi ra khuôn mặt thanh tú non nớt, lông mày cong cong, cái mũi xinh xắn, hé ra cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, như thể nào ở trên đường mười cô nương thì có đến tám cô bộ dáng thanh tú, khiến người chăm chú nhìn, nhìn cặp mắt của nàng đi, chói lọi sáng hữu thần, nhưng. Vẫn là bình thường! Từng tiếng thờ dài vang lên, Tình Dương nhin không được nhìn mày.

Tiếng thờ dài không ngừng, nhưng người trong gương đồng chưa mở miệng, tiếng thờ dài từ đâu tới?

“Người lại thờ dài, ta liền hạ độc cầm người.” Tình Dương không kiên nhẫn trừng mắt trong gương với khuôn mặt khác.

Đứng ở sau lưng nàng, là nha hoàn thiếp thân của nàng, Thủy Nhi, so với chủ tử còn kiêu mị hơn, trên mặt giờ phút này đỏ vành mắt, cái miệng nhỏ nhắn nói: “Cách cách, người ta. . . người ta cũng là vì ngài bất bình thôi.” Thanh âm tức giận lại nhu mì kia làm cho người ta nghe xong xương cốt đều mềm ra.

Tình Dương thờ dài, âm thầm khẩn cầu lão Thiên cho nàng một chút tính nhẫn nại. “Bất bình cái gì?” Trời ạ, vừa nghe đến thanh âm khùng khiếp như oa nhi của Thủy Nhi, nàng thật là toàn thân nổi da gà.

Thủy Nhi cắn cắn môi “Đương nhiên là không có ánh mắt nào của các vương công quý tộc! Nói thật, nhị cách cách ngài mặc dù không có mỹ mạo như hoa giống đại cách cách, nhưng là tài nghệ cũng không thua đại cách cách, như thế nào những người này đều chỉ xem mặt?” Nàng là vì việc chủ tử bị bắt công thôi!

Tình Dương liếc nàng. Nếu nàng không xác định nha đầu kia là thật vì nàng bệnh vực kẻ yếu, nàng liền cho rằng nàng là nhân cơ hội nói bộ dạng nàng xấu xí.

“Người có thể mặc kệ những chuyện này, ta cảm thấy như vậy rất tốt.” Nàng tuyệt không nghĩ ứng phó những tên thăm viếng, những tên giàu có mới mẻ kia, tuyệt không hâm mộ cây đại hoa đào Tình Vũ, ngược lại lại đồng tình với nàng.

“Nhị cách cách, ngài như vậy sao được? Đối tượng tốt đều bị đại cách cách chọn đi, ngài.” Nàng thật không hiểu chủ tử đang suy nghĩ gì, đối với

tương lai mình như thế một chút cũng không quan tâm, chủ tử đã mười sáu tuổi rồi đó!

Liếc nàng, Tinh Dương chẳng muốn đáp lời, tự mình đưa tay lên búi tóc, nếu không có chuyện này, nàng cũng không phải mang kỳ đầu.

Nhìn mình trong gương, Tinh Dương có chút giật mình. Nàng cũng chờ có người tìm đến nàng, chỉ là người kia vẫn không có xuất hiện.

Yếu ớt than nhẹ, con mắt nhẹ chuyển, nhìn ngoài cửa sổ, Tinh Dương không cách nào che dấu đáy lòng bị mất mát. Từ đêm hôm đó, lòng của nàng liên phẳng phát bị cái gì bắt được, rõ ràng không muốn tính, lại luôn nhớ kỹ hôm nay là ngày thứ mấy, người kia vì sao còn chưa tới tìm nàng?

Cười khổ, lo lắng vì một người như vậy, nàng từ lúc chào đời tới nay là lần đầu tiên, tuy không muốn thừa nhận, nhưng nàng biết rõ, mình đã động tâm, chỉ trong phút chốc mà thôi, khuôn mặt thanh nhã tuấn dật dưới ánh trăng, làm cho nàng muốn quên cũng không quên được. Chỉ là đối phương cũng không đem nàng để ở trong lòng? Nếu không.

Thủy Nhi nhìn chủ tử nhăn nhó, giữa lông mày nhuộm lên chút sầu nhẹ, tưởng lời của mình làm cho nàng mất hứng, vội vàng an ủi: “Cách cách, Thủy Nhi nói lung tung, ngài đừng coi là thật, để ở trong lòng.”

“Ừ, không có chuyện gì.” Đúng vậy, không có chuyện gì. Nàng dưới đáy lòng an ủi chính mình như vậy, nhưng lại ngược mắt, trong gương đồng chiếu ra đôi mắt, cũng âm đạm như thế.

“Cách cách, chúng ta đi nhanh đi, đại cách cách ở phía sau hoa viên chờ chúng ta qua đó.” Không phát hiện ra nàng không bình thường, Thủy Nhi thúc giục, thực sợ chủ tử đi trễ.

May mắn lão gia anh minh, để cho đại cách cách tiếp kiến những bồi lạc này, đại nhân thì đều muốn hai cách cách cùng nhau gặp.

Nhấn nại không lâu lại thở dài, Tinh Dương gật gật đầu, mặc cho nha hoàn đưa đi hậu hoa viên trước. A ma cũng thiệt là, sợ tỷ tỷ sẽ không nhìn người, vẫn muốn nàng cùng gặp khách, thật khiến cho người ta không nói gì được.

Bạn đang đọc truyện *Gia Mật Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đêm đen nhận bay cao, thoáng thấy có một bóng người như đang chạy trốn, là Tinh Dương trong đêm. Chật vật treo qua tường ở hậu viên, không cẩn thận, trượt chân ngã xuống.

“Ai nha!” Đầu đập đất, cả người té xuống, trước mắt có chút u ám, không đứng, là rất tối.

“Tinh Dương! Ngươi không sao chứ?” Cửa sau đang đóng chặt đột nhiên bị người ta mở ra, nàng ngã xuống đất không dậy nổi, được một thân ảnh vội vội vàng vàng nâng dậy.

Tinh Dương đau đến nỗi cả khuôn mặt đều nhăn nhó lại, nhưng khi thấy tỷ tỷ mở cửa lao tới, hai lông mày dựng thẳng, lăm lăm khiến Tinh Vũ phải nâng dậy, mắt lóe lửa giận, nhìn nàng “Ngươi mở cửa ra đây?”

Tinh Vũ gật đầu “Đúng vậy.”

Tinh Dương tức chết “Ngươi có chìa khóa cửa sau, vì sao không ra mở cửa?” Này ngu ngốc làm cái quỷ gì? Hại nàng phải treo tường bị ngã .

“Ta đang chuẩn bị, nhưng ta chưa kịp nói, ngươi đã leo lên tường.” Tinh Vũ vô tội chớp mắt mấy cái.

Trùng mắt về mặt vô tội của tỷ tỷ, nếu không hiểu rõ tính tình nàng như vậy, Tinh Dương lại cho rằng Tinh Vũ đang muốn chinh nàng. Nhấn nại thở sâu “Lấy ra đây!”

Tinh Vũ nhìn bọc đồ, do dự nhìn nàng “Muội muội, ngươi thật xác định phải làm như vậy?”

Nhắc đến lại làm nàng xem thường, Tinh Dương đoạt lấy bọc đồ trên tay “Nói nhảm!” Cũng không biết nàng gần đây gặp phải vận đen gì, ngày đó cùng Tinh Vũ ở phía sau hoa viên chiêu đãi khách nhân thì cư nhiên bị đại công tử Lễ bộ Thượng thư đề ý, mỗi ngày đều đến thăm nói muốn cùng nàng nói chuyện.

Nhưng sắc phôi kia, ngoài miệng nói muốn cùng nàng bồi dưỡng cảm tình, mỗi lần gặp mặt lại yêu cầu, đòi hỏi cùng Tinh Vũ, Tinh Vũ mỗi lần đều bị hấn sỗ sàng, sợ quá khóc nhiều lần, mà hấn thế nào đuổi đều không đi, tâm ngang ngược, nàng dứt khoát gói đồ bỏ đi, quyết định đến nhà di nương ở Lạc Dương trốn, để sắc phôi không có cơ đến cửa nữa.

Nhìn Tinh Vũ quốc sắc thiên hương. Đáng thương, mới ngần ngừ vài ngày thôi, mà cả người gầy đi, hết lần này tới lần khác bị nhi tử Lễ bộ Thượng thư quấy rầy, a ma giận vậy mà không dám nói gì.

“Tinh Dương” Tinh Vũ hai mắt đầm lệ nắm lấy cánh tay của nàng, lo lắng nàng một thân một mình rời đi.

Tinh Dương trấn an, vỗ vỗ tay của nàng “Được rồi, không có chuyện gì, người xem ta, ta giả trang liền thành tiểu công tử.”

Để tỷ tử an tâm, nàng còn xoay người một vòng. Lúc này nàng cũng rất may mắn khi dung mạo của mình chỉ được xưng tụng thanh tú, nếu bộ dáng giống Tinh Vũ, cho dù ngực được quần băng lại cũng không lừa được người.

“Nhưng Rất nguy hiểm” Tinh Vũ khóc sụt sùi. Nàng không phải không rõ muội muội tâm ý đã quyết, nhưng đoạn đường đi từ kinh thành đến Lạc Dương chỉ có mình nàng. . . Một cô nương, vạn nhất xảy ra chuyện làm sao bây giờ? Ô ô. Nàng không cần!

“Sẽ không, ta đều đã có dự định. Người nhanh chút vào đi, đêm đã khuya. Ta đợi trời sáng đi ra dịch trạm, tiện đường có xe liền đón, chờ đến nhà di nương, ta sẽ viết thư cho người.” Lau đi nước mắt trên mặt Tinh Vũ, Tinh Dương cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, hai người cứ như ngược lại vậy, hình như nàng mới là tỷ tử.

“Ừ” Nghe thấy gật đầu, bàn tay nhỏ bé của Tinh Vũ vẫn nắm lấy ống tay áo muội muội.

Cứ chân chừ, chỉ sợ trời sáng cũng không đi được, Tinh Dương thở dài, chủ động buông tay Tinh Vũ ra, đem bọc đồ đeo lên vai, nở nụ cười, vẫy vẫy tay. “Ta đi trước, người mau trở lại phòng nghỉ ngơi đi.”

“Ừ.” Việc đã đến nước này, Tinh Vũ cố gắng kìm lại nước mắt nhìn nàng rời đi. Đợi đến khi không nhìn thấy bóng dáng nữa thì quay đầu lại, A..a..a. . . a..a. . .a! A ma đột nhiên xuất hiện ở cửa.

“A. A ma.” Chột dạ kêu lắp bắp, giống như hài tử làm sai chuyện gì, nàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng mặt phụ thân .

Tinh Vũ gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, vội vàng giải thích, “A ma, Tinh Dương chỉ là vừa đi mà thôi!” Những ngày này nàng mặc dù bị nhi tử Lễ bộ Thượng thư dọa cho sợ, nhưng ngược lại, Tinh Dương cũng bị ép điên rồi, nàng không nỡ để muội muội trở về chịu khổ.

Liếc mắt một cái nhìn bàn tay nhỏ bé run run nắm chặt lấy ống tay áo, Cách Đồ ánh mắt sắc bén chuyển thành mềm mại, toát ra bộ mặt hiền hậu “Thật là, A ma biết.” Chỉ nhìn hai nha đầu lúc dùng bữa tối nháy mắt ra hiệu, hẳn liền biết không được bình thường.

“Khô cho đứa nhỏ Tinh Dương này, từ nhỏ bị người ta bắt đi chôn ở dưới băng tuyết đến mức phát bệnh nặng, đại giang nam bắc tìm kiếm danh y khắp nơi, thật vất vả hai năm qua thân thể mới ổn định, không cần vất vả tìm danh y chữa trị nữa, lại vì người mà phải rời đi.”

Tinh Vũ có chút khổ sở cúi đầu “Thực xin lỗi, A ma.” Đều là nàng sai.

Cách Đồ yêu thương vỗ vỗ đầu nữ nhi “Không có chuyện gì, chớ để ở trong lòng.” Kỳ thật cho dù Tinh Dương không đi, hẳn cũng đang muốn cho nàng ra ngoài tránh đi. Như bây giờ cũng tốt, chính nàng đi, dù sao Tinh Dương cũng không phải lần đầu tiên ra khỏi nhà, hưởng hồ tính tình của nàng so với Tinh Vũ thông minh lanh lợi hơn rất nhiều, vừa biết cách tránh né không gây chuyện, cũng không cần quá lo lắng cho nàng, chớ nói chi là nàng là đi Lạc Dương, có đi từ (em vợ) chiếu cố nàng, hẳn cũng an tâm.

Sáng sớm trên đường phố, qua lại cũng không có nhiều người.

Từ xa nhìn thấy vài điểm đen, lại gần xem, là hai nam tử đang dắt ngựa, hướng cửa thành đi đến, một nam tử trong đó trên đầu còn đội nón.

“Gia, chúng ta hiện tại ra khỏi thành được không?” Dắt ngựa đi bên cạnh chủ tử, Bác Hách có chút lo lắng. Vạn tuế gia rõ ràng muốn gia đi gặp mấy vị cách cách, thiên kim, nhưng gia hiện tại chẳng những không đi gặp mấy vị cô nương kia, còn mang theo hần tính đi Lạc Dương.

“Lệnh của hoàng thượng, trong phạm vi năm trăm dặm ta có thể tự do.” Kỳ Cách châm chọc cười. Trong phạm vi năm trăm dặm, nơi có thể đi chỉ có Lạc Dương, trong lòng có chút buồn bức, mỗi khi hần lưu lại tại hoàng thành này, đều khiến hần nhớ tới không ít chuyện buồn, vương phủ trống rỗng kia, người và vật không còn, hần cảm thấy khó chịu.

Bác Hách cũng biết chủ tử tâm tình không tốt, ngâm miệng lại, lẳng lặng đi bên cạnh hần, lơ đãng đảo qua dịch trạm bên cửa thành, kinh ngạc tròn tròn mắt.

“Gia, ngài nhìn chỗ đó.” Tay hần chỉ vào một chiếc xe ngựa trước dịch trạm, xe ngựa đứng sau vài người.

Kỳ Cách theo hướng tay hần chỉ nhìn lại, thấy thân ảnh nhỏ nhắn kia, tâm tư khẽ động, “Nàng tại sao lại ở dịch trạm?” Còn mặc nam trang, bên cạnh cũng không có người đi cùng.

“Thuộc hạ không biết.” Hần làm sao có thể biết. Bất quá, thấy phản ứng gia hình như rất dễ ý?

Lúc này, Tinh Dương đã lên xe ngựa, Kỳ Cách ngẫm nghĩ. Chỉ có một mình nàng, nhờ trên đường xảy ra chuyện gì thì làm sao?

“Gia nhân?” Thấy xe ngựa bắt đầu hướng cửa thành chạy tới, mà chủ tử vẫn nhìn không chớp mắt, Bác Hách hô.

“Chúng ta đuổi theo.” Không có thời gian nghỉ nhiều, xem xe ngựa càng chạy càng xa, Kỳ Cách xoay người một cái, nhanh nhẹn lên ngựa đuổi theo.

Bác Hách mỉm cười, cũng nhanh chóng đuổi theo.

Ngồi ở trên xe ngựa dịch trạm, Tinh Dương không có khắc nào là không hối hận mình lần này đã bỏ nhà đi, nàng chưa từng nghĩ tới ngồi xe ngựa khổ như vậy, từ lúc sinh ra tới giờ, nàng lần đầu tiên phát hiện mình bị say xe!

Vội bịt lấy miệng, hoa mắt chóng mặt, dạ dày cuộn lên không thôi, sắc mặt nàng trắng bệch, không nói câu nào, hiện tại chỉ cần nàng mở miệng, bảo đảm những gì trong dạ dày sẽ nôn ra hết.

Những khách nhân cùng xe đều nhìn thấy, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, còn lấy tay che miệng, người người đều rất ý thức, tự động cách xa nàng ba thước, thà rằng cùng nhau lui lại một góc, cũng hơn bị nàng phun đầy người.

Xe ngựa đang chạy đột nhiên bị chặn động, sau đó dừng lại, lát sau, màn che bị xốc lên, một nam tử cao lớn hướng bên trong hô: “Đến quán trà rồi, mọi người xuống xe nghỉ ngơi uống trà, ăn chút gì.”

Tinh Dương đang từ chỗ ngồi nhảy dựng lên chạy trước, vội vàng xuống xe, vịn vào một bên đại thụ mà bắt đầu ới lên ới xuống.

Tất cả mọi người về mặt chán ghét bịt mũi rời đi, một hồi lâu, đến khi thở hỗn hển, cả người mềm nhũn dựa vào thân cây ngồi trên mặt đất.

Không được, nếu tiếp tục ngồi xe ngựa dịch trạm, chỉ sợ còn chưa tới, nàng đã chết ở giữa đường. Phải chịu khổ như vậy, nàng thà đi bộ, cho dù mất tám, mười ngày cũng còn tốt hơn bây giờ.

Hạ quyết tâm, Tinh Dương ngồi tại chỗ nghỉ ngơi một lúc, đợi khi nàng cảm thấy trời đất không còn xoay tròn nữa, mới chậm rãi bò dậy, như con rùa hướng quán trà đi.

Đến quán trà, bàn nhỏ đều ngồi đầy người, thậm chí còn có người đứng uống trà, nhưng kỳ quái là, cái bàn nhỏ bên phải kia, chỉ có hai công tử một trắng một đen ngồi, cũng không biết vì cái gì, lại không có người chủ động qua đó.

Cơ thể không thoải mái, Tinh Dương tuyệt không nghĩ ủy khuất chính mình phải đứng, không chút nghỉ ngơi ôm lấy bọc đồ đi tới, qua bên ghế trống. Nàng đặt mông ngồi xuống, ngay lập tức có thể cảm nhận được sát khí hắc y nam tử bên phải phóng tới.

Tinh Dương tinh thần ủ rũ, mệt mỏi gục xuống bàn “Đừng nhìn ta. Ta cũng là bất đắc dĩ mới đến đây ngồi.” Người người đều biết tự bảo vệ mình, nếu không vì thể trạng không thể chịu được nữa, nàng cũng thà rằng đứng uống trà, cũng tốt hơn là ở đây để người ta dùng ánh mắt lảng tri.

“Tinh công tử, như thế này lên xe, người có thể chịu được sao?” Hán tử vừa vén rèm xe lên liền nhìn thấy hán bộ dáng này, nhin không được lo lắng tiến lên hỏi câu.

Vội đầu vào cánh tay nghỉ ngơi, Tinh Dương thanh âm có chút mơ hồ không rõ. “Đừng tính phần của ta, xe này khiến ta chóng váng, ta đi bộ đến là được.” Để nàng lại lên xe đó? Không! Tha nàng đi.

“Tinh công tử, người nói thật chẳng?” Hán hỏi như vậy cũng là có lòng, vừa rồi vài khách nhân quá giang đều hướng hán phàn nàn, hiện tại công tử mắng mai này tự không lên xe, vậy thì thật là tốt quá.

Nghe ra trong giọng nói hán có chút mừng rỡ, Tinh Dương kéo cao khoe môi giễu cợt “Đúng.” Con người ích kỷ, tự lão nương này đi, không tin không đến được Lạc Dương.

Từ từ nhắm mắt nghỉ ngơi, bên tai truyền đến tiếng nói chuyện đứt quãng, hình như nghe được vài câu “Cần phải đi”, ngay sau đó là một hồi tiếng bước chân, quán trà náo nhiệt lập tức trở lại yên tĩnh. Nàng vừa nằm bò ra nghỉ ngơi, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu.

“Tinh Dương cô nương.” Một âm thanh quen thuộc từ trước mặt truyền đến.

Tinh Dương sững sờ, con người nâng lên. Ngồi ở đối diện nàng chính là nam tử đội nón trắng, tàng lụa trắng che đi dung mạo của hán, làm cho người ta thấy không rõ, nhưng tiếng nói này.

“Kỳ... Kỳ Cách công tử?” Tinh thần chấn động, đôi mắt kinh ngạc cùng vui mừng. Từ cái đêm chia tay đó, nàng đều ngóng trông hán sẽ đến tìm mình, không nghĩ tới không đợi được hán, nhưng lại gặp mặt ở trên núi này!

Kỳ Cách lo lắng nhìn khuôn mặt nàng tái nhợt trước mắt. Hán cùng Bác Hách một mạch theo xe ngựa đi, thấy đường này đi Lạc Dương trước, cho nên đến quán trà ở sườn núi đợi trước. Không nghĩ tới xe ngựa đến, lại không thấy bóng dáng nàng.

Nhanh chóng muốn tìm người, chỉ thấy nàng lưng la lưng lay từ sau quán trà đi tới, thân thể nhìn có vẻ rất khó chịu.

Tâm tư của hán Tinh Dương hoàn toàn không biết, trái tim co lại, có chút chua xót, chăm chú nhìn ánh mắt của hán phức tạp, lại mang theo một chút mất mát. Hán xuất hiện ở nơi này đã nói lên rằng, hán căn bản cũng không có đi Thượng Thư phủ tìm nàng.

“Ta muốn lên đường, thật cao hứng lúc này gặp người, cáo từ.” Hốc mắt bỗng dưng nóng lên, nàng lắc lắc cái đầu, không muốn truy xét lòng mình vì sao

lại buồn như vậy, đứng dậy đi đến bên lão chủ quán, mua ít lương khô, hỏi đường đi Lạc Dương như thế nào rồi rời đi.

Không quay đầu lại, người ta không đem nằng để ở trong lòng, nằng cần gì phải quay đầu lại? Tinh Dương khó chịu tự nói với mình. Hơi nhếch môi, vẻ mặt cứng ngắc, bước chân đi. Nằng là kẻ ngu ngốc, còn tưởng rằng hắn sẽ đi tìm nằng, thì ra. Hắn căn bản không có để ý nằng, nằng cũng không cần vì hắn mà khổ sở.

Nằng đưa tay lau đi nước ở khóe mắt, nằng tuyệt không thừa nhận đó là lệ.

Kỳ Cách đưa mắt nhìn bóng lưng của nằng, cô đơn, tựa như đêm hôm đó nhìn thấy nằng, ngồi ở bên cạnh hồ thổi sáo, không ăn khớp với khung cảnh bốn phía, cầm chén trà trên tay xiết chặt, hắn trong lòng xúc động muốn đuổi theo, nhưng.

“Gia?” Ngồi ở bên cạnh hắn, Bác Hách rõ ràng cảm nhận được tâm tình hắn không ổn định. Gia rõ ràng nhìn thấy Tinh Dương cách cách mới đuổi theo, vừa rồi vì cái gì không nói rõ ràng?

Kỳ Cách không có đáp lời, chỉ là bình tĩnh nhìn bóng trắng dần dần nhỏ đi, đáy mắt đè nén chút gì, muốn được giải thoát mà lại không thể. Lại một lần nữa, môi mỏng nhếch lên ý cười châm chọc, bàn tay vô thức để lên chân khép kiễng kia, nắm chặt thành quyền.

Một thân một mình ra đi cảm giác như thế nào?

Là Tinh Dương mà nói, nằng bắt đầu cảm giác mình bị dưỡng quá nên yếu ớt rồi, mới đi chưa tới một canh giờ, hai chân nằng đã mệt mỏi, không ngừng run lên, toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa, thêm gió thổi, người lại ẩm ướt, tuy rằng thân thể đã mệt đến cực hạn, nhưng nằng cũng không dám nghỉ ngơi, nằng cũng không muốn ngủ ở nơi hoang dã này, quá nguy hiểm.

Chống đỡ lại thân thể đang mệt rã, bước từng bước một như ốc sên, rốt cục màn đêm buông xuống, tìm được một ngôi miếu đồ nát. Có thể tìm được nơi che gió che mưa, cũng làm cho nằng an tâm nhiều hơn. Vừa vào miếu, nằng mệt mỏi tìm chỗ sạch sẽ, vừa nhắm mắt, người liền mê man.

Không biết qua bao lâu, nằng bắt đầu cảm thấy lạnh quá, hai tay gắt gao vòng quanh thân thể, loáng thoáng nằng biết mình bị bệnh, thân thể lúc lạnh lúc nóng, nhưng về sau lại chỉ cảm thấy lạnh, nằng cuộn mình, thân thể phát run, khó chịu rên rì.

Trong đêm tối, ánh trăng nhàn nhạt chiếu qua mái nhà vỡ, ngoài Tinh Dương đang nằm dưới đất, trong miếu đồ nát phút chốc vừa xuất hiện một người, toàn thân mặc y phục đen, đi lại nhẹ nhàng, chậm rãi đi đến trước người Tinh Dương, đôi mắt nhìn chăm chăm vào nằng thật lâu, lúc này mới từ từ cúi người, đưa tay xem xét nằng.

“Không được chạm vào nằng.” Thanh âm lạnh lùng từ sau vang lên.

Hắc y nhân quay đầu, không nói nhìn người kia.

Thân ảnh màu trắng từ chỗ tối bước ra, nam tử đội nón trắng bước lên “Cút.”

Ý tứ trong lời nói nồng đậm sát khí.

Trên người hắn truyền đến sát khí rõ ràng như vậy, mồ hôi lạnh nhỏ xuống, hắc y nhân chần chờ, nhìn người nằm trên đất. Đáng giận! Bắt đầu từ lúc ra khỏi cửa thành, hắn vẫn lên đi theo nằng, thẳng đến miếu đồ nát, đang muốn động thủ, lại bị phá hủy!

Mím môi, hắn cân nhắc tình thế. Hai người trước mắt ngay cả hô hấp cũng không cảm nhận được, vừa rồi một chút cũng không nghe thấy âm thanh bọn họ tiến gần, có thể hiểu võ công của bọn hắn không tầm thường, một chọi hai, đối với hắn thật bất lợi. Do dự một hồi lâu, hắc y nhân khẽ cắn môi, vờn người thoát khỏi miếu, trong chớp mắt biến mất trước mắt hai người.

“Hừ. A.” Tinh Dương lâm vào hôn mê, khó chịu rên rì một tiếng.

Kỳ Cách gỡ nón trên đầu xuống, bước một bước lớn xông lên trước ôm lấy nằng, nhờ ánh trăng thấy rõ được khuôn mặt nằng, trên khuôn mặt đỏ ửng không bình thường, toàn bộ sợi tóc bên cạnh gò má bị mồ hôi thấm ướt dính tại bên má, tâm đau xót, hắn tự tay cẩn thận vén gọn tóc đang rối bời ra.

“Đi mau.” Thân thể nằng nóng hầm hập làm cho hắn cả kinh, ôm lấy nằng, Kỳ Cách vội vàng đi ra khỏi miếu.

Bác Hách nửa câu đều không nói, chỉ là theo sát sau chủ tử, đồng thời tháo dây buộc ngựa ở bên ngoài, nhanh chóng hướng thành trấn gần nhất chạy đi.

Kỳ Cách một tay điều khiển ngựa, tay kia đem Tinh Dương gắt gao vòng ở trước ngực. Hắn cúi đầu nhìn về phía người trong ngực, đau lòng. Hồi hận, hắn không nên để nằng đi một mình.

Sau khi từ quán trà tách biệt, hắn không khống chế được chính mình, không cách nào bỏ đi trước, cũng không thể rời đi, dắt ngựa đi theo phía sau Tinh Dương, thấy bước đi nằng ngày càng suy yếu, tro mắt nhìn sắc mặt nằng ngày càng khó coi. Đến khi thấy nằng đi vào miếu đồ nát nghỉ ngơi mới an tâm, hắn nguyên bản chỉ tính toán từ một nơi bí mật gần đó thủ hộ nằng, đột nhiên ở đâu ra hắc y nhân làm hắn không thể không xuất hiện, lúc này cũng mới phát hiện nằng bị bệnh.

Không có cách đối gạt mình, hắn thích tiểu cô nương đang nằm trong ngực này. Đôi mắt nằng sáng như sao, bộ dáng nhìn hắn cười, từ đêm hôm đó liền khắc sâu vào lòng của hắn, nằng thấy ánh mắt của hắn, thanh khiết mà yêu thích, dưới ánh sao, đáy mắt nằng chỉ có hắn. Lúc rời đi, trong mắt nằng hiện ra tia mất mát, cũng là vì hắn, làm tâm hắn dao động. Chẳng qua là diện mạo của hắn, đôi chân khép kiễng làm hắn chùn bước, hắn như thế nào xứng

đôi với sự hồn nhiên trong sáng của nàng ?

Bên trong hỗn loạn, xóc nảy làm cho Tinh Dương mở mắt ra, mắt nhìn thấy hắc, bệnh nặng khiến nàng không phân biệt rõ đây là thật hay mơ, nghẹn ngào mở miệng “Ta ghét ngươi.” Tiếng nói yếu ớt vô lực mà nức nở nghẹn ngào.

Tâm đầu xót, con ngươi đen chột co lại, khuôn mặt căng thẳng càng thấy lạnh hơn “Ta biết.” Buồn bã nghẹn ngào.

“Ta ghét ngươi. Ngươi không thèm để ý ta. Ta cũng không cần phải để ý ngươi.” Trong nội tâm vừa đau vừa chua xót, thì thào nói nhỏ vài câu, sốt cao đã làm nàng mê man, con mắt khép lại, lần nữa chìm vào bóng tối.

Tiếng lòng chấn động, con ngươi đen gò bó như bị tấn công, tỉnh tề nhìn sự thực vừa được lộ ra, Kỳ Cách thật sâu ngưng mắt nhìn người trong ngực, vòng tay bên hông nàng càng chặt hơn. Lời của nàng là có ý gì? Để ý hắc? Ý của nàng là như vậy sao? Phải không?

“Giờ độc xâm nhập vào cơ thể, cô nương thân thể suy yếu, cần nghỉ ngơi tốt một thời gian. . . .”

“Thuốc.”

“Châm cứu là tốt nhất. . .”

Tiếng nói chuyện nhỏ vụn mờ mịt nghe không rõ, chậm rãi bay vào dần dần thức tỉnh nàng.

Tinh Dương mở mắt ra, lông mi dài rung động, sương mù, che chắn đôi mắt dần dần rõ lên, chớp mắt mấy cái, nàng thấy trần nhà xa lạ, nhất thời, không rõ mình ở chỗ nào, từ từ nhớ lại, hai con ngươi tròn tròn, vội vàng đứng dậy.

“A!” Cơ thể bệnh nặng chưa khỏi không chịu được hành động mạnh mẽ của nàng, quơ quơ, đầu óc choáng váng, nàng yếu ớt vịn vào đầu giường, chờ một lúc cho hết chóng mặt.

Nàng quan sát bốn phía. Cái bàn phong cách cổ xưa, bố trí khéo léo, nơi này là chỗ nào? Đem hết khí lực toàn thân ngồi thẳng người, cánh tay run lên, vì không còn khí lực, nàng tức giận thở hổn hển buông tay ra, “Bịch” một tiếng, nàng lại nằm trên giường.

Chết tiệt, nàng xảy ra chuyện gì? Thân thể sao lại suy yếu thành như vậy? Nhớ mang máng, nàng đi một ngày, mệt mỏi quá, sau đó đi đến một ngôi miếu đồ nát, rồi.

Một ấn tượng mơ hồ lóe lên rồi biến mất, lông mày khẽ nhíu. Nàng hình như. Nhìn thấy Kỳ Cách?

Ngoài cửa phòng có thanh âm truyền đến ngày càng gần, vừa rồi nàng bị thanh âm nói chuyện đánh thức, là ai ở bên ngoài? Vừa nghĩ như vậy, cửa đã bị đẩy ra.

“Nàng đã mê man ba ngày rồi, khi nào mới có thể tỉnh?” Tiếng nói thanh nhã trầm thấp vang lên.

Theo bản năng, Tinh Dương hai mắt nhắm nghiền, còn tiện tay đem chăn vừa rơi xuống giường kéo lên kín đáo.

“Cô nương hô hấp dần ổn định, mạch tượng cũng đều, một hai ngày hắc là sẽ tỉnh lại.” Một thanh âm khác tương đối già nua trả lời.

Cùng tiếng nói vang lên, Tinh Dương cảm giác được có người đi đến bên giường nàng, chăn bị kéo lên một góc, có người cầm cổ tay của nàng, trong chốc lát, tay lại để vào trong chăn.

“Như thế nào?” Thanh âm thanh nhã lộ vẻ quan tâm

“Có thể an tâm. Lão phu quay về Dược Đường kê vài thang thuốc, uống hết, cô nương có thể khỏi. Nhớ lấy, chớ để cô nương tâm tình không ổn định, nàng thể chất vốn cũng không khỏe, giờ lại bệnh nặng, cần an tâm dưỡng bệnh là tốt nhất.” Lão đại phu cẩn thận dặn dò, đáy lòng có chút tò mò quan hệ của hai người.

Đêm khuya ba ngày trước, công tử mặt che nón này ôm tiểu cô nương chỉ còn nửa sức lực đi vào trấn nhỏ của bọn họ, thấy hắc tìm đại phu, cứu người như cứu hỏa, lão nhân đương nhiên là đứng ra cứu người. Tiểu cô nương này mặc nam trang, hắc mắt vụng về ngay từ đầu không có nhận ra, chẩn mạch, mới biết là nữ. Những ngày này, thấy công tử đối với tiểu cô nương quan tâm cực kỳ, nhưng hai người nhìn không giống vợ chồng, quan hệ của bọn họ.

“Bác Hách, đưa đại phu trở về lấy thuốc.”

Tiếng bước chân vang lên, sau đó là tiếng mở cửa.

Tinh Dương nhắm hai mắt, không dám lộn xộn. Thanh âm thanh nhã kia, nàng nhớ không lầm thì hắc là Kỳ Cách.

Hắc vì cái gì ở trong này? Chẳng lẽ là hắc thấy nàng bị bệnh nặng? Là hắc cứu nàng sao? Nhưng nàng tại quán trà gặp hắc thì hắc lại không có phản ứng gì? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trong đầu lộn xộn, Tinh Dương giả bộ như đang ngủ say, không biết trước, một cảm giác lạnh lẽo chạm vào trán nàng, nàng cả kinh, thiếu chút nữa là

mở mắt ra.

“Nhanh khỏe lại đi.” Thanh âm của hấn gần gũi tựa như. ở bên tai nàng!

Trong phòng lại là một hồi trầm mặc, ngồi ở mép giường, Kỳ Cách lo lắng nhìn nàng, ngón tay nhẹ nhàng không kìm hãm được dòi xuống, chạm vào đôi mắt đang nhắm chặt của nàng, cái mũi thờ yếu ớt, đôi môi tái nhợt không chút huyết sắc, đau lòng vì nàng .

Tình Dương trông ngực rối loạn, mỗi khi ngón tay của hấn lướt qua trên mặt, lòng của nàng cũng hỗn loạn nhảy lên, đầu ngón tay truyền đến không chỉ có cảm giác lạnh lẽo, còn có. Thương tiếc, ôn nhu, dương như sợ làm đau nàng.

Khi Bác Hách trở về, thấy chủ tử dùng ánh mắt quyến luyến lo sầu nhìn người nằm trên giường, tâm xiết chặt, nhịn không được mở miệng nói: “Gia, ngài vì sao không thành thật nói cho hoàng thượng, ngài yêu thích Tình Dương cách cách?” Từ sau lần ngắm hoa yến hội đó, hấn thường thấy gia nhìn xa xăm, tựa hồ đang tưởng nhớ người nào, vừa nghe ven đường truyền đến tiếng sáo, không tự chủ được dừng bước lại, đây hết thấy không phải là biểu hiện gia thích Tình Dương cách cách sao?

Nhưng vì cái gì ngày đó hoàng thượng muốn tứ hôn thì gia nhân không nói?

Ngón tay vuốt bên má nàng chấn động, Kỳ Cách nhìn thật lâu khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú này “Nàng còn nhỏ tuổi? Nha đầu mười sáu tuổi, người muốn nàng gả cho một trượng phu chân bị què sao?” Hấn có thân phận, có địa vị, nhưng thân thể không hoàn hảo, trong hoàng thành này, những châm biếm trào phúng nhắm vào hấn không có giảm bớt, ánh mắt khinh thường cùng nhục nhã, hấn như thể nào cam lòng cho nàng phải cùng chịu đựng?

“Gia, ngày đó ta thấy Tình Dương cách cách cũng là yêu mến ngài.” Hấn không hiểu gia để ý cái gì, luận tư cách, địa vị, gia đường đường là thân vương thế tử, tính cách cùng nội liêm trầm ổn, có điểm nào không xứng với nhị tiểu thư Thượng Thư phủ ?

“Đây chẳng qua là mê luyến nhất thời của tiểu cô nương, không thể cho là thật.” Kỳ Cách cười khỏ. Tình Dương còn nhỏ như vậy, sao có thể xác định cảm giác nàng đối với hấn là cái gì? Không thể phân biệt.

Nói láo! Ai là tiểu cô nương? Tình Dương nằm bất động, dưới đáy lòng thâm mắng. Hừ! Người này chắc chắn là yêu mến nàng! Nếu không ngày nào đó tại sao phải hỏi rằng nàng có người hứa hẹn chưa, là chính bản thân hấn không đem tình ý của nàng cho là thật, cho rằng nàng là tiểu nha đầu mà thôi.

Tim trống rỗng, nghe thế, dần dần lại bị nhồi vào, Tình Dương đáy lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào, lặng lẽ mở một bên mắt nhìn nam nhân đang đưa lưng về phía nàng. Nàng nghe được, Kỳ Cách đối với dung mạo của mình luôn nhiều mặc cảm, đối với hấn chân bị tật cũng rất để ý, nói thẳng ra, là hấn tự ti!

Đột nhiên, đáy lòng khó chịu, vành mắt nàng hơi phấp phồng. Hấn là bị ai đã kích, mới cảm thấy tự ti không xứng với nàng?

“Gia, ta cảm thấy không phải.” Hấn không tin mình nhìn lầm, Tình Dương cách cách nhìn gia nhân thì mặt đỏ ửng cùng e lệ, rõ ràng là đối với gia cũng có tình ý .

Kỳ Cách vung tay lên, không cho hấn nói thêm nữa làm nhiễu loạn tâm hấn “Ta bảo người đi tìm tỳ nữ, người tìm thế nào rồi? Thuốc đã cho người đi sắc chưa?” Đừng nghe nhiều, đừng nghĩ nhiều, mới không có hy vọng.

Hấn rõ ràng muốn lảng tránh, ngay cả Tình Dương nằm trên giường cũng thấy như vậy, Bác Hách cũng chỉ âm thầm thờ dài “Cái trán nhỏ này muốn tìm một tỳ nữ nhanh nhẹn thật không dễ dàng, chờ cách cách tỉnh lại, đến Lạc Dương, lại phải người tới đây sẽ tốt hơn. Vừa rồi trước lúc ra ngoài, thuộc hạ đã phân phó tiểu nhị đi sắc thuốc .”

“Ừ, đi ra ngoài đi.” Kỳ Cách lại nhìn Tình Dương, kéo lại chăn lên người nàng, lúc này mới an tâm cùng Bác Hách rời đi, để nàng nghỉ ngơi.

Vừa đóng cửa, Tình Dương lập tức mở mắt ra, sung mặt lên. Nói nàng là tiểu cô nương chỉ là bị mê luyến? Kỳ Cách ngu ngốc! Ta đã là bà cô hơn hai mươi tuổi rồi, còn nhỏ sao?

Mắt nhìn cửa phòng đang đóng chặt, khuôn mặt tái nhợt hiện lên chút đỏ ửng. Nàng lần đầu tiên đối với nam nhân vừa thấy đã yêu, lại cũng khó thấy được nam nhân cũng có ý với nàng, nàng làm sao có thể tùy tiện buông ra?

Tay từ trong chăn nâng lên sờ mặt của mình, cái miệng nhỏ cong lên. Đợi nàng khỏe rồi, nàng sẽ cho hấn thấy, nàng, Chương Giai Tình Dương, không phải là nhất thời ý loạn tình mê, nàng là thật lòng!

Bạn đang đọc truyện *Gia Mật Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Nằm trên giường trọn vẹn ba ngày sau, Tinh Dương rốt cục có thể đứng lên đi lại.

Ngồi trên ghế, hai mắt có chút vô thần, cả người lười biếng, ngồi đối diện với hai vị chủ tớ Kỳ Cách, nhìn Kỳ Cách còn đang đội nón, nàng hoài nghi chút nữa hẳn ăn com như thế nào.

Lại nhìn bốn phía. Trần nhỏ này rất náo nhiệt, người lui tới cũng không ít, khả năng bởi vì trước khi đi Lạc Dương phải qua nơi này, nhiều người lưu đây một đêm rồi mới rời đi.

Trần nhỏ dân phong thuần phác, đột nhiên xuất hiện một tiểu cô nương yếu đuối cùng nam nhân luôn đội nón, khiến người ta luôn chú ý, giống như lúc này, ba người bọn họ ngồi ở khách điểm chờ dùng bữa, người bên cạnh nhìn bọn họ, cảm thấy không thoải mái.

Kỳ Cách lông mày nhíu chặt “Người ăn một chút gì, còn phải uống thuốc.” Đây cái chén đến trước mặt nàng, nhẹ giọng thúc giục. Ngán ngùng mấy ngày, nàng gầy đi thấy rõ, hai mắt cũng mất đi sự trong sáng.

“Ừ.” Thanh âm vô lực, bệnh một hồi, cơ thể nàng đều cạn kiệt sức lực. Bất quá, nhìn nam nhân đối diện, cũng có ích lợi, nàng bộ dạng nhu nhược, mới có thể biết rõ thực tâm người nào đó.

“Ăn nhiều một chút.” Kỳ Cách chủ động giúp nàng gấp thức ăn. Trong trần nhỏ mọi thứ cũng có hạn, không cách nào cho nàng tốt nhất, ăn cũng không được ngon nhất, nhìn khuôn mặt nàng xanh xám tái nhợt, hẳn ngấm ngấm nửa ngày.

“Chờ người uống thuốc, nghỉ ngơi một lát, chúng ta liền rời đi.” Đến Lạc Dương, có dược liệu trân quý cùng chỗ ở thoải mái, có thể cho nàng điều dưỡng thân thể tốt hơn.

Tùy ý gật gật đầu, Tinh Dương cố gắng cầm bát cháo nuốt vào bụng. Những thuốc kia vừa đắng lại chát, không ăn ít đồ lót dạ dày thật đúng là sẽ chịu không nổi.

“Tinh Dương cách cách!” Bỗng dưng, một tiếng kêu thê lương chói tai từ ngoài khách điểm truyền đến.

“Phụt!” Không chú ý, Tinh Dương bị dọa hoảng sợ, cháo đầy trong miệng phun ra “Khụ khụ khụ! Khụ khụ, khụ khụ khụ! Khụ. . . .” Nàng sắc súa đến mức cả khuôn mặt đều đỏ lên.

Kỳ Cách đứng dậy đi đến bên người nàng nhu hòa vuốt vuốt “Đừng nói gì, uống chút trà.” Rót chén nước đưa bên môi nàng, thấy nàng ho đến khó chịu, hẳn đau lòng, một cổ lửa giận nổi lên, trừng mắt với tiếng hô lớn ngoài kia, lúc này lại chạy tới bên cạnh bàn là một nữ tử lỗ mãng.

“Làm càn!” Trầm giọng gầm lên.

A. . . a. . . a! Thanh âm làm càn này, không chỉ khiến nàng không dám động dậy, Kỳ Cách bấm sinh về uy nghi, đồng thời cũng làm cho mọi người trong này dọa đến sợ hãi, động cũng không dám động dậy.

Uống vài hớp trà, Tinh Dương cuối cùng cũng đè xuống lồng ngực khí muốn xông lên, lau đi nước mắt ho đến mức chảy ra, kinh ngạc nhìn người thiếu chút nữa hù chết nàng.

“Thùy. . . Thùy Nhi?” Ách, tiếng nói, nàng ngạc nhiên thấy nàng tránh ở một bên ghen ngào nức nở đến đáng thương.

“Cách. . . cách cách.” Thùy Nhi mắt đỏ, nàng bị Kỳ Cách rộng to, sợ tới mức co rúm lại.

“Sao người lại ở đây?” Tinh Dương đẩy lòng toát ra một dự cảm bất thường.

” Tiểu Tinh Dương của ta!” Tiếng nói chán ngấy từ sau lưng Thùy Nhi bay ra.

Tinh Dương vừa nghe, toàn thân đều nổi da gà, nàng lập tức từ trên ghế đứng dậy, vừa quay đầu lại, quả nhiên thấy hé ra khuôn mặt lờ lợc, ngũ quan trong nháy mắt nhân lại.

“A! Tiểu Tinh Dương của ta, làm sao nàng gầy nhiều như vậy?” Một nam tử mặc ngọc bào vẻ mặt đau lòng nhìn Tinh Dương sắc mặt tái nhợt, hai cánh tay cánh tay vươn thật dài, muốn ôm nàng vào.

Kỳ Cách lập tức ngăn tại trước người Tinh Dương, vươn tay hấn ra “Người là ai?” Tiểu Tinh dương? Miệng hẳn cảm thấy chua chua. Người trước mắt này sao lại cảm thấy đáng ghét như vậy?

“Ta là hôn phu tương lai của Tiểu Tinh Dương.” Bị khí thế của hắn áp đảo, ngọc bào công tử chỉ ngây ngốc trả lời, nói xong mới phát giác được không đúng “Vậy người là ai?” Trợn tròn mắt. Tiểu Tinh Dương của hắn sao trên người lại có nhiều hơn một đôi tay?

“Hôn phu tương lai?” Kỳ Cách như bị người ta đánh một quyền, dường như rút lui một bước, ngạc nhiên cúi đầu nhìn người trong ngực. Nàng. . . nàng đã có người hứa hôn?

Tinh Dương liền vội vàng lắc đầu “Người đừng nghe hắn nói lung tung, a ma ta cũng không đáp ứng. Hắn là trưởng tử của Lễ bộ Thượng thư đại nhân Mẫn Gia.” Chính là sắc phối này mỗi ngày đều mò đến của nhà nàng, làm cho nàng không thể không chuẩn đi.

Bất quá đây là có chuyện gì? Sắc phối này không phải mượn danh nghĩa theo đuổi nàng đến tìm Tinh Vũ sao? Làm sao lúc này có thể xuất hiện ở đây?

“Tiểu Tinh Dương, Sao nàng lại nói như vậy? Quan hệ của chúng ta nàng không muốn thừa nhận sao?” Thanh âm nàng vội vàng chối bỏ khiến Mẫn Gia bị dũa kích không nhỏ, hấn mất đồ, đáng thương nhìn nàng.

Tinh Dương rung mình một cái “Ta với ngươi vốn không có quan hệ. Ngươi cùng Thủy Nhi vì cái gì lại ở đây?” Nói hấn không giống nam nhân, hết lần này tới lần khác thích ăn đậu hũ nữ nhân; nói hấn giống nam nhân, nhưng động tác cử chỉ hấn lại như con gái, lại thêm khuôn mặt trắng nõn kia nữa, nếu không phải nàng không còn sức lực, nàng thực sự sẽ kéo hấn tới nhà xí đánh một trận.

Lúc này không đợi Mẫn Gia nói chuyện, Thủy Nhi mở miệng “Mẫn Gia công tử biết rõ cách cách ngài một mình rời khỏi phủ, lo lắng ngài gặp chuyện không may mới đuổi theo. Mà lão gia lo lắng ngài bên cạnh không có người hầu hạ, cho nô tỳ đi theo Mẫn Gia công tử tìm ngài.” Nói rõ ràng như vậy, nhưng nàng tới gần chủ tử một bước, lại nhỏ giọng ở nàng bên tai nói “Mẫn Gia công tử tìm Ba Thái Ni đại nhân đến làm phiền lão gia, lão gia thật sự không từ chối được, đành phải nói ra nơi cách cách đến, ngài đi trước chúng ta rất lâu, như thế nào còn đang ở giữa đường?”

Biết lão gia nghĩ gì, nàng bất quá là cùng Mẫn Gia công tử đi lòng vòng mà thôi, bởi vì đứng ra, cách cách đã sớm đến nhà Hà Mạnh phu nhân ở Lạc Dương mới phải.

Tinh Dương hiểu ra. Trách không được nha đầu kia vừa gặp nàng lại khóc thê thảm như vậy, nhất định là trên đường đi bị ăn không ít đậu hũ, gặp nàng giống như là gặp cứu tinh.

“Ngươi.....ngươi là ai? Còn không mau buông Tiểu Tinh Dương ra?” Mẫn Gia ưỡn ngực, muốn lấy lại khí thế dọa người.

Kỳ Cách cúi đầu. Đã có người bảo hộ đi theo, nàng liền có người chiếu cố. Ý nghĩ này vừa vụt qua trong đầu, liền nhẹ buông tay, đang muốn buông Tinh Dương ra, nàng lại bất lấy ống tay áo của hấn.

Kéo lụa trắng che ở trước mặt, Tinh Dương chui cả đầu vào trong nón hấn, một đôi mắt đẹp ản hàm hơi nước, cái miệng quật cường nói “Ngươi thật muốn thả ta ra?”

Lúc đó không dám đối mặt nàng, đôi mắt hẹp dài có chút khó khăn tránh đi ánh mắt nàng “Ta.....” Năm ngón tay thon dài thả ra.

Tinh Dương trong lòng khổ sở “Ngươi nếu thật buông tay..... Ngươi sẽ phải hối hận.....”

“Cách cách?” Người bên ngoài không hiểu bây giờ là tình huống nào. Hai cái đầu ghé vào bên trong, là đang nói thầm cái gì sao?

Cẩn cẩn môi, Tinh Dương thân thể chưa lành cảm thấy mệt mỏi, bước đi không vững liền ngã xuống. Kỳ Cách vội vàng ôm chặt nàng, đáy mắt quang mang phức tạp khó hiểu, ý nghĩ đối với nàng có thể lừa gạt mọi người nhưng lại không lừa được chính mình.

“Ta mệt.” Mềm mại tiến sát trước ngực của hấn, sắc mặt tái nhợt hiển lộ trước mặt mọi người.

“Tiểu Tinh.....” Mẫn Gia thừa dịp cơ hội này muốn đem nàng kéo về bên người.

Lần này không cần phải Kỳ Cách động thủ, Bác Hách đứng lên, ngăn tại trước mặt hấn.

“Này! Ngươi.....” Trùng mắt thờ phỉ phò với người trước mặt, Mẫn Gia muốn nắng người còn chưa kịp mở miệng, nhìn thấy Kỳ Cách đem Tinh Dương ôm ngang lên, hường sương phòng đi.

“Cách cách!” Thủy Nhi hô một tiếng, vội đuổi theo.

Kỳ Cách ôm Tinh Dương trở lại phòng, nhu hòa đem nàng đặt trên giường, cẩn thận giúp nàng kéo chăn lên.

Tinh Dương yếu ớt tựa trên gối “Ta không sao.” Cánh tay mảnh khảnh giờ lên, vuốt lụa trắng ở vành nón của hấn. Nam nhân này, còn muốn lừa gạt ai? Ánh mắt hấn đối với nàng chỉ là thương hại sao?

“Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, hai ngày sau, chờ ngươi thể lực khỏe lên, sẽ tiếp tục tới Lạc Dương tĩnh dưỡng tốt hơn.” Tóc dài của nàng rất tự nhiên tán loạn, hấn cầm tay nhỏ bé của nàng, thấy nàng mảnh mai mà kinh hãi. Đôi tay nhỏ như vậy, thân thể gầy yếu như vậy, làm sao mới có thể để nàng mau khỏe lại?

“Được.” Lúc này thể lực yếu dần, nàng thật sự không thể kéo dài cùng hấn.

“Ngươi chăm sóc chủ tử ngươi cho tốt.” Kỳ Cách mặt hướng Tinh Dương, cũng không quay đầu lại nhìn Thủy Nhi phân phó.

“Đạ, nô tỳ tuân mệnh.” Thủy Nhi lo sợ bất an đáp, đối mặt nam tử không giận mà uy này, nàng cảm thấy sợ hãi.

Kỳ Cách vẫn ngồi ở mép giường, đau lòng cứ lớn dần, cố gắng ngăn ở ngực sự rung động không cách nào khắc chế, đang muốn phá tan di, mắt nhẹ rủ xuống, không tiếng động thở dài.

Hấn rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Lộ trình ba người giờ có thêm nhiều người hơn.

Bởi vì Mẫn Gia xuất môn cũng không quên thể hiện với mọi người, mình hẳn ngồi trong xe ngựa cực kì xa hoa, còn có hai người hầu đi theo.

Lo lắng nhìn Tinh Dương thân thể yếu ớt, Kỳ Cách muốn nàng ngồi trên xe ngựa nghỉ ngơi, Mẫn Gia đương nhiên rất cam tâm tình nguyện, vội vàng gật đầu, còn mở cửa xe ngựa hoan nghênh.

Nhưng mà Tinh Dương đánh chết cũng không muốn cùng tên mặt trắng kia ở cùng một chỗ, tính tình cố chấp, nhất định không lên xe ngựa, hoàn toàn không để cho Mẫn Gia có chút mặt mũi, khiến hán sắc mặt đã trắng lại càng trắng hơn.

Đường vẫn còn xa, cuối cùng đành phải để Tinh Dương cùng Kỳ Cách cưỡi một ngựa, Thủy Nhi và Bác Hách cùng nhau, còn Mẫn Gia khó chịu ngồi xe ngựa.

Tinh Dương trên đường đi đối với Mẫn Gia lộ ra sắc mặt chán ghét rõ ràng, lại khiến Kỳ Cách rất vui vẻ, mỗi lần nhìn thấy nàng ở trong lòng, đáy lòng lại cảm thấy êm dịu, không cách nào ngăn chặn tình cảm trong lòng, ánh mắt nhìn nàng cũng ngày càng ôn nhu.

“Lạc Dương xa như vậy sao?” Ngồi ở trên lưng ngựa, Tinh Dương cảm thấy thân thể lại bắt đầu mỏi mệt. Nàng nhớ rõ, trước kia từ Lạc Dương trở lại kinh thành thì đường không có xa như vậy.

“Khoảng giữa trưa có thể đến cửa thành.” Kỳ Cách trấn an nói.

Bác Hách ở một bên, nhìn nàng có chút không đồng ý. Nếu không bởi vì nàng thân thể không khỏe, từ kinh thành đến Lạc Dương mất có năm ngày, sao có thể kéo dài đến mười ngày còn chưa tới nơi?

“Hắc, không cần phải lên trừng mắt với ta.” Tinh Dương mắt sắc nhìn đến.

“A.” Nàng bộ dáng xinh đẹp nhìn Kỳ Cách cười.

“Tiểu Tinh Dương, nằng nết như mỗi một rồi, đến xe Mẫn Gia ca ca nghỉ ngơi đi.” Cửa xe ngựa mở ra, Mẫn Gia nịnh nọt phát phát tay.

Tinh Dương về mặt chán ghét. Mẫn Gia ca ca? Hắn còn dám nói “Không cần, đa tạ ý tốt của ngươi.” Người này rốt cuộc là nhìn không hiểu mặt người hay là năng lực có vấn đề? Cụ tuyệt hẳn rõ ràng như vậy, hắn còn muốn quần lấy.

Bị dội cho chậu nước lạnh, Mẫn Gia cười cứng ngắc “Tiểu Tinh Dương, nàng đến Lạc Dương, tính ở chỗ nào?” Không được, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp tách hai người bọn họ ra!

Tinh Dương đảo mắt “Ngươi thế nào?” Quay đầu cười hỏi. Theo kế hoạch, nàng là muốn đến nhà di nương, chỉ có điều nàng có một dự cảm, nếu ở đến nhà di nương, khẳng định sẽ bị người nào đó đến làm phiền không được an bình.

Khó thấy được sắc mặt tốt của nàng làm cho Mẫn Gia vui mừng cực kỳ “Ta đương nhiên ở biệt viện nhà ta.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, nói “Biệt viện của ta rất lớn, có rất nhiều phòng trống.” Âm hiệu muốn hoan nghênh nàng đến ở.

Nàng cười tủm tỉm nhẹ gật đầu “Đa tạ ý tốt đó của ngươi, nhưng Kỳ Cách cũng có biệt viện, ta cùng Thủy Nhi sẽ ở tại nhà hắn.” Dựa vào lồng ngực cứng rắn. Nàng thật thông minh đã hỏi trước.

Mẫn Gia đang giương cao khóe miệng, đột nhiên suy sụp xuống, bức mình nhìn nàng “Hừ!” Đóng sầm cửa xe ngựa.

Tinh Dương tính nghịch nhìn cánh cửa le lười.

Kỳ Cách cười lắc đầu “Gia thế của Mẫn Gia cùng ngươi tương xứng, ngươi thật sự chán ghét hắn như vậy sao?” Mẫn Gia đối với Tinh Dương hết sức lấy lòng, chỉ là hắn không được hòa nhã với bọn ta. Rõ ràng đối tượng tốt như vậy, nàng lại coi như giày cũ.

Lông mày dương dương tự đắc, Tinh Dương lại tiến vào trong màn lụa của hắn, trừng to đôi mắt nhỏ “Hỏi lòng của ngươi, ngươi thật muốn ta thích hắn sao?” Nói xong, lui ra ngoài, nhìn phong cảnh mỹ lệ chung quanh.

Không muốn. Đây là ý niệm ngay lập tức hiện ra trong đầu Kỳ Cách, hắn nhìn nàng qua màn lụa trắng. Hắn quả nhiên cũng là nam nhân ích kỷ, không cách nào dứt bỏ gông xiềng trong lòng, nhưng cũng không cách nào buông ra thứ đã cầm trong tay.

Trải qua nửa ngày lộ trình, rốt cục đến cửa thành Lạc Dương.

Mẫn Gia mặt dày còn muốn theo bọn họ đến biệt viện của Kỳ Cách, nhưng Kỳ Cách khí tức toàn thân lạnh băng, làm cho hắn dù da mặt dày thế nào, cũng không dám trêu chọc, chỉ có thể vừa tức vừa vội nhìn đoàn người bọn hắn biến mất trước mắt.

Mỗi người đi một ngựa, bốn người đồng thời xuống ngựa, Bác Hách bước lên cầm cương ngựa trong tay chủ tử dắt đi “Gia, tiểu nhân đem ngựa về biệt viện, ngài cùng Tinh Dương cách cách đi dùng bữa trước.” Nói xong, kéo cương ngựa, thuận tay kéo luôn Thủy Nhi, cũng không đợi Kỳ Cách đáp lại.

“Này! Đợi chút, ta muốn đi theo cách cách!” Thủy Nhi không kịp kháng nghị, đã bị kéo đi.

Kỳ Cách kinh ngạc không thôi, không hiểu trong lòng người này sao lại biến hóa lớn như vậy. Mặc kệ thế nào, Bác Hách nhất định luôn bên cạnh hắn, hiện tại không có hắn không quan trọng, còn Tinh Dương nữa?

Tuy không nhìn ánh mắt của hắn, nhưng Tinh Dương đoán rằng, hắn nhất định không hiểu? Ha ha, nàng cũng không phải là ngu ngốc!

Muốn lừa gạt Kỳ Cách, đương nhiên phải có đàm phán với Bác Hách này, bằng không Bác Hách cả ngày ở bên cạnh, nàng nào có cơ hội cùng hắn bồi dưỡng cảm tình.

Dắt ngựa rời đi, Bác Hách trong nội tâm cũng rất mâu thuẫn, hai mày nhíu chặt. Về công, hắn phải theo sát gia, về tư, hắn lại chân thành hi vọng gia có thể hạnh phúc, mặc dù cái này vi phạm lời hứa lúc đầu với gia, dù sao gia là tự cảm thấy mình không xứng với Tinh Dương cách cách.

Về phần Tinh Dương cách cách, nàng mất không ít tâm tư sức lực thuyết phục hắn, muốn hắn cho nhiều thời gian riêng, cho gia và nàng ở chung, lâu ngày, gia nhất định sẽ thừa nhận tình cảm của mình với nàng.

Hắn chưa từng gặp cô nương nào như vậy, nghênh ngang nói ra tình cảm, bắt quá, cũng vì cách cách nhiệt tình như vậy, mới có thể để cho gia động tâm? Lắc đầu. Thật không biết gia thích nàng là may mắn hay là không đây?

Thành Lạc Dương từ xưa đến nay cũng là một tòa thành lớn, mức độ náo nhiệt phồn hoa hoàn toàn không thua kém thành Bắc Kinh. Đường phố cảnh sắc Lạc Dương mặc dù không có cảm giác sang quý như kinh thành, nhưng ngược lại thấy ẩn hiện phong cách cổ xưa, làm người ở nơi này rất thoải mái.

“Kỳ Cách, chúng ta đi thủy lâu ăn cơm, ta đói bụng lắm.” Tinh Dương chủ động kéo tay Kỳ Cách, cười hi hi nói. Yêu mến hắn, lại được dựa dẫm vào hắn, lại tiến vào trong lòng hắn, nhìn hắn như thế nào lại coi như không thấy tình cảm của mình. Trong hai người nhất định phải có một người chủ động, hắn không dám yêu, vậy để nàng đi.

Đến trước cửa thành, Tinh Dương đòi mang nón, hai người đều đeo nón, có chút gây chú ý mọi người, trên đường rất nhiều người bán hàng tò mò đánh giá bọn họ. Tinh Dương không để ý, nàng đội nón chỉ là muốn phối hợp với hắn, mà Kỳ Cách từ bảy năm trước bắt đầu mang nón, đối với ánh mắt dò xét của mọi người: đã sớm thành thói quen, làm hắn bối rối chính là sự nhiệt tình của Tinh Dương. Cúi mắt nhìn bàn tay mềm mại nắm lấy bàn tay cứng cáp, đáy mắt không kìm hãm được tia mừng rỡ, trong lòng vừa hòa tan một khối.

Cũng cười, nàng đã đổi về nữ trang, bằng không cùng hắn đội nón, lại mặc nam trang cùng hắn nắm tay, chỉ sợ sẽ dọa đến không ít người trên đường.

Tinh Dương quyết định, muốn tranh thủ lúc ở thành Lạc Dương này đối xử thật tốt với hắn, muốn hắn nhìn rõ tâm ý của nàng!

Dù sao nàng còn nhiều thời gian, rất nhiều, hãy cùng hắn từ từ hưởng thụ!

“Người đã từng đến Lạc Dương?” Vừa rồi nàng nhắc tới một thủy lâu, đó là thủy lâu nổi danh nhất thành Lạc Dương.

“Ừ.” Nàng đương nhiên đã tới, mấy năm trước nàng vứt bỏ ý nghĩ muốn nhảy xuống vực, trên đường trở lại Bắc Kinh đi qua Lạc Dương, còn tới chùa Bạch Mã dâng hương. “Sau khi ăn cơm xong, chúng ta đi chùa Bạch Mã được không?”

Thăm lại chốn xưa, nàng muốn gặp lại vị trụ trì năm đó đã khuyên nàng đừng tự sát.

Muốn nói không thể, môi mòng giật giật, nhưng lại nói ra một chữ “Được.” Kỳ Cách càng ngày càng khó kháng cự nét mặt tươi cười của nàng, không nỡ để cho nàng thất vọng.

Tinh Dương mặc kệ hắn phô ra sắc mặt gì, dù sao có nón che đỡ, nàng không cần để ý.

Nàng phấn khởi lôi kéo hắn đi vào một thủy lâu, tiểu nhị nhìn hai vị khách này cùng đội nón, nhưng cách ăn mặc đều không tầm thường, thân thiện tiến lên.

Hai người lên thẳng lầu ba, ngồi vào chỗ của mình, chọn vài món ăn, Tinh Dương đòi mát to còn hưng phấn nhìn bốn phía. Thủy lâu tổng cộng có ba tầng, lầu một cho người buôn bán nhỏ dùng cơm, lầu hai cho văn nhân nhã sĩ, gia cảnh vào bậc trung sử dụng, còn lầu ba thì chỉ có người phú quý giàu sang mới có thể đi lên.

Tại lầu ba, trên tường gỗ điêu khắc cẩn thận, một bên là tường một bên là lan can cao cỡ nửa người, cả không gian nhìn về phía trước rất thoải mái. Từng chỗ ngồi trong đó đều dùng màn trúc cách ngăn, khéo léo cho khách nhân có không gian riêng tư, mà trong phòng trang nhã cũng chỉ có mười cái bàn, chính giữa còn cái bàn nhỏ cho hai cô nương, một người đánh đàn, một người hát, rất nhân nhã.

Tinh Dương đòi cho thức ăn đều mang lên, mới đưa tay kéo màn trúc xuống, gỡ nón trên đầu xuống “Ăn cơm đi!” Nàng cười tùm tùm mời Kỳ Cách.

Kỳ Cách ngáp ngừng, từ từ tháo nón trên đầu ra, không có lụa trắng che lấp, hắn thấy rõ má nàng đầy mồ hôi, mày hơi nhíu, không chút nghĩ ngợi liền chạm vào gò má nàng làm cho mồ hôi thấm ướt tóc rối bời.

“Người thân thể vừa khỏe, đừng để người quá nóng.” Tháng Ba, thời tiết mới ấm nhưng vẫn còn lạnh, đội nón làm nàng ra đầy mồ hôi, nàng vừa khỏi phong hàn, đừng để nhiễm lại bệnh.

Nàng vô duyên vô cớ đòi mang nón, chẳng lẽ là vì hắn? Ánh mắt thương tiếc nhìn nàng, quyến luyến dừng lại, không nỡ dời tầm mắt.

Tình Dương nhân cơ hội bắt lấy tay của hắn áp lên mặt mình, hai má nàng hồng hồng xấu hổ, nàng khẽ sát mặt hắn đáp ứng “Ta sẽ chú ý.” Đấy lòng ngọt ngào hưng phấn, tựa như ăn đường.

Nàng to gan như vậy, ngược lại Kỳ Cách chân tay có chút luống cuống, muốn rút tay về, nàng lại cố tình giữ chặt, cảm giác non mềm kích thích giác quan, hắn khuôn mặt tuần tử thẹn đỏ, con ngươi luôn lạnh nhạt có chút ngượng ngùng “Ách. . . .”

“Ha ha ha. . . .” Bộ dáng xấu hổ làm cho Tình Dương mừng rỡ, buông lỏng tay ra, nàng tính toán từng bước một, đôi mắt không che dấu đã nói lên tất cả yêu mến.

Nhiệt độ lòng bàn tay và cơ thể nóng lên, Kỳ Cách cúi đầu, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, vừa ngẩng lên, trông thấy nàng cười, con mắt hiện lên nhu hòa, môi mông gợn lên, nàng như vậy, làm hắn càng ngày càng khó kháng cự, có lẽ để cho tất cả thuận theo tự nhiên là được rồi.

Hai người vui vẻ tán gẫu, Tình Dương mới biết Kỳ Cách đã đi qua nhiều nơi như vậy.

Phút chốc, Kỳ Cách cả người rùng mình. Có người ở nhìn bọn họ! Sát khí mạnh mẽ lao thẳng tới. Con ngươi rút lại, tầm mắt hiện lên chút gọn sóng, hắn giống như vô ý đảo qua bốn phía, trong chớp lát, sát khí nọ biến mất, ánh mắt của hắn mới nhìn đến Tình Dương.

“Làm sao vậy?” Miệng dính đầy mỡ gà, Tình Dương nhìn vào ánh mắt hắn như đang suy nghĩ điều gì.

Nhìn nàng ăn mà cái miệng nhỏ nhắn dính đầy mỡ, Kỳ Cách không khỏi cười, từ trong ngực móc ra một cái khăn vuông trắng tinh, giúp nàng lau đi “Không có việc gì.”

Là ai? Là hắc y nhân trong miếu đồ nát kia sao? Mục tiêu của hắn là Tình Dương? Là vì cái gì? Nàng là cô nương đơn thuần như vậy, đắc tội với ai, làm cho đối phương bầm riết không tha nàng?

Nhìn gần, ánh mắt của hắn màu đen tựa như hồ sâu, hắn tùy ý cười, khiến cho tim nàng đập loạn, động tác nhẹ nhàng như vậy, đáy mắt mang theo tia sáng chính hắn cũng không hiểu, làm nàng nhìn ngây ngốc.

Không khí tốt, khăn trắng lau lau, càng ngày càng tới gần miệng của nàng, nháy mắt, trong mắt của hắn chỉ còn lại đôi môi hồng diễm của nàng, hơi khẽ nhếch, phảng phất như đang đợi người ngắt lấy bông hoa anh đào, Kỳ Cách cúi đầu, hai người môi càng gần nhau, càng ngày càng gần. Ngay lúc môi hắn chuẩn bị hôn lên ——

“Mang thức ăn lên!” Thanh âm phá đám của tiểu nhị từ bên ngoài vang lên

Thần trí mơ màng phút chốc thanh tỉnh, mắt hắn bối rối, lui người về sau, Tình Dương cắn răng một cái, trong lòng mắng ầm ầm tên tiểu nhị kia, hại nàng miếng thịt béo như vậy đến miệng còn bị bay mất!

Không được! Tâm bị cắt ngang, nàng không đếm xỉa gì túm lấy cổ áo Kỳ Cách, mặc kệ phản ứng của hắn, chỉ cần miệng hắn có dấu ấn của nàng!

Chưa ăn thịt heo cũng đã thấy qua heo chạy, nàng xem tivi, tiểu thuyết cũng không ít, hôn môi chẳng phải chỉ là một việc đơn giản sao? Đầu tiên là dùng sức cho hắn hút hút hút, sau đó hút hút hút, tiếp sau đó. Vẫn là hút hút hút!

Kỳ Cách ngây ra như phỗng, xanh mặt nhìn, nhìn nữ nhân đang cố gắng túm lấy hắn, hắn khoe môi giật giật, dán chặt lấy đôi môi đỏ mọng vừa tiến tới kia, mà miệng hắn bị người kia hút đến sưng lên.

Đầu lưỡi mềm mại thò ra liếm liếm môi, Tình Dương hải lòng nhìn kiệt tác của mình, cười híp mắt “Về sau người chính là của ta, ngoan ngoãn nghe lời đó.” Nàng không chút ngượng ngùng nói ra những lời này, ai bảo nét mặt của hắn làm bộ mạnh mẽ, đáng tiếc lúc này không có thuốc lá, bằng không cầm trên tay điều thuốc lại càng có cảm giác hơn.

Kỳ Cách con mắt ngưng lại nhìn nàng, miệng còn sưng nhức nhớ mình chuyện vừa rồi, lại nghe nàng nói thêm những lời này, hắn đáy lòng cảm thấy vui sướng.

Tình Dương cũng không phải không thẹn thùng, chỉ là cố gắng chờ đợi phản ứng của hắn, thấy hắn cười, thần kinh căng thẳng mới buông lỏng. Nàng cảm lấy chiếc đĩa, gấp miếng thịt gà bỏ vào bát hắn “Nhanh ăn đi.”

Hi hi, cô phải là nàng suy nghĩ nhiều quá, bọn họ giống như hoán đổi vị trí, phải là nàng xấu hổ không dám nói lời nào, hắn điềm nhiên như không gấp thức ăn cho nàng mới đúng chứ!

Ánh mắt của hắn ôn nhu nhìn nàng.

Trên mặt xấu hổ, đáy mắt phiêu đảng, nhưng nàng không lùi bước, gợn lên khuôn mặt tươi cười, nhìn hắn, cứ nhìn hắn, Kỳ Cách đáy lòng ảm áp, cũng gấp thức ăn bỏ vào bát cho nàng “Người cũng ăn đi.”

Có thể có giai nhân như vậy làm bạn, kiếp này, vậy còn có gì đòi hỏi?

Chương 5

Ăn xong, Kỳ Cách đưa Tinh Dương đến chùa Bạch Mã ở phía đông ngoại ô thành Lạc Dương

“Ừ, lúc trước ta đến vẫn như vậy, một chút cũng không thay đổi.” Đáo qua một mảng rừng xanh um tươi tốt, chùa miếu to lớn đứng sừng sững ở giữa, Tinh Dương thở sâu, đều là mùi của không gian thoáng đãng tràn ngập lòng người, dòng người đi tới đi lui không ngớt, có thể thấy được rằng chùa Lạc Dương có nhiều người tìm đến.

“Người đã mười sáu tuổi, chùa Bạch Mã cũng đã xây dựng hơn ngàn năm, làm sao có thể tùy ý thay đổi?” Kỳ Cách nắm tay của nàng, hai người chậm chậm đi vào đại điện.

Mặt che nón trắng, Tinh Dương không phục “Ta không phải là ý kia.” Khó giải thích ý tứ trong đầu, nàng đương nhiên hiểu rõ sự dối thay, đây chỉ là một loại biểu đạt tâm tình mà thôi.

Nhưng đã là cửa nhà chùa, nhất định có nhiều tên khát cái tụ tập, Tinh Dương móc ra tất cả bạc vụn trên người, nhìn thấy một người liền ném một khối, cuối cùng có một tiểu khát nhi chạy đến trước người dừng lại.

“Công tử hảo tâm, tiểu thư, bỏ thí chút gì cho ta.” Bàn tay cầm cái bát có nhiều chỗ sứt vỡ, tiểu khát nhi đáng thương nói.

Thương cảm sờ sờ đầu của hắn, Tinh Dương ném vài khối bạc vụn vào trong chén, sau đó nhìn hắn kích động liều mạng dập đầu cảm tạ.

“Nhanh đi mua đồ ăn đi.” Nâng tiểu khát nhi còn quỳ trên mặt đất, nàng nhẹ nhàng thúc giục.

“Đa tạ công tử, cảm ơn ý tốt của tiểu thư!” Hắn vừa chạy đi, vừa hô to.

“Thiên hạ thế nào thái bình, vẫn có người xin ăn xuất hiện nhiều như vậy.” Nhấp môi dưới, Tinh Dương có chút xúc động.

“Đi thôi.” Kỳ Cách cười khẽ nắm chặt tay của nàng, một tiểu cô nương thiện lương biết bao! Bởi vì nàng tốt bụng, lòng của hắn dường như cũng tốt theo.

Hai người xoay người bước vào chùa, đến đại điện, Tinh Dương liền đi dâng hương cầu phúc, mà Kỳ Cách vốn luôn không tin thần Phật, đành đứng ở bên cửa đợi nàng.

Châm hương, Tinh Dương thành tâm quỳ gối trên đệm, nhìn trộm Kỳ Cách đứng cạnh cửa, mới đem ánh mắt quay lại trước tượng Phật, nhắm mắt lại, dưới đáy lòng cầu nguyện. Bồ Tát, tín nữ Tinh Dương, lúc này thành tâm khấn cầu xưng lòng từ bi, nguyện bản lòng ta tâm niệm luôn muốn tìm được cách quay về thế kỷ hai mốt, nhưng là.

Nàng hơi mở mắt ra, nhìn thân ảnh đang đứng ở cửa lớn, trong lòng ảm áp, nàng lại quay đầu nhìn về phía Bồ Tát trang nghiêm từ ái trước mặt, tiếp tục cầu nguyện. Đã nhiều năm như vậy, Tinh Dương không cách nào như ý nguyện trở lại tương lai được, tự biết kiếp này nhất định phải ở lại nơi này, tưởng rằng cô độc sống nốt quãng đời còn lại, hoặc là nghe theo cha mẹ cứ như vậy gả cho người mình không yêu, nhưng chắc là trời thương ta, để cho ta gặp Kỳ Cách, lòng của ta vì hắn đau, vì hắn mà không muốn, vì hắn dần dần quên đi ta thực ra thuộc thời đại nào.

Bồ Tát, tín nữ lúc này khấn cầu người, Tinh Dương không yêu cầu xa vời đại phú đại quý, chỉ hy vọng có thể bình an ở thời đại này làm bạn với hắn sống nốt quãng đời còn lại, thỉnh Bồ Tát thành toàn.

Hết hương, Tinh Dương kéo Kỳ Cách đi tìm trụ trì, lúc gặp được thì nàng lại sững sờ “Trụ trì đôi người rồi?” Nàng kinh ngạc nhìn lão hòa thượng lạ lẫm trước mắt này.

“A đi đã Phật, thí chủ nói hắn là sư huynh của ta, huynh ấy hơn hai năm trước đã viên tịch.” Tần nhậm trụ trì cười cười nói.

“Cái gì? Ngài ấy không phải mới thêm có vài tuổi?” Tinh Dương buồn bực nhăn đôi mi thanh tú, nàng nhớ không lầm, ba năm trước đây nàng nhìn thấy vị trụ trì kia, bất quá mới bốn mươi mấy tuổi, như thế nào nhanh như vậy đã viên tịch rồi?

“Đúng vậy, sư huynh đột ngột ra đi, chúng ta coi như huynh ấy tu hành đã đủ, đã tới lúc hồi thiên, thí chủ còn nhớ rõ sư huynh, thật khiến cho người ta cảm thấy vui mừng.” Trụ trì dường như xúc động hoài niệm lại.

“Ba năm trước đây, ta đi ngang qua chùa này, có vào thăm hỏi tiền nhiệm trụ trì một việc, được ngài khuyên giải rất nhiều, không nghĩ tới hôm nay lại. . . .” Tinh Dương có chút sần sảo, cho đến giờ, nàng chưa có tạ ơn vị trụ trì kia, năm đó nếu không nhờ ngài khuyên giải, chỉ sợ nàng còn ý muốn quay về thế kỷ hai mốt, đến giờ, nàng cũng chỉ nói với vị trụ trì kia nàng đến từ thời đại khác.

Ba năm trước đây? Hai lòng này trụ trì khép lại “Chẳng lẽ, người chính là vị cô nương kia từng cùng sư huynh trong mật thất tĩnh đàm hai canh giờ?” Nàng cũng thật khéo.

“Đúng vậy.” Vị này làm sao biết?

“Thí chủ đừng hiểu lầm, lão nạp có ấn tượng, là bởi vì người cùng sư huynh đang tại mật đàm thì có một vị cô nương khác cũng chờ cùng sư huynh cùng nói chuyện, chỉ là thí chủ may mắn được cùng sư huynh trò chuyện, nói chuyện hơn một canh giờ, cô nương kia đợi không được, nói có việc rồi đi trước, vài ngày sau, chúng ta nghe được tin nàng đã tự vẫn.

“Có lẽ, cô nương kia tìm sư huynh khi lòng có tử ý, mới muốn sư huynh khuyên giải, đáng tiếc. Sư huynh từng nói, Phật độ hữu duyên nhân (Phật chờ người có duyên), cô nương kia không có duyên, hương tiêu ngọc tẫn, cũng chính là mệnh số.”

Tinh Dương một bên nghe, sắc mặt càng ngày càng quái dị, trong lòng bàn tay có chút mồ hôi. Không, không thể nào? Sẽ không phải chính là “Nàng”?

Trụ trì không nhìn thấy biểu lộ của nàng ở sau nón, kính tự nói tiếp “Cũng là trùng hợp, sau đó người nhà vị cô nương kia đến xử lý hậu sự, thuận đường đến chùa dâng hương, tình cờ gặp gỡ sư huynh liền nói đến việc này, kết quả có vài ngày, sư huynh liền viên tịch. Ai. Không cứu được vị cô nương kia, sư huynh đáy lòng cũng là rất tiếc nuối, có lẽ trong lòng uất ức mà ra đi.”

Cả người như bị thiên lôi đánh trúng, Tinh Dương dờ dẫm gật đầu, trong đầu có thật nhiều suy nghĩ hỗn loạn.

Kế tiếp trụ trì đi tiếp đãi các khách hành hương khác, rời chùa thì Tinh Dương cả người lơ mơ, rất nhiều chuyện không vui dần dần hiện ra trong đầu.

Buổi tối, trở lại biệt viện ở Lạc Dương, nàng nằm ở trên giường lật qua lật lại ngủ không được, cả trong đầu đều là lời nói của trụ trì, nàng cắn môi, suy nghĩ hỗn loạn.

“A! Phiền phức!” Kéo chăn lên, nàng ngồi dậy mà trong lòng phiền muộn, nhìn ra ngoài cửa sổ nghĩ ngợi, đứng dậy khoác một cái áo mỏng, mở cửa ra ngoài.

Đi dạo dưới ánh trăng, nàng tâm tư rối loạn, cảm thấy toàn thân mình lạnh như băng. Không biết vì cái gì, buổi chiều nghe xong lời nói như thế, nàng có một dự cảm bất thường.

Nhìn trời đêm tối đen như mực, đầy sao, ánh trăng nhẹ nhàng chiếu sáng vào nàng, khung cảnh này cũng giống như cái đêm gặp được Kỳ Cách.

Nghĩ đến hắn, bất an trong lòng mới giảm đi được chút, đầu ngón tay lạnh như băng xoa lên môi mình, nàng cười ngọt ngào, nhớ lại lúc vào thành nàng cường hôn Kỳ Cách, hắn ngu ngơ, thật sự là khôi hài.

“Đêm lạnh giá, sao còn chưa ngủ?” Tiếng nói trầm thấp từ sau truyền đến.

Đặt áo choàng to rộng lên đôi vai thon gầy, mang theo tình cảm ấm áp thấm tiến vào lòng nàng, Tinh Dương quay đầu lại, dường như còn có tia sáng từ đáy mắt tỏa ra.

Dưới ánh trăng, Kỳ Cách khoác áo choàng đứng ở sau lưng nàng, trong mắt lộ ra tia không vui, thân ảnh cao to, cũng như đêm hôm đó, hắn tuần dật làm nàng động tâm.

Kính ngạc nhìn hắn, nàng tâm xiết chặt “Kỳ Cách, ngươi đối với ta. Rốt cuộc là cảm giác gì?” Trong cuộc sống, không có chuyện gì là giống nhau cả, vận mệnh nếu muốn đùa giỡn, ai cũng không ngăn cản được, buổi chiều nghe xong trụ trì lời nói. . ., cảm xúc của nàng càng lớn.

Đôi mắt hẹp dài mờ to, nhìn nàng dưới ánh trăng, Kỳ Cách lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào, hắn phải lừa gạt mình thế nào rằng nàng chỉ là tiểu cô nương không hiểu tình yêu? Hơn nữa nàng lại lộ ra ánh mắt chờ đợi, hắn cự tuyệt nàng thế nào? Hắn sợ hãi, chưa bao giờ là nàng, mà là chính mình!

Thật lâu không nghe được câu trả lời của hắn, Tinh Dương mắt nóng lên, hắn không nói, vậy thì tùy nàng đi!

Vươn tay ôm cổ của hắn, kéo đầu hắn xuống, nàng ngửa đầu chụp lên môi của hắn, lông mi run rẩy, nước mắt trong suốt nhẹ nhàng rơi xuống.

“Kỳ Cách, Kỳ Cách của ta, ta thích ngươi, thích đến tim đau đớn. Ngươi không cần, ngươi không cần phải dùng loại ánh mắt thương xót này nhìn ta.” Lòng của nàng đau quá, thật sự rất đau!

Mỗi lần chỉ cần nàng bày tỏ với hắn, đáy mắt hắn sẽ nổi lên một cổ bi thương, làm cho lòng của nàng nhói đau. Hắn tự ti, hắn hối tiếc, rốt cuộc là ai đã từng thương tổn hắn, bảo hắn chùn bước trước tình yêu như thế?

Kỳ Cách cả người chấn động, con ngươi đen sâu thăm dừng ở đôi mắt ngập nước của nàng. Thì ra nàng hiểu, nàng thấy hắn chùn bước và sợ hãi? Tự nhiên bí mật bị vạch trần ra, không cách nào ẩn trong bóng tối nữa!

“Ái Tân Giác La Kỳ Cách, ta là Huân Thân Vương thế tử, ta là sự xấu xa của con người! Ta chỉ là con quỷ, ngươi nghe chưa?” Kỳ Cách thống khổ, trào phúng cười nói, rốt cuộc không che giấu được hận ý nồng đậm, bộc phát ra!

Hắn thống hận khuôn mặt của mình, thống hận chân của mình, thậm chí thống hận tại sao mình không có theo ngạch nương chết đi! Lão thiên lưu hấn lại thế gian làm cái gì? Người thân của hắn đều chết cả, không còn một người nào, không còn ai, chỉ còn lại hấn, hấn bị ép quay về từ cõi chết, trải qua cuộc sống sống không bằng chết!

“Đừng như vậy, Kỳ Cách!” Ôm chặt hân khóc lớn, Tinh Dương lòng đau như cắt, nằng quá nóng vội, không nên dồn ép hân như vậy.

“Người biết ta là ai sao? Người biết không?” Hân bi thương khàn khàn gào rú, mơn trớn vết sẹo gồ ghề ở đầu gối “Người có biết người trong hoàng thành cười nhạo ta, gọi ta là cái gì không?” Hân không quên được, vĩnh viễn cũng không quên được! Chân này, làm cho hân muốn yêu cũng không dám yêu, chỉ sợ có một ngày nhìn thấy trong mắt nàng là sự chán ghét cùng kinh tởm

Nàng làm hân phát cuồng, hân yêu mền nàng, yêu nàng cũng không dám nói, nàng đau khổ, chẳng lẽ hân sẽ không khổ sao?

Khi hân từ cõi sinh tử trở về, người khác không còn nhìn hân bằng cả con mắt nữa, hoàng thượng nhìn hân với ánh mắt áy náy, đau lòng, những người nhìn hân trào phúng, khinh thường cùng sợ hãi.

“Người có biết khi ta biến thành như vậy, đối với ta đã không còn ánh mắt yêu thích cùng ngưỡng mộ nữa, chúng đều ở sau lưng cười nhạo ta không có khả năng bảo vệ mình và người nhà, lại vẫn còn sống sót trên đời này; những thiên kim, cách cách trước kia nhìn ta yêu say đắm, nay lại e ngại nhìn mặt ta, thậm chí còn có cung nữ bởi vì nhìn thấy ta mà sợ tới mức đêm không thể ngủ!

“Ai có thể hiểu được? Ai có thể hiểu được cảm giác đang từ trên trời bị rơi xuống đất sẽ đau đớn đến thế nào? Rời xa kinh thành, ta không muốn có quan hệ với bất cứ cái gì ở hoàng thành nữa, ta hận ta là thể tử của Huân Thân Vương, ta hận họ Ái Tân Giác La, hoàng đế chỉ hạ một lệnh, liền làm cho ta không thể không trở về, lại đối mặt với tất cả!”

Hân dường như sụp đổ, bi thương gào thét chỉ làm cho Tinh Dương càng khóc lớn, nàng biết rõ, nàng sớm đoán được, hân yếu ớt, chân lại có tật, sớm khiến nàng nghĩ đến thân phận của hân, chỉ là nàng không nghĩ hân bị tổn thương lớn như vậy, trước giờ không hề được sống thoải mái!

“Ta yêu người, ta yêu người, Kỳ Cách. Còn có ta. Còn có ta ở đây.” Nhẹ nhàng hôn lên vết sẹo trên mặt hân, nhẹ nhàng như sợ làm hân bị thương, nàng thương tiếc hôn bên dưới, nước mắt cũng không ngừng chảy xuống.

Hơi thở quấn quýt lấy nhau, nụ hôn mềm nhẹ như lửa lớn cháy lan ra đồng cỏ, hân chụp lên môi của nàng, thật sâu, cuồng mãnh cướp đoạt, tiến quân thần tốc, nhắm nháp tư vị ngọt ngào của nàng, hai thân thể gắt gao ôm lấy nhau không có khe hở, tùy ý để ngọn lửa tình cảm mãnh liệt đốt cháy hết thảy.

Không biết khi nào, bọn họ đã trở lại trong phòng Tinh Dương, cũng không biết khi nào, quần áo hai người đều đã cởi hết, hai thân thể trần trụi gắt gao dây dưa, tựa như hai người đã hòa làm một, bọn họ sớm đã không thể buông nhau ra.

Cho đến khi lớp bảo vệ mỏng manh kia bị công phá thì Tinh Dương thần trí đang mê man mới có chút thanh tỉnh, mắt khép hờ, chống đỡ lại đôi mắt hân đã sớm bị tình dục nhuộm đỏ, nàng thỏa mãn cười, chủ động bám lấy cổ hân, nghênh hóp hân tiến lên.

Kỳ Cách động thân chen vào nơi ấm áp bên trong nàng, một lần lại một lần, có chút thô bạo đoạt đi ngọt ngào ở thân nàng, mồ hôi nhỏ trên bộ ngực trắng nõn của nàng, nhìn nàng về mặt toàn tâm, bằng ánh mắt ôn nhu đang nhìn mình, hân nồn nóng bất an tựa như phiêu ở giữa không trung, cuối cùng trở lại, chậm rãi tung bay rơi xuống đất, như cuồng phong mau chóng xâm lược cũng dần dần chuyển thành ôn nhu, hân nhẹ nhàng, yêu thương, toàn tâm toàn ý đi vào nàng, thật sâu trong tình biển.

Nền đỏ màn trướng nhẹ lay động, trên giường hai cơ thể đông đưa, cùng với ván giường phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt, đến khi chân trời hơi có màu trắng, hai thân thể quấn lấy nhau mới thỏa mãn, mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Trong lúc ngủ mơ, Tinh Dương trở mình, cánh tay theo bản năng đặt lên ngực người bên cạnh, không ngờ lại trống không, cánh tay ở trên giường sờ soạng, vẫn không thấy người, mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện không thấy Kỳ Cách, hân là phải nằm bên cạnh nàng mới đúng!

Mở mắt ra, nàng nhìn quanh phòng “Người đâu?” Bên ngoài sắc trời tối như mực, lúc này, hân không ngủ lại chạy đi đâu?

Ở trên giường một lúc, nàng bước xuống giường, khoác tạm cái áo đi ra ngoài, qua phòng khách đi vào đại sảnh, xoa xoa con mắt, trông thấy Kỳ Cách đứng ở trước cửa.

“Sao lại tỉnh?” Kỳ Cách cũng phát hiện nàng, xoay người bước nhanh đến bên người nàng.

Tinh Dương uể oải dựa vào ngực hân, chớp mắt “Nhìn không thấy người, không biết người chạy đi đâu.”

Kỳ Cách cười, sờ sờ mái tóc dài sau lưng nàng “Chỉ là đi ra ngoài một chút, nàng trở về ngủ trước đi, ta tắt đèn liền vào.” Tựa ở trên đỉnh đầu nàng, ánh mắt quét ra phía cánh cổng và ngoài sân, có lướt qua bóng đen.

Tinh Dương cũng không chú ý gì bất thường, nàng thật sự là quá mệt mỏi, dụi dụi hai mắt gật đầu “Ừ, vậy nhanh lên một chút đó.” Hơn nửa tháng này, nàng đã quen có Kỳ Cách nằm ở bên người nàng rồi, chỉ cần không có hân, nàng ngủ không ngon.

“Ừ.” Kỳ Cách cười, thấy thân ảnh nàng lưng la lưng lay đi vào trong phòng, bên môi cười hình cung vừa thu lại, ánh mắt trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Gia.” Bác Hách trốn ở ngoài sân lúc này mới đi vào, đi theo phía sau là ba hộ vệ ở biệt viện, cũng là một thân màu đen to lớn, bóng đen vừa rồi chính là bọn họ.

“Người đâu?” Kỳ Cách nhàn nhạt hỏi.

“Đã chạy mất.” Bác Hách cúi đầu hồi bẩm, từ lúc bọn họ bắt đầu vào Lạc Dương, nửa đêm, thường có người lên vào biệt viện, không biết có mục đích gì.

“Gia, hai ngày này đối phương thái độ cũng thay đổi, biệt viện giới hộ không đủ nghiêm mật, có cần phải sai thêm một ít nhân thủ tới?” Ở biệt viện không thể so với trong hoàng thành, gia lần này xuất môn cho khuây khỏa, bên người trừ hấn ra cũng không mang theo những hộ vệ khác, hộ vệ ở đây lại không đủ.

Ngày thường, ám vệ phụ trách an toàn cho biệt viện, mình vệ là phụ trách ngăn cản Mẫn Gia công tử chưa từ bỏ ý định cầu kiến. Những quân sự của biệt viện phải chịu khổ, làm vật hi sinh cho Mẫn Gia công tử tại cửa lớn chửi.

“Cầm lệnh bài Huân Thân Vương phủ, để Hà Nam án sát phải thêm một ít nhân thủ, tất cả lấy an toàn cách cách làm trọng.

“Lại lịch của những người này còn chưa rõ ràng sao?”

Bác Hách trầm ngâm, nghiêm mật trả lời “Chưa có, phải thám tử đi đều không có tin tức hồi báo, mà chúng ta bắt được hắc y nhân, thì toàn bộ đều cần nát độc được trong miệng tự vẫn, những người này thấy chết không sờn, chẳng lẽ cùng cách cách có quan hệ sao?” Những người này không rõ danh tính, chỉ thấy là thấy chết không sờn mà thôi, võ công lại kém hơn so với toàn bộ ám vệ trong biệt viện, cũng không có tìm được chủ nhân của những kẻ đã chết ngoài sân kia.

“Chúng ta đại giang nam bắc đều đi đã được bảy năm, trong hoàng thành cũng không có kẻ dám ngăn đường ta, hoàng tử tranh giành ta cũng chưa từng nhúng tay can thiệp vào, những người kia hấn không phải là nhắm vào ta mà đến. Về phần Tinh Dương. Ta sẽ tìm cơ hội hỏi nàng một chút.” Chuyện này, hấn cũng nghi hoặc.

“Nhưng cách cách là chi nữ của quan Thượng Thư, thiên kim nhà quan, ngày thường ít tiếp xúc với người, mặc dù xuất môn, cũng không thể trêu chọc đến điều rắc rối, Cách Đồ đại nhân lại đang rất được lòng vua và dân chúng trong hoàng thành, cho dù có kẻ thù, cũng không thể muốn mạng cách cách, thuộc hạ thăm dò, gia đình Cách Đồ đại nhân cũng không phát sinh những sự tình này.”

Theo lời Bác Hách, Kỳ Cách nghĩ không ra nơi nào, những ngày này hấn cùng Tinh Dương ở chung cùng một chỗ, Tinh Dương tính tình có thể nói là có chút lười, cũng không có hay gây chuyện, hưởng hờ nàng được dạy dỗ, tính tình thiện lương, không đắc tội người nào, lại bị đối phương nhắm trúng, mỗi đêm phái người đến như muốn tìm nàng, nhưng vì sự an nguy của nàng, hấn không thể không chú ý.

“Phía Hà Nam án sát điều người thì đồng thời dặn hấn cho người dưới cùng ẩn vào dân chúng điều tra. Tinh Dương từng nói với ta, lúc nàng mười hai tuổi, có hai năm ở Lạc Dương, Thái Nguyên đến Giang Nam du ngoạn, nhưng ta không có nghe nàng đề cập đến kết liễu thù oán với ai.” Hấn cũng không cho Tinh Dương biết rõ chuyện hắc y nhân, hấn hi vọng nàng có thể vô tư mà sống.

“Dạ!”

“Đều lui ra đi.” Hấn vung tay lên, Bác Hách lập tức dẫn hộ vệ sau lưng rời khỏi cửa, cũng thuận tay đem cửa lầu các đóng lại.

Kỳ Cách nhìn ánh nến trong sảnh, cân nhắc suy nghĩ, lát sau, hấn xoay người hướng trong phòng đi đến, đồng thời ngón tay khẽ vẫy.

“Phụt!” một tiếng, ánh nến dập tắt, trong lầu các lập tức lại lâm vào một mảnh đen kịt.

* * *

Cưỡi trên lưng ngựa, Tinh Dương ngồi bên cạnh tiến sát vào trong ngực Kỳ Cách, hai tay vòng bên hông hấn, tuyệt không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người qua đường. Mà Kỳ Cách lúc mới đầu không quen đến bây giờ cũng thành thói quen, nhưng bởi vì hấn ngưng ngưng đỏ mặt, cho nên việc này cũng là một trong những nguyên nhân làm hấn kiên trì tiếp tục đội nón.

Tinh Dương không để ý, hôm nay Kỳ Cách đặc biệt đưa nàng ra ngoài chơi, tâm tình nàng thật tốt, tựa như con chim nhỏ vui vẻ bay tới bay lui, nàng nhảy nhót, miệng cười thật lớn.

Ra khỏi cửa thành, hướng phía Đông chạy đi. Trên đường đi, Kỳ Cách một tay ôm chặt tiểu mỹ nhân phía trước, nhẹ nói: “Nửa tháng trước, sau khi nàng nghe được cô nương kia nhảy xuống vực, thì thường đến chùa thắp hương. Sau, có đôi khi thấy nàng đang cười, nhưng ánh mắt không cảm thấy vui vẻ, cũng có vài phần buồn bã.” Không thể không phát hiện, chỉ là nàng không muốn nói, hấn chờ nàng tự nói ra.

Nói đến đây, Tinh Dương tâm tình không tốt, vòng tay ôm chặt bên hông hấn “Cô nương kia. Ta đã từng gặp, ngay trước khi nàng tự vẫn, không chính xác hơn là, ta là người cuối cùng nhìn thấy nàng.”

“Tại sao thấy nàng? Chẳng lẽ.” Tâm tư vừa động, hấn đã đoán được.

“Đúng vậy, năm đó ta cũng vậy từng đến vách đá đó.” Nhếch miệng, nàng không muốn nhắc lại chuyện này “Ngay lúc ta nhắm mắt lại thì nàng không biết từ đâu xông ra, liền nhảy xuống.” Tiếng kêu thê lương đến giờ vẫn còn quẩn quanh tai nàng, nàng mỗi ngày đều bị ác mộng làm tỉnh lại, dù sao thấy một người sống sờ sờ như vậy chết trước mắt, kích động này cũng rất lớn.

Sau đó nàng đi tìm vị trụ trì kia, nhờ có hấn khuyên giải, nàng mới dần dần buông lỏng. Nàng biết, có thể đời này được dùng một thân phận khác sống ở thời đại này, chỉ là không muốn đối mặt, mà lần nhảy xuống vực đó, mặc dù hành động có thay đổi, nàng đi tìm trụ trì chùa Bạch Mã nói chuyện, nhưng

nàng vẫn nghĩ là muốn thử một lần, đó là lần nàng đánh cuộc cuối cùng, may mắn nàng vứt bỏ ý nghĩ đó, nếu không, hiện tại như thế nào gặp tìm được Kỳ Cách?

“Đó là chính con đường cô ta chọn.” Hấn thương tiếc ôm eo nàng, bàn tay nhu hòa vỗ lưng nàng.

Tĩnh Dương gật gật đầu “Ta cũng biết, chỉ là lòng luôn bất an. Ai, duyên phận, bất luận duyên phận này tốt xấu hay không. Ta đều đi dâng hương, hi vọng nàng có thể nhanh đầu thai chuyển thế.” Nàng cảm thấy trong lòng nao nao, nghĩ, nếu như năm đó cô nương kia cùng trụ trì ở mật thất tĩnh đàm, nhảy xuống vách núi hẳn là nàng!

Trên khuôn mặt tuấn đạt có ý cười, cảm dưới nhẹ cọ xát tóc của nàng “Chớ suy nghĩ quá nhiều.” Người trong ngực thiện lương, làm cho hấn cũng yếu lòng.

Hai người cùng cưỡi một ngựa, tốc độ không nhanh, trên đường đi nhân tản trò chuyện, đi qua một chỗ rừng cây rậm rạp thì Kỳ Cách sắc mặt khê biến.

Có sát khí!

Khuôn mặt vui vẻ, Tĩnh Dương nghiêng đầu nhìn hấn, đột nhiên sững sờ “Làm sao vậy?” Bọn họ vừa mới nói tới mấy ngày nữa phải về kinh thành, như thế nào sắc mặt hấn trở nên khó coi như vậy?

“Ôm chặt ta.” Kéo áo choàng phía sau ra, trùm trên người nàng. Hấn quá sợ ý rồi! Những ngày này cuộc sống nhàn hạ, làm hấn mất đi cảnh giới. Sáng nay xuất môn, hấn lại phân phó những ám vệ kia đi theo phía xa là tốt rồi.

Hấn sắc mặt trầm xuống lạnh băng quá mức, Tĩnh Dương giật mình, theo bản năng ôm càng chặt, cả người trốn ở trong cánh tay hấn, hình như có chuyện gì sắp xảy ra.

Bỗng dung, từng đợt tiếng sột soạt vang lên, trong rừng cây nhiều bóng đen rất nhanh hướng bọn họ vọt tới hung mãnh, ánh mặt trời chiếu rọi xuống, quang ảnh bóng đen lóe ra.

“A!” Kỳ Cách ôm chặt Tĩnh Dương, dùng sức đá xuống bụng ngựa, ngựa chạy băng băng, bóng cây hai bên nhanh chóng lùi lại đằng sau

“Giết!”

Tiếng kêu nổi lên bốn phía, từng tiếng xé gió không tầm thường sau lưng của hấn bay tới.

Hấn dùng lực, giẫm lên ngựa cả người bay vút lên, ngựa vẫn như cũ lao về phía trước, mà người đã xoay người rơi xuống đất, vài đạo ám tiêu xoẹt qua ống tay áo của hấn, hấn cánh tay chấn động, trong gió vang lên thanh âm kì dị.

“Hù hù hù! Ba!” Thanh âm vung roi, mạnh mẽ bức lui vài hắc y nhân không sợ chết đuổi theo.

Kỳ Cách thu lại roi, quần trên cánh tay rồi lại vung lên, phòng thủ cẩn thận, không hề sơ hở, roi vung lên uốn lượn tạo lá chắn, làm cho hắc y nhân đuổi theo không dám tiến lên.

Không có động tác linh hoạt, hấn vền vền chỉ dùng roi quất lên, tay kia gắt gao che chở người trước ngực. Tĩnh Dương theo hấn xoay chuyển từng bước mà cảm giác thiên toàn địa chuyển, nàng cắn chặt răng, biết rõ tình huống bây giờ nguy cấp, nửa tiếng cũng không dám kêu, chỉ sợ rối loạn tinh thần của hấn.

Hắc y nhân đồng loạt tới gần, trường kiếm như linh xà xuất ra, thanh kiếm sáng lóe xếp thành một hàng trực chờ phía trước, mà Kỳ Cách bình tĩnh vung roi dài, đầu roi cắt qua không khí, bức lui được vài người, lại xoay người một cái, vung tay hất lên, xoáy lên trong đó hai trường kiếm, dùng sức nâng cánh tay, làm cho roi quần lay kiếm chuyển động, lao về phía hắc y nhân khác.

Hai hắc y nhân bị đoạt mất kiếm trở nên khó khăn, trong chớp mắt bị chính kiếm của mình cứa cổ, ngã xuống đất, còn lại ba người thấy vậy, thế công không thu, ngược lại trở nên càng hung hãn hơn, trong mắt một mảng lạnh băng.

Kỳ Cách hất roi lên, vòng tròn trong không trung, nội lực thâm hậu xuyên qua roi vung ra, lao đến bốn phía, xoạt xoạt xoạt vài tiếng, quần áo hắc y nhân đều bị xé rách.

Ba người nhảy mắt lẫn nhau, trong đó hai người phóng tới trước, bắt chấp roi đánh úp lại có lực sát thương lớn, đơn giản chỉ cần níu lại đầu roi. Không đầy một lát trường kiếm quần ở roi đã cho kẻ kia thành vong hồn, còn lại người cuối cùng nhân cơ hội tháo chạy trước, tụ mười phần công lực, một chưởng chém ra, đánh về phía trước ngực Kỳ Cách!

Quả nhiên là hướng về phía Tĩnh Dương mà đến. Kỳ Cách lạnh lùng cười. Buồng tay đặt trên vai Tĩnh Dương ra, tay trái nâng lên tổng lực công kích tới đối phương, lại tay khác, thừa dịp hắc y nhân còn chưa tới kịp thoái lui, dưới chân nhẹ xoáy, nhanh chóng xuất hiện như ma quỷ trước mặt hắc y nhân, một chưởng tay phải đánh lên trước ngực đối phương.

“Phụt!” Trong chốc lát, khí huyết từ cổ họng phun ra, hắc y nhân há miệng phun ra một ngụm máu tươi, giống như vải rách ngã ra ngoài, đồng thời những kẻ vừa rồi muốn xông lên đều bị roi dài quất đến, bọn họ đều ngã roi xuống đất.

Bị đánh ngã trên mặt đất, hắc y nhân chưa tắt thở, ánh mắt lại bắt đầu đục ngầu, hấn che ngực, dùng sức muốn đẩy khí trên người kẻ khác, chỉ là bị

thương quá sâu, thân thể vô lực xoay chuyển, chợt một thanh trường kiếm kề trên cổ của hắn .

“Là ai phái ngươi tới?” Kỳ Cách tầm mắt nhìn toan tính.

Hắc y nhân một tiếng cười lạnh “Tinh Dương cách cách, giết người thì đền mạng!” Nói xong, hắn cắn nát độc được giấu ở trong miệng, trong chớp mắt độc phát liền chết.

Tinh Dương trốn ở trước người Kỳ Cách bị chấn động, âm thanh lạnh như băng tựa như lời nguyền rũ bay vào tai, làm cho nàng cả người như rớt vào hầm băng, toàn thân rét run “Kỳ... Kỳ Cách?” Nàng hoảng sợ ôm chặt hắn, thanh âm run nhè nhẹ.

Kỳ Cách lặng im bất động, vẫn cảnh giác sâu sắc, cảm nhận động tĩnh chung quanh. Hồi lâu sau, hắn mới buông tay, vứt kiếm xuống đất. Là ai phái tới ? Là ai hận nàng, hận đến không giết chết nàng thì không thể giải hận?

Nghe được trường kiếm leng keng sau khi hạ xuống, Tinh Dương hít sâu hơi thở, cố gắng ổn định hoảng loạn trong lòng “Hắn vừa mới nhắc đến tên của ta?” Giết, giết người thì đền mạng? Nàng không có giết đến một nửa ai mà! Cố gắng đẩy áo choàng đang che lấp, nàng muốn nhô đầu ra nhìn một chút người vừa nói là ai, hắn làm sao có thể nói lung tung như vậy?

“Đừng nhìn.” Kỳ Cách đem áo choàng kéo nhanh. Này máu chảy đầm đìa một màn, hắn cho rằng nàng không thích hợp xem.

“Không được! Ta muốn nhìn rõ, hắn nói ta giết người thì đền mạng, ta giết người khi nào?” Nàng căm giận bắt bình giạt ra áo choàng. A...a...a! Đột nhiên nhìn thấy thi thể nằm trên mặt đất lại càng hoảng sợ, mùi máu tươi phiêu tán bay vào mũi.

Kỳ Cách không kịp ngăn cản, đành phải để nàng mở to mắt nhìn người nằm trên đất, sau một lúc lâu, nàng mới sắc mặt trắng bệch, quay đầu “Ta không biết bọn họ.” Đây là nàng lần thứ hai nhìn thấy có người chết ở trước mặt, vẫn là khoảng cách gần như vậy... . . . Đầu nàng thật choáng váng.

“Tinh Dương!” Kỳ Cách đỡ thân thể lay động của nàng “Bảo nàng đừng nhìn, thật là.”

Vỗ ngực một cái, trong dạ dày sôi trào “Dù sao chỉ là hai con mắt, một cái mũi, há miệng, ta nghĩ sẽ không có nhiều kinh khủng.” Nàng còn có tâm tình pha trò.

Kỳ Cách thở dài lắc đầu, hai ngón tay đặt ở trong miệng phát ra tiếng huyết, một chốc, con ngựa đã chạy đi lại chạy trở về.

“Chúng ta đi về trước.”

“Vậy nơi này làm sao bây giờ?” Tinh Dương nuốt vài ngụm nước miếng. Tuy nhiên người ở đây rất thưa thớt, nhưng là đi qua đường tắt chùa Bạch Mã, có năm thi thể cứ như vậy nằm ở trên đường, người đi qua nhìn thấy, không bị hù chết mới là lạ.

“Có người sẽ xử lý.” Hắn đã nhìn thấy thân ảnh một ám vệ cấp bách chạy tới. Hắn thầm nghĩ mau mau đưa nàng về biệt viện, định ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng, tình huống như vậy quá nguy hiểm!

“Được.” Tinh Dương cũng không phải không rõ lo lắng của hắn, rất thức thời dựa vào trong ngực hắn, để hắn phát huy bản tính bảo vệ phụ nữ của nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Gia Mật Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

“Ta muốn gặp Tiểu Tinh Dương! Sao các ngươi lại dám ngăn ta ở ngoài cửa?”

Mới đi vòng vèo quay về đến cửa biệt viện, hai người chợt nghe tiếng ồn ào.

“Ta muốn gặp Tiểu Tinh Dương!” Mẫn Gia lớn tiếng la hét, thở phì phò sung mặt lên. Hắn đã liên tục vài ngày bị cửa đập vào mặt rồi, tiếp tục như vậy nữa, Tiểu Tinh Dương của hắn nhất định sẽ bị bắt mất!

“Cách cách và gia cùng nhau ra ngoài rồi.” Bác Hách lạnh lùng trả lời hắn. Nhìn tên tiểu tử ẻo là này, quả đấm của hắn không nhìn được ngứa ngáy.

“Nói láo! Ngươi có biết ta là ai hay không? Ta là trưởng tử của Lễ bộ Thượng thư, các ngươi dám đắc tội hay sao hả? Nhanh lên để cho ta gặp Tiểu Tinh Dương!” Tên mặt lạnh này, mỗi lần đều đem hắn chặn ở ngoài cửa, hôm nay cho dù thế nào hắn cũng phải xông vào!

“Ta nói bọn họ không ở đây, ngươi nghe không hiểu sao?” Nếu không phải gia không muốn bại lộ thân phận, một cái Thượng Thư tính là cái gì?

“Ngươi!” Mẫn Gia tức đỏ mặt, hai tay nắm chặt thành quyền.

“Tìm ta sao?” Ngay lúc hai người sắp đánh nhau, Tinh Dương lên tiếng.

“Gia?” Bác Hách khó hiểu nhìn, vừa vòng trở lại chỗ chủ tử.

Kỳ Cách âm thầm sai khiến ánh mắt với hắn, Bác Hách rất nhanh xoay người vào phủ.

Mẫn Gia vừa quay đầu lại, trông thấy người ngày nhớ đêm mong đứng ở phía sau, đã muốn nhào tới ôm, nhưng tay mới duỗi dài thôi, Kỳ Cách đã vượt lên trước một bước đem Tinh Dương trở về trong ngực.

“Ngươi... ngươi mau buông tay!” Mẫn Gia trừng lớn mắt, ngón tay run run chỉ vào hắn “Tiểu Tinh Dương là ta nhìn thấy trước!”

Tinh Dương tức giận ban cho hắn ánh mắt khinh khinh “Ngươi cho ta là thịt heo à? Mua trước thì được.” Người này nhìn đáng ghét, lời nói cũng đáng ghét!

Kỳ Cách ghé sát vào bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Nơi này giao cho nàng, ta đi xử lý chuyện khác.” Hắn muốn cùng Bác Hách vào rừng cây đó một chuyến nữa.

“Ừ.” Tinh Dương hiểu rõ, gật đầu.

Lát sau, Bác Hách dắt ngựa, đồng thời mang theo Thủy Nhi đi ra, Kỳ Cách hướng Tinh Dương nói nhỏ vài câu, mới cùng Bác Hách rời đi.

“Tiểu Tinh Dương!” Thấy mấy tên gây trở ngại đều đi mất, Mẫn Gia lập tức kể đến bên người nàng.

“Đừng gọi như vậy.” Nàng không biết đây là lần thứ mấy đã nói như vậy. “Đi vào ngồi đi.” Nàng cùng Kỳ Cách tuy rằng cảm tình ổn định, nhưng là không nghĩ có người thứ ba xuất hiện quấy rầy bọn họ, vẫn là nên cùng hắn rõ ràng.

“Cách cách, mời uống trà.” Đi vào đại sảnh, Thủy Nhi rất tự động dâng trà cho hai người.

Mẫn Gia tò mò dò xét bốn phía, có chút đỏ mặt. Không thể phủ nhận, ngôi biệt viện này so với nhà hắn còn lớn hơn, mà trang hoàng bài trí đều có vẻ khí phái rất nhiều.

“Chắc, chắc, hắn thoát nhìn không có gì tài giỏi, không nghĩ tới lại có chút của cải.” Hắn đi tới đi lui, lúc nhìn đại sảnh, lúc lại hướng phòng phía sau hướng chéo điện hành lang gấp khúc thăm dò.

Nhấp một ngụm trà, Tinh Dương liếc nhìn hắn một cái, không để ý đến hắn “Mẫn Gia công tử, mời ngồi.”

“Tiểu Tinh Dương, nàng chừng nào thì mới chịu trở lại kinh thành?” Chỉ cần đem nàng mang về kinh thành, lại thỉnh A ma đến Cách Đồ đại nhân nói chuyện, như vậy là hắn có thể đoạt Tiểu Tinh Dương quang minh chính đại trước hắn ta. Tuy nhiên hiện nay Tiểu Tinh Dương cùng tên kia luôn kè kè bên nhau, nhưng có thể có được nàng, nhất định phải là hắn!

“Mẫn Gia công tử, ta có thể hỏi một câu không, ngươi vì cái gì như vậy chấp nhất ta?” Để tay lên ngực tự hỏi, nàng cũng không phải mỹ nữ, làm sao có thể vô duyên vô cớ treu chọc tới một tên dây dưa với nàng không thể giải thích được?

“Đó là bởi vì, muội muội của ta nói nàng rất thích hợp làm vợ của ta.” Mẫn Gia đắc ý cười.

Đây là cái lý do gì? Tinh Dương kinh ngạc trừng lớn mắt “Cũng bởi vì như vậy?” Hắn thoát nhìn không giống như kẻ dễ nghe lời người, làm sao có thể vì lời muội muội của hắn nói, liền đuổi theo nàng?

“Không đúng, ta có khi nào gặp qua muội ngươi?” Nàng sao một chút ấn tượng cũng không có?

Mẫn Gia nhìn nàng, lộ ra mặt cười “Ngươi gặp nàng, trước đây thật lâu, khi đó, nàng cũng đã chọn ngươi là thê tử cho ta.”

Không biết vì cái gì, tuy rằng hắn lúc nói chuyện trên mặt mang nét cười, nhưng Tinh Dương lại thấy rung mình một cái, đột nhiên cảm thấy hắn cười có điểm đáng sợ, bất quá vậy cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, lại chớp mắt, Mẫn Gia vẽ mặt làm cho người sợ hãi liền không thấy.

Tinh Dương dè dặt cảm giác không thoải mái, chậm rãi mở miệng “Cảm tạ tình yêu của ngươi, chỉ có điều lòng ta sớm thuộc về người khác.”

Biết rõ bị cự tuyệt, Mẫn Gia chợt cảm thấy sĩ diện không nên được “Ta.” Tiến lên vài bước, ngoài đại sảnh liền truyền đến tiếng bước chân hỗn tạp.

Một đám hắc y nhân không biết từ đâu xuất hiện nhảy vào !

“A!” Tinh Dương từ trên ghế nhảy lên, không suy nghĩ, chỉ biết bọn họ giống bọn người trong rừng cây, nàng vô thức kéo Thủy Nhi chạy về phía sau.

“Oa, cứu mạng!” Mẫn Gia phản ứng chậm nửa nhịp mới chạy theo trời chết.

Bây, tám hắc y nhân xông vào đại sảnh, một người to lớn mặc quần áo màu lam cũng truy vào .

Lúc đó, người áo lam đuổi theo Tinh Dương, kịp thời lao ra phía nàng, đem nàng bảo hộ phía sau.

“Có chuyện gì phát sinh vậy?.” Tinh Dương khuôn mặt đau khổ. Nàng gần đây không có gây thù với ai, sao lại bị truy đuổi không ngừng? Vừa mới tránh được một kiếp, hiện tại lại tới!

“Cách cách, đi mau!” Vài người áo lam xếp thành một hàng che chở nàng.

Tinh Dương kéo Thủy Nhi chạy thẳng, tại hành lang gấp khúc chạy chưa được vài bước, từ mái hiên nhảy ra bốn người, vung trường kiếm hướng đến người nàng.

Nàng thật nhanh, lập tức đem Thủy Nhi đẩy ra ngoài hành lang. Mục tiêu của đối phương là nàng, Thủy Nhi đi theo nàng sẽ bị nguy hiểm!

“Giết!” Hắc y nhân hung hăng nhào lên.

Hai bên lam – hắc, nhân số kém xa, người áo lam bắt đầu đỡ trái hờ phải, trên người đều bị thương.

Tiếng đao kiếm chạm nhau leng keng, ngày càng nhiều hắc y nhân xuất hiện, cùng lao vào với người áo lam kịch liệt giao chiến, hai phe đánh thành một đoàn, cả tòa biệt viện lập tức lâm vào hỗn chiến.

Sau toàn bộ hắc y nhân đều nhảy vào đại sảnh, Tinh Dương trốn đông trốn tây, bất đắc dĩ, đành phải vòng trở lại đại sảnh.

Người áo lam hộ tống nàng đi phía trước, nhưng cho dù bọn họ liều mình tương hộ thế nào, nàng vẫn là khó tránh khỏi bị thương.

“Cứu mạng!” Người khác từ đại sảnh chạy trốn tới, còn có Mẫn Gia, không có người bảo vệ hần, ngực hần bị người chém một đao, máu tươi không ngừng chảy ra. Hần hoảng sợ chạy trốn, thấy Tinh Dương được một đám người che chở, lập tức lại gần để được bảo vệ.

“Cứu mạng!” Hần dùng hết sức chạy, chỉ cần ở cạnh Tinh Dương, nàng sẽ làm tấm chắn.

“Hỗn đản! Buông tay!” Trường kiếm bén nhọn đâm tới, sau lưng quần áo bị người ta kéo lấy, Tinh Dương không thể động đậy, nàng tức giận rống to.

“A!” Một thanh trường kiếm xuyên qua cánh tay của nàng, đau đến mức nàng ngũ quan đều nhem nhò.

“Cách cách!” Người áo lam kêu lớn một tiếng, kịp thời chém đứt trường kiếm.

“Thả ta ra!” Trên cánh tay còn cắm đoạn đao, Tinh Dương nhanh phun ra máu. Toàn bộ tay nàng đều dính đầy máu tươi, tay kia để phía sau dùng lực, muốn đẩy Mẫn Gia ra.

Sống chết trước mắt, Mẫn Gia làm sao để ý nàng. Hần một bên thê lương kêu, một bên đem Tinh Dương trở thành búp bê vùi đá qua đá lại.

Đáng chết! Nếu nàng có thể sống, nhất định phải chinh hần đến không dám kêu cha gọi mẹ!

Vào thời khắc rối loạn này, rất nhiều quân binh đột nhiên tràn vào biệt viện, trong tay nắm lấy trường mâu (gáo), đao kiếm, rất nhanh tấn công hắc y nhân.

“Tinh Dương!” Kỳ Cách tiếng rống giận dữ vang vọng khắp biệt viện, thân ảnh cao to đồng thời xuất hiện ở cửa đại sảnh, mắt mở thật lớn, hần nhìn thấy bộ dáng chật vật thê thảm của Tinh Dương.

Hần rút cuộc đã tới. Vừa nghe đến thanh âm của hần, Tinh Dương thần kinh căng thẳng mới giãn ra, nàng mất máu quá nhiều, sắc mặt sớm đã tái nhợt.

Một bước xông lên trước, Kỳ Cách đưa tay đem Mẫn gia tránh ở phía sau nàng đánh bay ra ngoài, ôm chặt Tinh Dương yếu ớt. Hần mắt thấy nàng bị thương, ngón tay chạm nhẹ, liền điểm trên người nàng mấy chỗ đại huyệt cầm máu.

Đều là lỗi của hần, biết rõ có người muốn làm hại nàng, lại vẫn rời khỏi nàng!

Khi hần cùng Bác Hách dẫn mấy người đuổi tới rừng cây thì trên mặt đất ngoại trừ còn lại vết máu loang lổ, thì tất cả thì thể đều không cánh mà bay rồi, khi đó hần đáng lẽ phải phát giác được không đúng, nên sớm trở về!

Nhưng hần vẫn còn ở lại trong rừng cây điều tra, đến khi hộ vệ ở biệt viện chạy tới báo tin, mới chạy về thật nhanh, cùng lúc trên đường trở về, điều động quân đội coi giữ ở cửa thành.

Kết quả, nàng ở ngay trước mắt hần bị thương thành như vậy!

“Ta không sao.” Tinh Dương ở trong ngực hần, cho dù toàn thân đau nhức, nàng vẫn cố cười trấn an hần. Ánh mắt của hần thoạt nhìn có chút cuồng loạn, sắc mặt so với nàng còn trắng hơn, cả thân thể đều run lên.

Bốn phía vẫn là một mảng hỗn loạn, hắc y nhân cùng rất nhiều quân binh còn đang chém giết, Kỳ Cách thấy nàng máu chảy rất nhiều, tâm xiết chặt “Mau mời đại phu!” Ôm ngang nàng lên, hắc y nhân hướng Bắc Hách gạo thét, vừa tránh khỏi khu vực hỗn chiến, để những hộ vệ che chở, bọn họ rất nhanh lui về phía sau.

Tĩnh Dương suy yếu, chỉ có thể dựa vào ngực hắc y nhân, mặc cho Kỳ Cách ôm nàng xông về lầu các, nhẹ nhàng đặt nàng trên giường. Nhìn trên người nàng đầy vết thương, hắc y nhân đau như cắt.

“Ta vô dụng. Là ta sơ suất quá.” Những sát thủ áo đen kia chưa bao giờ xuất hiện vào ban ngày, hơn nữa trong rừng cây bị tập kích, hắc y nhân cho rằng những người kia hôm nay sẽ không xuất hiện nữa, hắc y nhân cho rằng. Thiếu chút nữa hại chết nàng!

Trên cánh tay nàng còn cầm đoạn đao kia, đao dường như cắm ở tim của hắc y nhân, hắc y nhân đau đến không thể hô hấp.

“Tĩnh Dương, Tĩnh Dương.”

“Gia, đại phu đến đây!” Bắc Hách cùng đại phu đi vào trong phòng.

Vô lực nhắm mắt lại, Tĩnh Dương toàn thân mệt mỏi, ý thức lâm vào bóng tối.

Lần ngã bệnh trước, Tĩnh Dương lần nữa cảm nhận được giường chiếu êm ái, còn có chén thuốc “mỹ vị” gì đó.

“Thế tử, thuốc sắc xong rồi.” Thủy Nhi bụng chén sứ còn bốc hơi nóng đi vào trong, giường mắt nhìn lên, con mắt mở to, lẳng lặng đi đến bên giường.

Tĩnh Dương mặt không biểu tình nhìn nàng đến gần, sau đó kéo lên khóe miệng, vẽ mặt giả cười.

Thủy Nhi ngờ ngác nhìn nàng “Cách cách, người không sao chứ?”

Nhìn nàng, Tĩnh Dương cầm lấy chén thuốc nàng bụng trên tay. Nàng không có chút hứng thú cầm thìa thuốc, lông mi hạ xuống, nhìn nhìn cảnh tượng bên trong phòng.

Căn phòng vốn rộng rãi lịch sự tao nhã, nay trở nên thanh u, bởi toàn bộ bị trận chiến làm cho xơ xác tiêu điều.

Tạo thành cục diện này, Kỳ Cách ngồi sau bàn cao, một thân trường bào đen, áo khoác màu tím, trên người khí chất thanh lãnh mà lạnh lùng, toàn bộ bởi vì một thân mặc hắc y mà trở nên lạnh đến cực điểm, mắt phượng hẹp dài, không không còn ý cười thường ngày nữa, môi mỏng nhếch thành một đường cong, phối hợp trên mặt hắc y hai vết sẹo, chỉ thiếu là ở trên mặt không có khắc bốn chữ lớn “Người lạ chó gần”.

Bất quá, người đứng ở trước mặt hắc y nhân cũng không có sắc mặt tốt, nhất là thành thủ ủy phụ trách trấn thủ thành Lạc Dương, sắc mặt đều chuyển xanh, mà đứng bên cạnh hắc y nhân là Hà Nam án sát trên mặt lại càng trắng xanh hơn.

“Đám hắc y nhân kia đã điều tra rõ lai lịch chưa?”

Cho dù là người yêu thân thiết, nhưng thanh âm lạnh thấu xương này, làm cho Tĩnh Dương nhìn không được co rúm lại, ánh mắt đồng tình không khỏi đưa về phía người cùng cảnh ngộ kia.

Từ sau khi nàng tỉnh lại đã ba ngày, ngày đó nàng mất máu quá nhiều, hôn mê bất tỉnh, hôm sau tỉnh lại, ngôi biệt viện này liên tục tăng cường thêm tầng tầng binh lính phòng thủ. Để một mẻ hốt gọn đám hắc y nhân, Kỳ Cách đem thân phận thân vương thế tử nói ra, huy động binh lực cả thành Lạc Dương, hơn nữa vài ngày trước hắc y nhân tới giết người, tin tức liền bị lưu truyền ra, trong thành lời đồn đãi nổi lên bốn phía, khiến cho lòng người hoảng sợ.

Hắc y nhân đối với chuyện này luôn chú ý, để những binh lính kia thủ ở cửa thành, toàn bộ nha dịch đang làm việc, kiên quyết dừng lại.

Tĩnh Dương thấy Kỳ Cách quay mặt lại, đột nhiên cười ngọt ngào. Nói tới những tổn thương trong lòng đã có vẻ tốt hơn, hắc y nhân chủ động gỡ nón xuống, không sợ đem bộ mặt đáng sợ lộ trước mặt người khác.

“Thuộc hạ từ những hắc y nhân đã chết kia điều tra, thấy vài ấn ký đặc biệt, trước mắt đang theo ấn ký này điều tra.”

Hà Nam án sát lau mồ hôi lạnh bên trán trượt xuống, nói xong nơm nớp lo sợ.

“Bẩm, thuộc hạ tra được thời gian những hắc y nhân này vào thành, ước chừng khoảng mười ngày trước, ở tại khách điểm Thành Tây. Căn cứ theo lời tiểu nhị nói, bọn họ chia làm ba đợt đi vào.” Thành thủ ủy trong nội tâm âm thầm kêu khổ.

Thế tử từ kinh thành tới, ra việc đại sự này, nếu rơi vào tay Đô Thống tướng quân, hắc y nhân còn mạng đứng ở chỗ này sao?

“Đã qua ba ngày, lai lịch, mục đích hắc y nhân không có nửa điểm rõ ràng sao?”

“Cái này.” Hà Nam án sát cùng thành thủ ủy đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ cũng rất bất đắc dĩ! Người là từ nơi khác tới, thật vất vả bắt được người thì toàn bộ uống thuốc độc tự vẫn, không còn ai sống sót, manh mối vòng vòng tìm nó, hai người bọn họ đem hết toàn lực truy tra, vẫn là không tìm được đầu mối.

Kỳ Cách lạnh lùng nhìn bọn họ “Ngoài ngôi không mà hưởng thụ ra, các ngươi còn có thể làm gì?” Đám phệ vật vô dụng này!

Bác Hách tiến lên một bước “Gia, thuộc hạ đã lấy độc được trong răng của các thi thể đi kiểm tra, qua đại phu kiểm tra, suy đoán loại độc chất này hẳn là đến từ Đường Môn ở Tứ Xuyên. Đường Môn chuyên bán độc được bí truyền, gần đây lại có thói quen sắp xếp trật tự danh sách, tiểu nhân đã gửi độc được cho chim bồ câu gửi đi, đến lúc bọn họ đưa danh sách về, có thể truy tra ra lai lịch sát thủ.”

“Những sát thủ này tất cả đều nhằm vào cách cách, trong biệt viện trú binh không được chủ quan.” Ngưng mặt, Kỳ Cách mặt lạnh lùng, vội vàng đem Tinh Dương đề phòng cẩn thận bốn phía. Hắn đáy lòng có dự cảm bất thường. Nhóm sát thủ này, lai lịch quá mức thần bí, hơn nữa đối với hành tung của bọn họ rõ lại như lòng bàn tay. Vì cái gì bọn họ nhằm vào Tinh Dương? Hắn thật sự không hiểu.

Vừa nghĩ tới có thể đi lại tự do, Tinh Dương nhìn không được nhớ tới kẻ kia, nàng nghiêng đầu nhìn nha hoàn thiếp thân “Tên kia không chết à?” Đương nhiên là ám chỉ tên không có lương tâm đem nàng làm tâm chấn – Mẫn Gia.

Thủy Nhi len lén nhìn cái mặt lạnh của thể tử “Cách cách, ngài hỏi cái này làm chi? Thể tử cho ngài nghỉ ngơi dưỡng thương, đừng nên xen vào việc của người khác.” Nàng cũng không phải là nói dối, cũng biết rõ Mẫn Gia công tử đem cách cách làm tâm chấn thì nỗi giận thù chút nữa là tổng hẳn đi gặp Diêm vương.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, hẳn không chết?” Nàng tuy rất muốn chém chết Mẫn Gia, nhưng hẳn tốt xấu gì cũng là nhi tử của Ba Thái Ni đại nhân, thực xảy ra chuyện, chỉ sợ Ba Thái Ni sẽ không bỏ qua cho nhà Chương Giai.

“Không có, nhưng hẳn thương thế cũng không nhẹ, thể tử cho hẳn ở lại trong biệt viện.”

“Vây là tốt rồi.” Tinh Dương an tâm thở dài, khoe mắt một vòng dư quang, nhìn thấy Thủy Nhi nhét trong ngực một bao vật phẩm màu trắng, nàng tò mò truy vấn “Đó là cái gì?”

Thủy Nhi móc từ trong ngực ra vật được dùng khăn lụa trắng bọc bên ngoài “Đây, nô tỳ cũng không biết, ngày đó nô tỳ nhìn thấy từ trên người Mẫn Gia công tử rơi xuống, mấy ngày này tìm không thấy để trả lại cho ngài ấy.”

“Mở ra xem xem.” Tinh Dương phân phó, bên cạnh cầm chén thuốc còn dư uống cạn.

Thủy Nhi theo lời mở khăn ra, một khối ngọc bội màu xanh lá cây đậm ở trong đó.

Tinh Dương xem xét, sợ tới mức ngạt thở “Phụt!” Toàn bộ thuốc trong miệng đem phun hết lên người nha hoàn đứng cạnh.

“Cách cách!” Thủy Nhi kêu thảm một tiếng.

“Khụ khụ khụ! Khụ khụ! Khụ khụ khụ.” Chén thuốc sắc ở khí quản, Tinh Dương ho đến đỏ mặt tía tai, mắt mở thật lớn, khụ khụ khụ, Thủy Nhi bên cạnh tiện tay đặt ngọc bội xuống giường.

“Tinh Dương.” Kỳ Cách đứng dậy đến bên giường, vội vàng đập nhẹ phía sau lưng nàng.

“Khụ khụ khụ.” Quái lạ! Cái ngọc bội kia!

“Cách cách, ngài uống nước cho thuận khí.” Lau đi thuốc trên mặt, Thủy Nhi vội vàng bưng chén nước cho nàng.

Ho một hồi lâu, Tinh Dương cơ hồ như muốn long phôi ra, mới dừng lại “Ta không sao .”

Thân thể chưa hồi phục hoàn toàn, lại bị cái này làm giật mình, toàn bộ khí lực đều tiêu tan hết.

Nàng mệt mỏi dựa đầu vào gối, con mắt thỉnh thoảng nhìn vật như muốn dọa phá nàng kia .

Đó là ngọc bội hình tròn, lớn cỡ bàn tay, trên mặt khắc một con Phượng Hoàng cùng Thanh Long bay lượn, ở giữa là một đóa tường vân, Thanh Long cùng Phượng Hoàng bay quanh gì đó, mà Phượng Hoàng lại đối với mắt Thanh Long, ngọc bội kia. Nhìn quen mắt làm nàng toàn thân phát lạnh.

“Thế tử, cách cách không có sao chứ?” Hà Nam án sát không có can đảm đi tới, hỏi từ xa.

Kỳ Cách nhìn nàng một cái, bàn tay nhẹ giơ lên, vuốt gò má gầy gò của nàng “Nàng nghỉ ngơi cho tốt, ta đến thư phòng.” Chỉ là không muốn nàng rời khỏi tầm mắt của mình, lại không nghĩ tới hại nàng không thể an tâm nghỉ ngơi.

“Được.” Gật gật đầu, Tinh Dương thừa dịp Kỳ Cách quay đầu cùng Bác Hách nói chuyện, đem ngọc bội bên giường giấu vào trong chăn.

Thủy Nhi chú ý tới hành động của nàng, buồn bực nhăn mày, đang muốn mở miệng hỏi nàng, chỉ thấy chủ tử nhíu mày nháy mắt, cái miệng nhỏ nhắn liền ngậm lại, lui sang một bên.

“Ta đi ra ngoài trước, tối nay lại tới thăm nàng.” Kỳ Cách cúi đầu nhẹ nhàng hôn xuống bên má nàng, dùng ánh mắt quyến luyến thay thế hai tay, món trôn tóc của nàng, lông mày của nàng, mắt của nàng, hẳn khoe môi khẽ nhếch, mày mẫn nàng bình yên ở trước mặt hắn.

Tinh Dương nhìn chằm chằm hắn, bỏ nón ra, đắm chìm dưới ánh mặt trời của hắn, biểu lộ lạnh như băng làm cho mọi người cảm như hén, chỉ có đôi mắt nàng thì bày ra ôn nhu che chở, trong chớp nhoáng này, nàng đột nhiên hiểu được điều gì, nhẹ hạ mi, che lấp đôi mắt đen láy, giống như một môi gục

xuống.

Giúp nàng kéo chăn lên, sau khi thấy nàng hai mắt nhắm lại, Kỳ Cách lúc này mới đứng dậy, theo Bác Hách và mấy người rời đi.

Chờ nghe được tiếng cửa khép lại, Tinh Dương mới bò dậy vén chăn lên, cầm khối ngọc bội kia lên, đưa trước mắt tình tế đánh giá.

Thủy Nhi hai con mắt cũng chăm chú vào ngọc bội, nhìn một hồi lâu, kinh ngạc mở lớn miệng “Cách cách! Ngọc bội kia không phải giống cái mấy năm trước ngài bị mất sao?” Vừa rồi thấy chủ tử hoảng sợ, không nhìn ra, hiện tại nhìn kỹ, càng xem càng cảm giác nhìn quen mắt.

“Người cũng cảm thấy như vậy?” Nhíu mày, Tinh Dương về mặt chăm chú.

Năm đó nàng như người điên tìm kiếm khắp đại giang nam bắc phương pháp trở lại thế kỉ hai mốt thì nghĩ tới ngọc bội ở trong rãnh nước sâu kia, liền đi tìm. Nhưng tìm suốt ba năm không thấy, dưới sự giận dữ, nàng quyết định khắc một cái cho mình!

Vì vậy nàng dựa vào trí nhớ, chọn lấy khối ngọc tròn để thợ khắc một Phượng Hoàng ở tư thế bay lên, chỉ là sau khi làm xong, nàng cảm thấy thiếu cái gì đó, lại bảo người thợ khắc thêm đóa tường vân cùng Thanh Long.

Bất quá. Khối ngọc bội này, nhiều năm trước không cẩn thận làm mất, khi đó nàng còn đi tìm rất lâu, sao giờ lại đột nhiên xuất hiện?

“Cách cách, càng nhìn càng giống ! Ngọc này chính là ngài sai người đi tìm lại đó?” Thủy Nhi khẳng định gật đầu “Nhưng, vì cái gì ngọc bội của cách lại từ trên người Mẫn Gia công tử rơi ra?”

“Người chắc chắn là hấn làm rơi ?” Tinh Dương cũng rất khó hiểu.

“Đúng vậy, nô tỳ tận mắt nhìn thấy.” Nàng khi đó bị cách cách đẩy sang một bên, tránh ở một bên im lặng. Mẫn Gia công tử đem cách cách túm được mang chần trước người thì vật này được bọc trong khăn lụa trắng, từ người hấn rơi ra.

Đem ngọc bội nắm tại bàn tay, cảm giác ấm áp quen thuộc như vậy. Kỳ thật không cần Thủy Nhi nói, nàng cũng có thể khẳng định cái này chính là khối ngọc nàng mất đi. Nàng cúi đầu xuống suy tư hồi lâu.

“Ngày mai, đợi ta khỏe lên chút sẽ đi hỏi Mẫn Gia công tử. Việc này người không cần nói cho thế tử, hiểu không?”

“Nô tỳ tuân mệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Mật Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sáng sớm hôm sau, Tinh Dương chậm chậm từ trên giường bò dậy, mắt hướng ra ngoài cửa sổ, phát hiện trời đã bình minh, nàng nhớ những ngày trước kia ngủ sớm dậy sớm, bởi vì thân thể nàng khỏe mạnh, không giống như bây giờ, đi có vài bước liền thở hồng hộc.

“Thủy Nhi, thế tử đi đâu?” Nàng hữu khí vô lực ngồi ở trước gương đồng hỏi.

Thủy Nhi đem tóc nàng đang rối bù búi lại thành búi tóc. “Thế tử đang ở đại sảnh. Tri phủ đại nhân đến bẩm báo, có tin tức của những sát thủ kia.”

Tinh Dương nhíu mày “Tin tức? Tin tức gì?”

“Nô tỳ cũng không biết, chỉ biết là thế tử đang cùng Bác Hách, còn có Tri phủ đại nhân ở đại sảnh nghị sự.” Nàng cũng là vừa rồi dâng trà nghe thấy, vốn định chờ một lúc, nhưng Bác Hách kia lại túm vạt áo nàng ném ra ngoài.

“Ừ, có đầu mối là tốt rồi, ta không muốn suốt ngày bị đuổi giết.” Tinh Dương run lấy bảy bả vai. Như vậy thật kích thích nàng, đọc trong sách vẫn là tốt hơn, trở thành chuyện thật như vậy, thật sự là quá khiến người kinh hồn bạt vía.

“Đúng rồi, cách cách, ngài như thế này thực muốn đi tìm Mẫn Gia công tử sao?” Nàng nói như thế, là không muốn đi gặp tên rất sợ chết kia.

“Đúng vậy, tiện thể đem mọi chuyện hỏi rõ ràng.”

Nàng cũng không muốn đến gặp hấn, vừa nghĩ tới hấn đem nàng trở thành tấm chắn, người nàng muốn bóc hòa. Thật sự là phải đa tạ hấn, nếu không có hấn, cánh tay của nàng cũng sẽ không bị thương nặng như vậy, đến bây giờ vẫn nhắc lên không nổi.

“Đi thôi.” Nhìn Thủy Nhi thay nạng tái nhợt thần sắc như hóa trang vậy, Tinh Dương vịn ghế chậm rãi đứng dậy.

Hai chủ tớ chậm rãi đi đến trong sân Mẫn Gia đang ở tạm, nạng nghiêng đầu dùng ánh mắt nhắc nhở, Thủy Nhi hiểu rõ gật đầu, đi ra phía trước gõ cửa.

“Mẫn Gia công tử.” Nàng hướng cửa phòng đóng chặt hồ.

Lúc sau, thanh âm Mẫn Gia rất suy yếu từ trong phòng truyền ra.

“Ai vậy?”

“Mẫn Gia công tử, nô tỳ Thủy Nhi, cách cách tới thăm ngài.”

“Vào đi.”

Tinh Dương bước vào trong phòng, mùi thuốc dày đặc lập tức xông vào mũi, nàng đưa tay che mũi, đột nhiên cảm thấy Mẫn Gia có chút thân thiết? Bởi vì là có mùi thuốc nồng đậm, mà phòng nàng cũng có.

Mẫn Gia suy yếu ngồi tê đít ở đầu giường, vẻ mặt tái nhợt, đứng bên cạnh hắn là gã thiếp thân sai vặt. Vừa thấy chủ tớ Tinh Dương vào phòng, gã sai vặt rất tự động thối lui.

“Mẫn Gia công tử, ngươi có khỏe không?” Kì quái, hắn không phải kéo nàng làm lá chắn sao? Như thế nào bọn ta có thể xuống giường. Hắn còn nằm ở trên giường bệnh kiệt quệ thể kia? Oa, sao trên mặt hắn còn đầy những vết xanh xanh tím tím kia.

Thủy Nhi thân thiết ghé vào bên tai nàng giải thích “Đó là phần thưởng cho Mẫn Gia công tử.” Nàng còn cảm thấy đánh như vậy vẫn chưa đủ! Nam tử hán đại trượng phu, tránh ở sau lưng nữ nhân thật đáng xấu hổ.

Mẫn Gia miễn cưỡng cười với nàng “Tốt hơn nhiều. Tiểu Tinh Dương, nàng đã tới?”

Thủy Nhi thay chủ tớ mang cái ghế dựa tới, Tinh Dương ngồi xuống, mới tươi cười nhìn hắn “Không có gì. Mẫn Gia công tử là khách, đương nhiên phải đến quan tâm thăm hỏi.” Mắt nhìn Thủy Nhi bên cạnh, chủ tớ hai người trao đổi ánh mắt.

“Thì ra là thế.” Mẫn Gia khẽ vuốt cằm, bên môi chứa đựng vui vẻ “Khó được nàng tới, vậy cùng ta tâm sự đi?”

Tinh Dương có chút sững sốt. Nụ cười của hắn, vì cái gì thoát nhìn có chút lạnh lẽo?

“Mẫn Gia công tử muốn cùng ta trò chuyện gì?” Chuyện khôi ngọc bội sao.

“Tiểu Tinh Dương, nàng hình như không phải lần đầu tiên tới Lạc Dương, đúng không?” Hắn đột nhiên hỏi.

Nguyên lai tưởng rằng hắn mở miệng đòi ngọc bội, không có ngờ tới hắn đột nhiên hỏi vấn đề này. Nàng lông mày nhẹ chau lại “Quả thực không phải lần đầu, chừng hơn ba năm trước, ta đã tới đây.”

Mẫn Gia mắt hơi cười, một tay nhẹ vỗ một góc áo ngủ bằng gấm, “Ta cũng không phải lần đầu tiên đến đó, ta cũng giống như nàng. Thật khéo, hơn ba năm trước. Ta cũng đã tới Lạc Dương.”

Trong lòng giật mình, Tinh Dương mơ hồ cảm thấy có điểm gì là lạ, bất động thanh sắc “Phải không? Thật sự là khéo.” Cũng đều là hơn ba năm trước? Nàng không tin trên đời có chuyện trùng hợp như vậy.

“Tiểu Tinh Dương, nàng còn nhớ ta từng nói với nàng, ta có một người muội muội không?”

“Nhớ rõ.” Tinh Dương nhẹ vuốt cằm. Buồn bực nhìn hắn, hắn vì cái gì đột nhiên nhắc tới những cái này? Bỗng dưng, một đạo linh quang hiện lên trong đầu nàng. Đợi chút, nàng suy nghĩ, nàng từng nghe a ma nói. Ba Thái Ni đại nhân chỉ có công tử! Ở đâu ra cách cách?

Mà nàng nhớ rõ, hắn còn nói, là muội muội hắn chọn trúng nàng là chị dâu tương lai, nhưng hắn không có muội muội, vậy là ai chọn cho hắn?

Mẫn Gia bình tĩnh nhìn nàng, chậm rãi mở miệng nói: “Ta cùng với nàng từng mất liên lạc một thời gian, về sau mới liên lạc lại được. Ta truyền tin cho nàng, cùng nàng hẹn nhau tại chùa Bạch Mã ở Lạc Dương. Đến thời gian ước định, ta có việc nên chậm vài ngày mới đến, không nghĩ tới khi ta đến Lạc Dương. Nàng cũng không thấy.

“Ta nổi cơn điên tìm nàng, dùng hết tâm lực, rốt cục trời xanh không phụ khổ tâm của người, ta tìm được rồi.” Hắn dừng lại, con mắt sắc càng ngày càng lạnh, hai môi xóc lên, nói: “Ngay tại nghĩa trang Lạc Dương!”

Tinh Dương tâm phút chốc bị xoắn lại, hô hấp có chút không xong. Ánh mắt hắn nhìn nàng tràn ngập hận ý!

Càng thấy ánh mắt băng hàn hóa thành lưỡi dao sắc bén, đâm vào trái tim của nàng. “Nàng có biết, khi ta nghe thấy tin tức này là tư vị gì không?”

Hắn nói như vậy là có ý gì? Tinh Dương đôi mắt càng mở lớn, Mẫn Gia trong mắt nàng, lúc này trông vô cùng dữ tợn cùng khủng bố! Nàng cuống quýt đứng dậy, đề phòng hắn.

Đường như không thấy được thần sắc nàng kinh hãi, Mẫn Gia nói tiếp “Nàng yêu mến, thân mật gọi ta một tiếng đại ca, chúng ta rất yêu nhau. Năm đó chúng ta hẹn ước, ta muốn mang nàng đi một nơi thật xa, một trấn nhỏ thật xa, chúng ta sẽ ở bên nhau đến đầu bạc, nhưng là. Có người lại phá hủy mộng đẹp của chúng ta!”

Ánh mắt hắn biến đổi, mắt lộ ra tia độc ác “Có người đem nàng đẩy xuống vách núi, phá hủy mộng đẹp của ta và nàng, để cho chúng ta từ nay về sau thiên nhân vĩnh cách! Ta thề, nhất định phải tìm được tên hung thủ này! Ta muốn nàng cũng phải nếm cảm giác bị người đẩy xuống vách núi bầm thây vạn đoạn thống khổ!” Hắn bỗng dưng vươn tay, nắm lại cổ tay Tinh Dương.

“A! Ngươi muốn làm gì? Thả ta ra!” Chuyện vừa nghe được thật đáng sợ, trên cổ tay truyền đến một hồi kịch liệt đau nhức.

“Cách cách!” Thủy Nhi muốn lên trước giúp, không nghĩ tới gã sai vặt của Mẫn Gia từ khi nào đã ở phía sau nàng, một chưởng đem nàng đánh ngã.

“Ta muốn làm gì? Hừ!” Mẫn Gia lạnh lùng cười “Ngươi không phải tới hỏi chuyện ngọc bội sao? Khối ngọc bội, là ta tìm được dưới vách đá nơi muội muội ta bị đẩy xuống!” Vươn tay cướp lấy ngọc bội trước ngực Tinh Dương, quơ quơ trước mặt nàng. Khối ngọc bội này, là hắc cốt ý đánh rơi, mục đích là muốn dẫn các nàng tìm đến hắn!

“Ba năm, ta tìm ba năm, từ xuất xứ khối ngọc, tính chất, cách thức, xu hướng, từng bước một truy ra, chính là muốn ngươi nợ máu trả bằng máu!” Hắn mắt đỏ đậm lộ vẻ điên cuồng.

“Ta dùng hết tâm cơ, rốt cục tra được khối ngọc bội này là của một vị cách cách, chỉ tiếc người thợ kia nhớ không nổi người gia quyến như thế nào, chỉ có thể giúp ta hình dung dung mạo của ngươi, nhưng là trong kinh thành cách cách có biết bao nhiêu người, ta chỉ có thể lợi dụng yến hội ngắm hoa một năm một lần đến tìm người, ông trời thật không phụ khổ tâm của ngươi, năm nay. Rốt cục để cho ta tìm được tiện nhân này!”

Tinh Dương sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, liều mạng muốn rút tay lại. Nàng hiện tại biết rằng, Mẫn Gia nói muội muội nhất định là cô nương năm đó ở trước mặt nàng nhảy núi tự vẫn!

“Ngươi nói ngắm hoa.” Chết tiệt, mấy năm trước hội ngắm hoa bọn ta không có đi, cho nên hắn mới không gặp được nàng, nhưng năm nay nàng lại đi! “Ngươi tiếp cận ta cũng là vì báo thù?”

Tinh Dương từ đáy lòng rét run, Mẫn Gia khuôn mặt kẻ sát trần đầy hận ý, nhìn nàng tự đắc, hắn thật sự muốn giết nàng!

Bỗng dưng, trong đầu hiện lên hình ảnh những lần nàng bị tấn công, hiện tại cẩn thận giấu lại, mỗi một lần nàng bị tấn công, từ đầu đến cuối dường như đều có Mẫn Gia xuất hiện, khó trách vài ngày trước sát thủ cùng bao vây thì hắn liền lấy nàng làm tấm chắn! Chính là hắn muốn giết nàng, nhưng còn nhiều, rất nhiều cơ hội trực tiếp giết nàng, tại sao phải tính toán nhiều như thế?

“Đúng vậy, ta không phải đã nói rồi sao? Muội muội của ta đã thay ta chọn ngươi, nàng đã sớm để lại tin tức, muốn ta vì nàng báo thù! Rất nhiều lần ta đều có cơ hội giết ngươi, nhưng. Không phải nơi này, ngươi không thể chết ở chỗ này!” Giữ lấy bờ vai của nàng, hắn điên cuồng lay động thân thể gầy yếu, cười ha hả nhìn về mặt nàng thống khổ.

“Ngươi hiểu lầm, ta không có giết nàng!” Tinh Dương thống khổ giải thích. Đòi mạng ư, cô nương kia căn bản không phải là nàng giết, là nàng nhảy núi tự vẫn !

“Ngươi hủy hạnh phúc cả đời ta, ta muốn ngươi phải đi theo ta!”

“Không thể” Nàng muốn nói thêm gì nữa, nhưng sau một khắc, cổ của nàng đau đớn, ngã đi cùng Thủy Nhi.

Lạnh lùng nhìn Tinh Dương, Mẫn Gia buông tay ra, tùy ý để nàng ngã trên mặt đất “Mang ả đi, đem tiện tỳ kia trời ở trên giường”

“Dạ”

Trong đại sảnh, không khí trở nên nặng nề, tri phủ trình lên tin tức dò xét mấy ngày nay.

“Thế tử, trải qua nhiều ngày ty chức dò xét, thế nào cũng không tra ra lai lịch đám hắc y nhân này. Nhưng có điều, lúc khám nghiệm tử thi thì trong nha môn có sai dịch nhận ra trong những thi thể đó có đồng hương của hắn.” Nói đến đây, thật muốn cảm tạ ông trời phù hộ, bằng không hắn cũng không biết nên lấy cái gì đến báo cáo kết quả nhiệm vụ.

Bên cạnh tri phủ có một sai dịch mặc trang phục đỏ, đầu đội mũ, hắn tiến lên một bước chấp tay nói: “Tiểu nhân tham kiến thế tử. Ngày hôm qua khám nghiệm tử thi thì tiểu nhân ngẫu nhiên phát hiện, trong đó có một thi thể là sư huynh đồng hương với tiểu nhân”.

“Sư huynh?” Kỳ Cách không hiểu nhìn hắn.

“Đúng vậy, hắn cùng với tiểu nhân từng ở quê hương, cùng nhà nên thường cùng nhau tập võ, về sau tiểu nhân lên nha môn làm sai dịch, bản thân xa quê hương đến Lạc Dương làm chức vụ nhỏ, sau không gặp lại hắn nữa. Tiểu nhân hôm qua sau khi phát hiện chuyện này, đã phái người tìm hiểu chuyện của hắn, chỉ biết về sau hắn một mình tới kinh thành, đến một nhà quý tộc làm hộ vệ.”

“Biết là ai không?” Chẳng lẽ lại là kẻ thù của Cách Đồ đại nhân? Không có khả năng! Nếu như muốn nhắm vào nhà Chương Giai, không cần phải đặc biệt chọn Tinh Dương đang ở Lạc Dương xa xôi mà ra tay.

Nha dịch khó xử cúi đầu “Tiểu nhân không biết. Đồng hương này sớm đã rời đi nhiều năm, sư huynh, sư đệ đối với chuyện của hắn cũng không biết nhiều lắm.”

“Gia, Đường Môn hồi âm” Bác Hách cầm phong thư vào cửa, đưa cho chủ tử.

Kỳ Cách mở ra xem, hắn đang cúi đầu chuyên tâm xem danh sách đó, có nô bộc đứng bên ngoài cửa hô: “Thế tử, có vị đại nhân đang ở ngoài biệt viện cầu kiến.”

“Là ai?” Kỳ Cách phiền chán nắm chặt tay lại, đáy lòng luôn có cảm giác bất an, dường như có giông tố sắp đến.

“Là vị đại nhân từ kinh thành tới, nói có chuyện gấp cầu kiến.”

“Đẫn hắn đến.” Cũng là từ kinh thành tới? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Kỳ Cách cảm thấy sự tình tựa như một cuộn len rối loạn, nghĩ không ra đầu mối.

Một lát sau, người hầu dẫn một hán tử trung niên đi tới, Kỳ Cách và Bác Hách, toàn bộ tri phủ ngưng thần cả người. Không nghĩ tới sẽ là hắn!

“Ba Thái Ni?” Kỳ Cách nhìn hắn. Đầu tiên là đối với sự xuất hiện của hắn là cảm giác nghi hoặc, nhưng nghĩ lại, có lẽ là bởi vì Mẫn Gia xảy ra chuyện, hắn mới vội vàng chạy đến.

Ba Thái Ni sắc mặt tái nhợt, chấp tay hướng Kỳ Cách hành lễ, “Ty chức Ba Thái Ni, tham kiến thế tử.”

“Miễn lễ. Ba Thái Ni, ngươi là vì lệnh công tử mà đến sao?” Hắn tới vừa lúc, hắn đang muốn đem tên Mẫn Gia chứng mất này ném ra ngoài biệt viện, nhờ hắn “hỗ trợ”, mới khiến cho Tĩnh Dương bị thương.

Ba Thái Ni chấn động, thần sắc đại biến “Thế tử, tiểu nhi thật sự ở tại quý phủ ngài?”

Kỳ Cách thấy sắc mặt không bình thường “Ba Thái Ni, ngươi hỏi như vậy là có ý gì?”

Ba Thái Ni chần chờ, sắc mặt cổ quái lại lúng túng “Thực không dám giấu diếm, thế tử, tiểu nhi là trong người có bệnh. Mấy tháng trước, hắn đột nhiên nói cho ty chức, hắn nói thích nhị nữ nhi của Cách Đồ đại nhân, ty chức trước kia cũng rất đồng ý hôn sự này, nhưng Tĩnh Dương cách cách không muốn, tìm cơ rời kinh đi, tiểu nhi sau khi biết, liền dẫn theo vài nô tài cũng đuổi theo, chỉ là.”

“Chỉ là cái gì? Ngươi đừng ấp a ấp úng, một lần đem lời nói cho rõ ràng!” Có bệnh? Kỳ Cách trong lòng lập tức có dự cảm xấu, phút chốc quay đầu nhìn về phía Bác Hách “Ngươi đi xem cách cách có còn an toàn nghỉ ngơi trong phòng không?” Sẽ không, không thể nào, không có lý do gì!

“Dạ!” Bác Hách lên tiếng sau đó xoay người rất nhanh chạy đi.

“Trước kia ty chức cũng không để ý, tiểu nhi tuy là có bệnh, nhưng là đã lâu chưa phát bệnh. Đến hơn nửa tháng trước, ty chức phát hiện, người hầu của tiểu nhi giảm hơn phân nửa, ép hỏi những người khác, mới biết được tiểu nhi đem những người bên cạnh hắn điều đi.

“Rồi sau đó ty chức nhận được tin tức, biết rõ Tĩnh Dương cách cách sẽ trở thành phúc tấn của thế tử, ty chức lo lắng tiểu nhi làm ra chuyện sai lầm, cho nên mới đuổi sát theo.” Hắn vốn không để chuyện này ở trong lòng, nhưng hoàng thượng đột nhiên hạ chỉ đem Tĩnh Dương cách cách gả cho Huân Thân Vương thế tử, hắn phát hiện sự việc không hề đơn giản.

Kỳ Cách nghe xong, vội vàng mở danh sách trong tay ra xem, con ngươi đen lo lắng nhanh chóng đảo qua trên giấy, đột nhiên đứng lên, tờ thư run nhè nhẹ, hắn không dám tin nhìn mấy bút tích cứng cáp đó là của Diệp Mẫn Gia!

Ba Thái Ni họ đủ là Diệp Hách Na Lạp, Diệp Mẫn Gia này, phải là Diệp Hách Na Lạp Mẫn Gia. Đợi chút!

Kỳ Cách mím môi, ánh mắt sắc bén nhìn Ba Thái Ni “Ngươi nói Mẫn Gia có bệnh? Hắn có bệnh gì?”

Ba Thái Ni do dự mãi, cuối cùng chống không lại ánh mắt lạnh lùng của Kỳ Cách, thật sâu thở dài “Tiểu nhi trên người có thể nói là có bệnh, cũng có thể nói là không có bệnh, cái này là từ mấy năm trước phát ra. Mấy năm trước, tiểu nhi cùng một nữ tử Hán tộc yêu mến nhau, hắn vô cùng yêu thích nàng, nhưng Mẫn – Hán không được thành hôn là luật lệ của Đại Thanh, cho nên ty chức bí mật khuyên nàng rời khỏi tiểu nhi, không nên hại hắn.

“Nhưng không nghĩ tới nàng kia sau khi rời đi, tiểu nhi dường như phát điên, mỗi ngày tại phủ lớn ngõ nhỏ đều không ngừng tìm kiếm nàng, về sau tâm tình càng ngày càng không ổn định, đại phu nói, hắn có tâm bệnh, tích tụ lâu, ảnh hưởng tới tâm tính, cả người trở nên cuồng bạo tàn nhẫn, ty chức hối hận không kịp.

“Đến hơn ba năm trước, vô tình để cho tiểu nhi biết được nơi ở của nàng kia, hai người hẹn nhau tại Lạc Dương gặp mặt, chỉ là tiểu nhi so với thời gian ước định chậm vài ngày, không nghĩ tới. Nàng kia cũng vì đau khổ mà nhảy xuống vách núi. Sau đó, tiểu nhi luôn muốn tìm ra hung thủ, hơn một năm trước, tiểu nhi lại đột nhiên không nhắc đến hung sự kia nữa.”

Buổi nói chuyện này làm Kỳ Cách trong lòng cảm thấy lo sợ, hắn nhớ tới chuyện đó làm cho Tĩnh Dương luôn canh cánh trong lòng.

Là thế này phải không? Sẽ là như vậy sao? Vô số dự đoán cùng ngờ vực vô căn cứ hiện lên trong đầu, hắn bỗng đứng đứng dậy. Chẳng lẽ hết thảy cũng

không phải ngẫu nhiên. Ba năm, hơn ba năm trước, mấu chốt là thời gian này.

Trăm mặt, Kỳ Cách cẩn thận nhớ lại những lần Tinh Dương gặp chuyện. Tại miếu đồ nát thì thấy được có hắc y nhân muốn mang Tinh Dương đi, không bao lâu sau, Mẫn Gia phát hiện ra! Nửa đường, gặp được Mẫn Gia, sát thủ. Hắn càng nghĩ càng kinh hãi, từng trận run mình.

Đây hết thấy không phải là ngẫu nhiên, mà được an bài rất tỉ mỉ. Mỗi một lần sát thủ xuất hiện, trước sau đều có Mẫn Gia xuất hiện!

Suy nghĩ hỗn loạn đã rõ ràng, hắn đã hiểu, vì cái gì Mẫn Gia luôn miệng nói yêu mến Tinh Dương, cũng nhanh nhẹn đem Tinh Dương trở thành tấm chắn. Khi đó hắn nghĩ rằng an nguy của Tinh Dương không có liên quan, chỉ là Mẫn Gia rất sợ chết, hôm nay chân tướng rõ ràng, Mẫn Gia căn bản chính là muốn mạng của nàng! Nhưng là hai người khi đó kẻ sát như thế, muốn giết Tinh Dương thì đó là thời cơ rất tốt, vì cái gì hắn không động thủ? Chẳng lẽ còn có mục đích khác?

Đến đây, hắn đã có thể xác định, nữ tử hơn ba năm trước nhảy núi trước mặt Tinh Dương, nhất định chính là người yêu Mẫn Gia! Như vậy nhất định có đồ vật gì đó, làm cho Mẫn Gia xác định chính là năm đó Tinh Dương cùng nữ tử của hắn cùng đứng ở vách núi!

Tinh Dương gặp nguy hiểm! Kỳ Cách cắn răng một cái, lòng nóng như lửa đốt muốn phóng ra ngoài đại sảnh, nhưng Bác Hách lại nhanh chóng chạy đến, trong tay còn đưa đến một nữ tử nhếch nhác.

“Gia! Đã xảy ra chuyện!” Bác Hách xanh mặt. Vừa rồi hắn đến phòng cách cách không thấy người, tìm khắp bốn phía không thấy bóng dáng của nàng, trong đầu hắn có linh cảm mãnh liệt, lập tức chạy tới cửa sau biệt viện, chỉ thấy hộ vệ cùng những người khác ngã trên đất, trong không khí còn tràn ngập một mùi thom nhàn nhạt.

Đã xảy ra chuyện! Không kịp đi thông báo cho gia, nửa đường nhìn thấy trên đất có gì ngo ngoáy, tiến lên xem xét, có người bị trời gô trong chần bông, chỉ lộ ra cái đầu, là Thủy Nhi!

Thủy Nhi trong mắt tràn đầy nước mắt, nàng vịn lấy cánh tay to lớn, chống đỡ lấy thân thể, hướng Kỳ Cách khóc lóc kể lể “Bị... bị bắt rồi! Cách cách bị Mẫn Gia công tử bắt đi rồi!”

“Gia, hộ vệ cùng toàn bộ lính bị người ta đánh ngã, Mẫn Gia công tử cùng gã sai vặt của hắn không thấy bóng dáng.”

Chậm một bước! “Người nói nhanh một chút, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?” Kỳ Cách lo lắng. Nếu hết thấy mọi thứ giống suy nghĩ của hắn, Tinh Dương đang gặp nguy hiểm!

Thủy Nhi run rẩy nói vừa rồi nàng cùng chủ tử đến phòng Mẫn Gia rồi phát sinh chuyện “Nô tỳ chỉ nhìn thấy cách cách bị Mẫn Gia công tử bắt lấy, rồi sau đó nô tỳ đã bị đánh hôn mê.” Đợi nàng tỉnh lại, trong phòng đã là một đồng lộn xộn. Nàng bị trời trên giường, trong miệng đứt vài bông, nàng vô cùng lo sợ cách cách sẽ xảy ra chuyện, liều mạng từ trên giường lăn xuống, muốn hướng người cầu cứu, may mắn đi được một nửa liền gặp được Bác Hách.

Ba Thái Ni đứng ở một bên nghe, sắc mặt càng thêm trắng bệch, cả người lung lay, không dám tin, mở lớn mắt “Thế, thế từ.” Xong rồi, Đều xong rồi, Mẫn Gia quả nhiên lại bắt đầu phát bệnh điên.

“Tri phủ, bản thể từ muốn người bây giờ lập tức đến Hà Nam tỉnh tuần phủ để phủ đài phái binh trợ giúp tìm người, phái người báo tin cho tri huyện bốn thành, điều động quan nha lục soát khắp thành! Thành thủ úy, người lập tức đến bốn cửa thành điều tra thêm có ai khả nghi ra, vào thành không?” Không thể kéo dài, hắn nhất định phải lập tức tìm được Tinh Dương, nếu không thời gian kéo dài càng lâu, Tinh Dương lại càng nguy hiểm.

“Dạ!” Tri Phủ cùng thành thủ úy chấp tay trả lời. Hai người hành lễ, liền vội vàng rời đi.

“Bác Hách, người cùng ta đến chùa Bạch Mã một chuyến.” Hắn muốn biết rõ hơn ba năm trước đến tột cùng phát sinh chuyện gì. Mặc dù trụ trì trước đã viên tịch, nhưng có lẽ có thể từ nơi này thám thính một ít tin tức.

“Thế từ.” Ba Thái Ni hô lên lúc Kỳ Cách muốn rời đi.

Kỳ Cách quay đầu lạnh lùng nhìn hắn. Nắm chặt tay, hắn đang cố gắng khắc chế việc muốn giết Ba Thái Ni. Hắn ngập đầy lửa giận, không thể phát ra, áp lực đè nén cũng sắp theo ngực bùng nổ.

Ba Thái Ni chấn động, cúi đầu xuống “Thế từ, ty chức đột nhiên nhớ tới một chuyện.” Bên trán rơi xuống vài giọt mồ hôi lạnh. Lo lắng của hắn cũng không kém thế từ, hôm nay hoàng thượng đã tử hôn, Tinh Dương cách cách chính là phúc tấn tương lai của thế từ, hoàng thượng lại vô cùng sủng ái Huân Thân Vương thế từ, chỉ sợ Mẫn Gia một bước sai lầm, kéo cả nhà Diệp Hách gặp phải đại họa!

“Chuyện gì?” Hai mày kiếm nhíu chặt.

Ba Thái Ni đối mặt với lời hỏi của hắn, chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hắn muốn nói lại thôi, lòng bối rối kinh hoàng không thôi, khó khăn mở miệng “Ty chức nhớ không lầm, ngày kia chính là ngày nữ tử đó nhảy xuống vực.” Nói xong, hắn không dám ngẩng đầu nhìn Kỳ Cách.

Kỳ Cách hơi nhếch môi, không hề nhiều lời, xoay người vội rời đi!

Chương 8

Nhẹ nhàng chớp mắt , nhìn bên trái, ừm. Có mấy cây khô đổ trên mặt đất; nhìn bên phải, ừm, có ít vài rách cùng rom rạ đầy đất; lại nhìn phía trước, ừm, hai cánh cửa gỗ mục nát không đóng; quay đầu nhìn lại, ừm, có tượng đá vỡ nứt hơi nghiêng về một bên, có nhiều chỗ đều mài mòn rồi, nhìn hình dáng xem ra là một pho tượng Quan Âm. Từ những suy đoán này, nàng đang ở trong một ngôi miếu đổ nát.

Ánh mắt từ Phật tượng chậm rãi dời xuống, một nửa bên tượng bị vỡ, còn có một cô nương áo xanh đang nằm ở đó. Nàng không hiểu đối phương tại sao lại xuất hiện ở nơi này, chỉ có điều nàng tình chừng nửa khắc đồng hồ, mà cô nương kia vẫn còn hôn mê.

Tĩnh Dương lại cẩn thận đánh giá nàng, âm thầm kinh hãi, trên trán đối phương có một vết thương đang chảy máu.

“Cô nương, cô nương? Ngươi tỉnh, cô nương?” Thử hô vài tiếng, đối phương như trước vẫn không nhúc nhích.

Nhìn đối phương không có chút phản ứng nào, Tĩnh Dương cười khổ. Lúc này nàng bị trói gô nhét vào trong miếu đổ nát, ngoại trừ trong miệng không bị nhét vải, nếu không hình ảnh người bị hại thì nàng mười phần còn giống hơn. Cố gắng cong lên hai chân, Tĩnh Dương cố gắng cọ sát, dùng cái móng lét trên mặt đất, nàng lét được một lúc mồ hôi chảy ra nhỏ xuống đất, cái móng cũng đau vô cùng, thật vất vả mới đến bên người cô nương đang hôn mê kia.

“Đừng. A.” Nàng tỉnh.

Tĩnh Dương trong lòng muốn hét ầm lên. Nàng lét tới nơi, đối phương lại tỉnh? Có làm hay không? Lão thiên không nên để nàng như vậy chứ?

Nữ tử nằm trên mặt đất rên rỉ vài tiếng, từ từ mở mắt ra, trong mắt còn một mảnh hỗn loạn, nàng thấy Tĩnh Dương ngu ngơ một hồi lâu, con mắt bỗng nhiên mở to, bối rối nhìn quanh.

“Nơi này là chỗ nào? Cô là ai? Ta...ta tại sao lại ở chỗ này?”

Tĩnh Dương trấn an cười “Cô nương, ngươi đừng sợ, tỉnh táo lại đã.” Nàng xem đối phương sợ hãi chính mình, lại bổ sung: “Ngươi xem ta và ngươi cùng bị trói, có thể đem ngươi tới nơi này sao?” Trên thực tế, đối với sự xuất hiện của nàng, nàng cũng là tìm không được đầu mối.

Nữ tử cảnh giác đánh giá nàng “Cô... cô tên là gì? Tại sao phải trong này?”

“Ta gọi là Chương Giai Tĩnh Dương, ta bị người xấu trói đến nơi này, còn ngươi? Tại sao lại xuất hiện lúc này?” Bởi vì thật sự không hiểu, miếu này thoát nhìn hoang phế đã lâu, không có dấu vết người ở, trừ phi. cô nương này gặp xui xẻo thấy lúc nàng bị trói, đám hắc y nhân kia liền bắt luôn nàng?

“Ta.” Lắc lắc ý nghĩ trong đầu, nữ tử cố gắng nhớ lại chuyện trước lúc hôn mê “Ta nhớ được. Ta nghĩ đi tới vách núi, sau đó.” Nghi hoặc ngược mắt nhìn Tĩnh Dương “Ta nhìn thấy rất nhiều hắc y nhân, còn có một nữ tử bị gánh trên vai. Sau đó, sau đó.” Sau đó ? Vì cái gì ta nghĩ không ra?

Tĩnh Dương không nói gì chớp mắt. Minh đã đoán đúng.

“Ngươi tên là gì? Tại sao lại muốn đến vách núi?”

Nhéch miệng, nữ tử bởi vì trên trán co rút miệng vết thương đau đớn mà nhíu mày “Ta gọi là Hoàng Cương Trân, ta là.” Nàng có chút chần chờ, mới lại nói: “Ta là đến vách núi đó tìm đồ.”

Biết đối phương không muốn nói thật, Tĩnh Dương cũng không miễn cưỡng nàng. Chỉ là nghe được tên của nàng, như thế nào có chút quen tai? Cố gắng hồi tưởng, nhưng vẫn không có ấn tượng, bụng ngược lại kêu ừng ực .

Da mặt ửng hồng, xấu hổ cúi đầu. Nàng bị trói không có ăn sáng, sớm đói bụng.

Hoàng Cương Trân thấy nàng thần sắc xấu hổ, mỉm cười, “Thành thật nói cho ngươi biết, ta cũng đói bụng.”

Tĩnh Dương ngẩng đầu, cùng nàng nhìn nhau cười. Hai người một câu, lại một câu trò chuyện, chỉ là càng trò chuyện miệng càng khô, dần dần cũng không nói nữa, cố gắng duy trì thể lực.

Lúc này, Hoàng Cương Trân đột nhiên thờ dài “Nếu có lon cola uống thì tốt biết bao.”

Tĩnh Dương đồng ý gật đầu, rồi sau đó dừng lại, bỗng nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn nàng.

Hoàng Cương Trân cười cười “Đừng để ý lời nói của ta.” Trong thâm le lưỡi, thiếu chút nữa đã quên thời đại này căn bản không có cola.

Tình Dương vừa mừng vừa sợ nhìn nàng, thần sắc do dự bất định. Có khả năng sao? Thật sự có khả năng sao?

“Ngươi, ngươi vừa mới nói là cola sao?” Ôm trong ngực một tia kỳ vọng, nàng hỏi.

Cái này làm Hoàng Cương Trân biểu lộ thay đổi, kinh ngạc nhìn nàng “Cô, cô biết cola?” Nàng sẽ không phải cũng.

Cái này có thể khẳng định! “Cô từ thế kỷ hai mươi mốt tới sao?” Tình Dương gọn gàng dứt khoát truy vấn.

“Cô cũng là?” Hoàng Cương Trân vui mừng hô. Nếu không phải hai tay bị trói, nàng sẽ phải xông đi lên ôm lấy đôi phương lớn tiếng hét lên.

“Đúng! Ta lần đầu tiên gặp được người giống như ta. Ông trời. Không nghĩ tới lúc này ta còn có thể gặp được người cùng thế giới.” Tình Dương đỏ mặt. Chưa từng nghĩ tới sẽ có người cũng như nàng.

“Oa! Thật tốt quá! Rốt cục có người giống ta.” Hoàng Cương Trân khóc lớn tiếng. Không hiểu vì sao đi tới thời đại này, thời gian này ta cũng điên rồi!

“Ô ô. May mà có cô. Ta sẽ nhanh chóng biến thành người điên mất, ta rất sợ. Ô ô. Ta muốn về nhà, cô biết trở về như thế nào không?” Hai mắt đầm lệ nhìn Tình Dương.

Tình Dương trong lòng kích động không thua gì nàng, nhìn đôi mắt nàng ướt át, cổ họng đột nhiên cứng lại, im lặng, nhẹ nhàng lắc đầu “Không biết.” Nếu biết rõ, nàng sẽ không cần phải ở thời đại này sinh sống tám năm.

“Cô tới đã bao lâu?” Nàng cũng như mình sao?

Hoàng Cương Trân khô sở cúi đầu, thanh âm nho nhỏ trả lời “Hai tháng.”

Hai tháng? Tình Dương nhăn mày, đánh giá toàn bộ nàng “Ngươi mới hai tháng? Ta tới tám năm rồi!”

Tám năm? Hoàng Cương Trân trong lòng lại càng kích động, nghe được nàng nói như vậy, thiếu chút nữa ngất tại chỗ. “Cô tới tám năm rồi? Nhưng cô, bộ dáng cô cùng lắm cũng chỉ mười mấy tuổi!”

Tình Dương cẩn thận giải thích với nàng mình làm sao đến thời đại này, vừa quan sát phản ứng của nàng, trong đầu đột nhiên linh quang lóe lên.

“Hoàng Cương Trân? Hoàng Cương Trân! Ta nhớ ra rồi! Đây không phải là thê tử nổi danh kinh thành của đương gia Trân Bảo Các sao?” Trách không được nàng cảm thấy quen tai, ngày trước ở kinh thành thì nàng thỉnh thoảng cùng ngạch nương đi chọn lựa đồ trang sức, nghe được rất nhiều chuyện về nữ nhân này.

Hoàng Cương Trân lộ ra bộ mặt so với khóc còn khó coi hơn cười “Cô so với ta thật tốt mệnh, thân thể của ta đây đã lập gia đình. Ô ô. Cô được chiều chuộng, ta lại nhập vào thân một người không ra sao cả, hơn nữa lại là nữ nhân bị người chán ghét. Oa! Ta muốn về nhà !” Càng nói càng khổ sở, nàng há to miệng gào khóc lớn.

Tình Dương vô cùng đồng cảm nhìn nàng. Nếu như nàng nhớ không lầm, Hoàng Cương Trân là nữ nhân rất đáng ghét, dung mạo chẳng những không xinh đẹp, hơn nữa tính cách xấu xa, đối đãi hạ nhân luôn nổi giận và đánh đập. Nghe nói đương gia Trân Bảo Các sẽ lấy nàng, hoàn toàn là bởi vì một lời hứa, cho nên sau khi cưới nàng, thì chẳng buồn quan tâm đến nàng, không hề ý, có lẽ, cô gái đến từ thế kỉ hai mốt này sẽ có nhiều khó khăn.

“Thả ta về! Thả ta về. Ô. Ta kiếp trước làm chuyện gì xấu, lại bị trừng phạt như vậy?”

Hoàng Cương Trân đau lòng muốn chết, hơn nữa lại nghe Tình Dương mất tám năm cũng không quay về nhà được, lòng của nàng đều chán nản.

“Àm!” Một tiếng vang thật lớn, hai cánh cửa miếu bị người ta đập đổ trên mặt đất, tan tành.

Hoàng Phủ Trân đang khóc rống cùng Tình Dương giật nảy mình. Tình Dương quay đầu, nhìn qua Mẫn Gia thư thái đi tới, tâm xiết chặt, bị trói ở sau lưng, hai tay hơi nắm chặt.

Mẫn Gia từ từ bước đi thong thả đến bên người nàng, cười nhìn nàng “Sợ hãi sao?” Hắn nhẹ nhàng cúi đầu ở bên tai nàng hỏi.

Cho tới bây giờ, Tình Dương mới nhìn rõ hận ý ẩn sâu trong đáy mắt. Nàng làm sao có thể ngốc như vậy? Ở kinh thành nên sớm phát hiện ra điều kì lạ chứ. “Ta không có giết nàng.” Nàng mở miệng làm sáng tỏ.

Mẫn Gia nhìn nàng một hồi lâu, phút chốc ngửa đầu cười to, cười đến nước mắt chảy ra, tiếng cười quanh quẩn trong miếu, nghe lại có chút thê lương.

Trong nháy mắt Tình Dương giống như hiểu được cái gì, nàng đồng tình nhìn hắn, cũng bắt đầu đồng tình với tình cảnh của mình. Đáp án của nàng với Mẫn Gia mà nói, căn bản không trọng yếu, hắn muốn chỉ là có thể xóa đi nỗi đau tồn tại trong lòng hắn, mà làm được điều đó lại chỉ có thể là nàng.

Nàng gặp xui xẻo, vận xui tới cực điểm, cùng xuất hiện tại vách đá, người yêu của hắn chết mà nàng lại không chết, cho nên hắn là Mẫn Gia phải phát tiết nỗi hận bằng lời nói, người nam nhân này căn bản cũng không dễ buông tha nàng.

“Ngươi nói láo!” Tiếng cười chợt dừng, hắn giận dữ nắn mồm, mắt đỏ ngầu, thần sắc cuồng loạn.

“Là người giết nàng! Là người! Làm sao người có thể nhẫn tâm như vậy? Vì cái gì? Vì cái gì?” Hấn từng tiếng ép hỏi, giờ tay túm lấy mái tóc dài của Tinh Dương

“A...Người làm gì? Mau buông nàng ra!” Hoàng Cương Trần kêu sợ hãi.

“Câm miệng của người lại!” Mẫn Gia nhắc chân đem nàng đạp bay.

“A!” Hoàng Phủ Trần bị ngã kêu lên, lăn lông lốc vài vòng mới dừng lại, người cũng ngất đi.

“Dừng tay! Không liên quan tới nàng.” Tinh Dương thống khổ cau mày, nghĩ giây dựa, nhưng bởi vì bị trời gô, chỉ có thể nghiêng đầu nhìn hấn, mỗi nàng run run, giải thích nói: “Ta không có giết nàng, thật không có, chính nàng ta tự nhảy xuống.”

“Bang!” Mẫn Gia giương một tay lên, hung hăng đánh nàng một cái tát.

Trong lỗ tai ong ong, nếu không phải phát giác ra, Tinh Dương sớm ngã trên mặt đất. Trước mắt đột nhiên một mảnh tối đen, cảm giác choáng váng mãnh liệt kéo tới.

Chỉ thấy khoe miệng nàng chảy xuống tơ máu đỏ thẫm, trên gương mặt trắng nõn in dấu tay thật kinh hãi.

“Người còn muốn nói dối?” Nhìn nàng, Mẫn Gia đột nhiên cười, “Không có vấn đề gì, chờ ngày kia. Người đi gặp nàng, các người có thể đổi chất.” Buông tay ra, tùy ý nàng ngồi dưới đất.

Cái gì?

Tinh Dương đầu có chút hỗn loạn, nghe được hấn nói như vậy, nàng sững sờ, ngẩng đầu nhìn hấn.

“Ta không có đẩy nàng xuống dưới.” Hấn thật muốn giết nàng?

Mẫn Gia cười lạnh “Vậy người nói, nàng vì sao phải nhảy xuống? Có động cơ gì? Có nguyên nhân gì?”

“.” Tinh Dương không nói gì. Cái này, vấn đề này, hỏi nàng, nàng biết hỏi ai?

Mẫn Gia khoanh tay từ từ đi về phía cửa miếu, “Ta cùng với nàng đã hẹn ước với nhau, sẽ bên nhau cả đời, nàng có lý do gì phải chết? Chỉ có một nguyên nhân, chính là nàng là bị người hại chết! Là người! Là người. Giết nàng.”

Ngữ khí của hấn nghẹn ngào, hai vai hơi rung động.

Nghiêng đầu, nửa khuôn mặt hấn bị che lấp, “Ta muốn người nợ máu trả bằng máu, ta muốn dùng máu của người đến tế nàng!” Hấn ngữ khí tuy nhẹ, nhưng sát ý lại đầy trời.

Tinh Dương nhìn mắt của hấn, thấy lạnh từ lòng bàn chân ra khắp toàn thân. “Ta.” Lời nói nghẹn lại trong cổ, e ngại lời phải nói ra, nàng thật sự không lời nào để nói.

Mẫn Gia công nàng, trầm thấp cười, bước chân hấn có chút lắc lư, từ từ ra ngoài cửa.

Hấn vừa đi khỏi, hắc y nhân canh giữ ở ngoài cửa nhanh chóng đi tới di chuyển hai cánh cửa bị phá, cũng không biết xử lý làm sao, đẩy một cái, lạ nhắc cánh cửa lên, sau đó âm thanh bị bõm chấm dứt.

Ánh dương chiếu về phía Hoàng Cương Trần cách đó không xa, cảm thụ được hai gò má đau rát, nước mắt chảy ra.

Kỳ Cách, Kỳ Cách. Người ở đâu? Mau tới đây cứu ta!

Bỗng chợt mở mắt ra, con mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ở đáy mắt chợt lóe lên, Kỳ Cách từ từ ngược mắt, ngón tay đặt bên tóc mai run nhẹ.

“Gia, người nên nghỉ ngơi thêm một lát đi.” Bác Hách lo lắng nhìn chủ tử. Cách cách đã mất tích hai ngày rồi, hai ngày này, gia nhân ăn không ngon, ngủ không yên, cứ như vậy, chỉ sợ trước khi tìm được cách cách, gia nhân đã ngã bệnh.

Kỳ Cách trước giờ cảm đều sạch sẽ, nay lại mọc râu lõm chòm, tóc hai bên mai rơi xuống, thần sắc có chút tiêu tụy, hấn nhắm mắt “Có tin tức sao?” Thanh âm khô khan, trầm thấp.

“Không có, phủ doãn cùng quan huyện đã phái người ngày đêm lúc soát khắp thành, hôm nay cùng tìm kiếm năm mươi dặm ngoài thành, nhưng vẫn không thấy tung tích những người kia.” Bác Hách cúi đầu, trong lòng cũng nóng như lửa đốt. Nếu Tinh Dương cách cách xảy ra chuyện, chỉ sợ gia nhân lúc này nhìn không được, phát điên mà chết.

“Người mai phục ở vách đá có hồi báo gì không?”

Bác Hách không nói gì lắc đầu. Những ngày này, số lớn nhân mã tìm khắp bốn phía của thành, tin tức cách cách mất tích, thậm chí đã kinh động đến tận kinh thành, hoàng thượng cũng đã biết, điều động binh đội hỗ trợ, chỉ là đoàn người Mẫn Gia, tựa như biến mất trên thế gian, không hề có chút tin tức.

Kỳ Cách thân sắc tối tăm, tay đặt trên thành ghế nắm chặt. Không có khả năng, không thể nào! Mẫn Gia nếu thật là vì người yêu chết đi báo thù, vậy hẳn nhất định sẽ muốn Tinh Dương cũng chết tại vách đá đó. Hôm nay chính là ngày giỗ rồi, nếu không tìm được Tinh Dương.

Cái ý nghĩ này thoáng chạy qua trong đầu hắn, Kỳ Cách tâm giống như bị vạn mũi kim đâm đau nhức, hắn cắn chặt răng, mắt đỏ ngầu, nắm tay oán hận đâm xuống mặt bàn.

“Àm!” một tiếng, bàn gỗ bị hắn đánh một quyền.

“Ông trời nếu thực muốn đổi đời ta như thế. Ta Ái Tân Giác La Kỳ Cách, rốt cuộc làm sai chuyện gì? Còn trẻ chịu khổ họa diệt môn. Hôm nay lại muốn ta đau đớn mất người yêu? Ông trời. Người đối với ta thật bất công!” Dường như nổi cơn điên, rống giận rít gào, Kỳ Cách rốt cuộc ức chế không nổi nội tâm bốc lên sóng lớn, không khống chế được cảm xúc bộc phát, hắn tự tay hủy hoại mọi thứ nhìn thấy trước mắt!

Hất tất cả đồ trên mặt bàn xuống đất, chường một phen, cái bàn bằng gỗ thượng đẳng bị lật tung, cái ghế, bàn trà, bức màn. Không gì may mắn thoát khỏi.

Chỉ một thoáng, nghe được trong thư phòng truyền đến một hồi lại một trận nổ, toàn bộ đám lính đóng ở ngoài cửa cũng sợ tới mức run lên, chỉ sợ ngay sau đó tánh mạng của bọn hắn khó giữ được!

Bác Hách đứng ở một bên, không nhúc nhích. Hắn biết rõ chủ tử có bao nhiêu đau đớn, nhưng không cách nào chia sẻ nỗi khổ trong lòng hắn; chỉ có thể mặc cho hắn phát tiết.

Kỳ Cách lòng nóng như lửa đốt, mấy ngày không có tin tức đã làm cho hắn gần như phát điên, hắn không dám nghĩ, Tinh Dương nếu rơi vào tay Mẫn Gia, thời gian dần trôi qua sẽ như thế nào?

Ở đâu? Nàng đến tột cùng ở đâu? Tìm khắp cả tòa thành, vách núi cũng mai phục nhân thủ, nếu không có tung tích. Hắn không thể mất đi Tinh Dương. Không thể!

Ác mộng khi xưa lại lần nữa xâm nhập, trong đầu, không tự kìm hãm được hiện lên một màn tình cảnh, đó là lúc hắn còn trẻ, một thân một mình đứng ở trước mộ viên. Chỉ có hắn, chỉ còn có mình hắn.

Mộ? Một ý niệm mơ hồ trong đầu vụt qua, dường như nghĩ tới điều gì. Kỳ Cách dừng lại động tác, ngưng mắt trầm tư. Mộ? Quay đầu, đang muốn phân phó Bác Hách một việc, một tên lính lúc này cũng tiến vào.

“Tham kiến thế tử! Có thám tử báo lại, nói nghi ngờ nhìn thấy cách cách ở vách núi gần đây.”

Kỳ Cách thẳng người “Chuyện khi nào?” Vách núi, quả nhiên xuất hiện ở đây! Nhưng là hắn cảm giác, cảm thấy có gì không đúng, vừa rồi giống như nghĩ tới điều gì?

“Nửa canh giờ trước.” Người lính trả lời.

“Lập tức sai người tới, chúng ta đi!” Kỳ Cách tạm dừng một chút, đi tới cửa thì đột nhiên tới gần Bác Hách thấp giọng nói mấy câu.

Bác Hách ngẩng đầu nhìn hắn, gật gù đầu, xoay người hướng một hướng khác mà đi.

Kỳ Cách đứng lại nhìn bóng lưng hắn rời đi, tên lính đang ở đằng trước chờ hắn, cúi xuống nắm lấy một bên chân, chậm rãi cất bước đuổi theo thân ảnh phía trước.

Không biết qua bao lâu, Tinh Dương chợt tỉnh, bởi vì không có nước và ăn cơm, nàng dần kiệt sức, mà Hoàng Cương Trân đã sớm nằm ở bên cạnh không lên tiếng.

“Hoàng Cương Trân? Hoàng Cương Trân, cô tỉnh.” Nhìn nàng sắc mặt trắng bệch, Tinh Dương có chút sợ hãi. Cứ như vậy, chỉ sợ nàng không chống đỡ được trước lúc cứu viện đến.

Hoàng Cương Trân miễn cưỡng mở mắt “Có người tới rồi sao?” Nàng yếu ớt đến sắp nói không ra.

Nhìn nàng, ánh mắt Tinh Dương trầm xuống, chậm rãi lắc đầu, “Là lỗi của ta, ta làm cô liên lụy.” Nàng cảm giác, cảm thấy Mẫn Gia không lập tức giết Hoàng Phủ Trân, nhất định có mục đích riêng.

Hoàng Cương Trân yếu ớt cười “Không có. Là ta ngốc, lúc trước chủ nhân thân thể này cũng bị sơn tặc ở gần đây tấn công mà rơi xuống, sau đó ta liền nhập vào người nàng. Ta cho rằng, nơi này sẽ có đầu mối gì nên mới quay lại đây, kết quả là bị bắt, là ta tự gây họa, không liên quan đến cô.”

Tinh Dương thở dài “Cô phải bảo trọng, cố gắng chống đỡ, ta tin tưởng vị hôn phu tương lai sẽ đến cứu ta.” Nàng trước sau luôn kiên trì với nghĩ này, không nghĩ như vậy, nàng chỉ sợ sẽ không chống đỡ nổi nữa.

Hoàng Cương Trân gật đầu, không nói thêm gì nữa, chỉ là hai mắt dần dần vô thần, người càng thêm mệt mỏi. Nàng cảm giác mình mệt mỏi quá, mệt mỏi quá.

Tĩnh Dương giật mình “Hoàng Cương Trân, cô đáp ứng ta là phải sống sót! Bất kể như thế nào, chúng ta đều phải sống đến hơi thở cuối cùng, cố gắng sống sót. Thời gian cô cùng ta tới đây có khác nhau, có lẽ cô còn cơ hội có thể trở về. Chờ chúng ta thoát nạn, ta sẽ tự mình xuống bếp, làm món chân gà chiên cô thích ăn!”

Hoàng Cương Trân trầm thấp cười, rồi nhìn nàng “Vậy cũng hay đấy?” Thời khắc cuối cùng, có bằng hữu cùng quê hương có thể đưa nàng đoạn đường, như vậy cũng tốt .

Tĩnh Dương mắt đầy nước mắt, mỉm cười “Tĩnh lại đi, ở đây lấy đâu ra cola? Cùng lắm là ta nấu bình nước ô mai cho cô uống, giải khát cũng không tồi.”

“Ha ha.”

“Kẹt kẹt kẹt” cửa đang đóng bị người ta đẩy ra, Mẫn Gia một thân quần áo trắng thuần, bên môi cười cười, đứng ở ngoài cửa nhìn các nàng.

Hắn nhẹ gật đầu với người bên cạnh, hai nam tử đứng ở bên cạnh hắn liền đi về phía các nàng.

“Các người muốn làm gì?” Tĩnh Dương cảm giác không ổn, liều mạng giãy dụa.

“A!” Hoàng Cương Trân đột nhiên hét lên một tiếng.

Tĩnh Dương vội quay đầu lại, chỉ thấy một nam tử đang thoát y phục trên người Hoàng Cương Trân, một cổ tức giận từ trong lòng nổi lên, dây thừng trên người nàng vừa lúc được cởi bỏ, trở tay, nàng lấy hết khí lực toàn thân đẩy nam tử trước mắt ra, lao tới Hoàng Cương Trân.

“Buông nàng ra!” Nàng tiến lên lôi kéo đối phương. Hoàng Cương Trân đã suy yếu giống như búp bê vải mặc người chém giết.

“Cút ngay!” Người nọ không kiên nhẫn hất nàng ra.

“A! Thả ta ra! Mẫn Gia, nàng là vô tội, thả nàng!” Tro mắt nhìn quần áo Hoàng Cương Trân bị giật xuống, Tĩnh Dương khóc lớn, nước mắt chảy ra.

Lúc nàng bị nam tử kia đẩy ra, Tĩnh Dương chấn động, kinh hoàng áo ngoài Hoàng Cương Trân bị nam tử kéo xuống, sợ hãi mãnh liệt lắc đầu.

“Không, không, không.” Nàng không muốn, nàng không muốn như vậy!

Đối mặt nam tử không chút nào thương hương tiếc ngọc, một tay đặt trên cổ nàng, bóp khí quản, làm nàng không thể động đậy, một tay khác túm lấy vạt áo phía trước cởi ra, rồi sau đó hung hăng đi xuống phía dưới!

“Tê!” Tiếng quần áo xé rách vang lên trong miếu.

“A “

Bạn đang đọc truyện *Gia Mật Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Mưa bụi nhẹ nhàng rơi xuống cùng gió lạnh thổi trên không trung phiêu đảng, cảnh mưa thật đẹp nhưng cũng thật thê lương.

Thanh Sơn mưa phùn bay, núi non chạy dài, những bóng đen bóng trắng đan xen vào nhau, đoàn người chậm chậm đi tới vách núi, vài nam tử cao lớn, trong tay ôm một cô nương, nàng một thân áo trắng đơn giản, tựa như tù phạm, trên cổ tay còn bị trói dây thừng, khiến da thịt non mềm của nàng ứa máu.

Trên đầu bị trùm kín, che đi bộ dạng của nàng.

Nam tử kéo nàng đến bên cạnh bia đá trên vách núi.

Hắn hướng mấy người khác gật đầu, mấy người kia sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, nhìn bốn phía, từ từ hướng vách núi cách đó không xa đi đến.

Đang lúc đoàn người đi đến vách đá vài bước thì trong bụi cỏ đột nhiên phát ra tiếng loạt xoạt. Bọn nam tử cảnh giác nhìn quanh bốn phía, đột nhiên một tiếng bén nhọn truyền ra.

“Bao vây!” Thanh âm rung trời, từ trong bụi cỏ cao cỡ nửa người, binh lính từng đoàn nhảy ra, người đông như nước, trong nháy mắt liền bao vây toàn

bộ vách núi.

“Không được tới đây!” Nam tử bị bao vây nhanh chóng giờ kiểm lên, để trên cổ của nàng.

“Keng!” Tất cả binh lính rút sang bên cạnh, nhìn hướng bọn họ.

Lúc này, thân ảnh màu đen chậm rãi từ phía sau bước lên, đám người tự động lui xuống, hắc y nhân cứ như vậy dễ dàng đi tới bên cạnh vách núi.

Mắt sắc lạnh lùng nhìn thẳng vào người bên cạnh vách núi, mím môi cười lạnh “Buông nàng ra, các ngươi sẽ được toàn thây!”

Vài tên nam tử có chút bối rối nhìn đám người vây bắt, mấy người giúp nhau trao đổi cái ánh mắt, sát khí nổi lên!

“Vậy xem các ngươi có bản lĩnh hay không!” Người gác bả đao ở trên cổ nữ nhân hô lớn, hất một tay đánh trên lưng của nàng, đẩy nàng rớt xuống vách núi!

“Giết!” Mấy người khác như không muốn sống, lao về phía đám lính.

“Đừng!” Đôi mắt tròn trĩnh, nhìn thân ảnh nhỏ bé kia rơi xuống vách núi, hắc y nhân vọt tới vách đá, đang muốn cùng nhảy xuống thì bỗng dừng, một thân ảnh hồng sắc nhanh như gió vụt qua bên người hắn.

Hắc y nhân tập trung nhìn vào, hồng ảnh ấy lao xuống cực nhanh, đuổi theo nữ tử rơi xuống. Hồng ảnh đó lại xoay người bay vút lên đỉnh vách núi, nhẹ nhàng hạ xuống đất, một nam tử tuấn vĩ bất phàm xuất hiện trước mắt mọi người, cánh tay hắn gặt gao giữ chặt lưng áo người trong ngực, ánh mắt rơi thẳng vào miệng vài trùn trên đầu.

Hắc y nhân xông lên trước, thừa dịp nam tử tuấn mỹ chưa lấy lại tinh thần thì lao tới.

“Xoạt!” một tiếng, miếng vải che trên mặt nữ nhân bị xe rách, lập tức tròng lón hai mắt.

“Ngươi là ai?” Gương mặt này không phải Tình Dương!

Nam tử ôm nàng nhìn người trong ngực “Nàng là Hoàng Cương Trân, đứng rồi Thê tử của ta.”

“Xoạt!”

Nguyên bản bị tấm màn đen che không thấy ánh mặt trời lại bị người ta xốc lên, đột nhiên tiếp xúc ánh mặt trời, Tình Dương không khỏi nhắm mắt lại, lúc sau, nàng mới từ từ mở mắt ra, nghi hoặc nhìn bốn phía.

Khói hương lượn lờ, từng đợt khói hương đốt bái tế có thể cảm nhận đang phiêu tán ở bốn phía. Tình Dương đi lên phía trước, nhìn thấy một khối đất nhô lên, một mộ bia sừng sững ở đằng trước. Mẫn Gia quỳ gối trước mộ, nhìn chữ trên tấm bia thật lâu, vô thức theo ánh mắt của hắn nhìn về phía bia mộ, từng chữ “Lương Thị Ngọc Lộ chi mộ”.

Ngọc Lộ? Tình Dương đôi mi thanh tú nhẹ chau lại. Tên này, vài ngày trước nàng bị bắt tới thì dường như nghe Mẫn Gia ở trong phòng có đề cập qua, chẳng lẽ đây là mộ bia của cô gái đã nhảy núi tự vẫn kia?

Tình Dương âm thầm dò xét bốn phía, chung quanh cảnh sắc nhìn rất quen mắt. Đây là chuyện gì xảy ra? Nàng đưa mắt nhìn ra xa, nhìn kỹ tình thế địa lý ở xa. Không giống như nàng suy nghĩ, nàng tưởng rằng Mẫn Gia mang nàng đi tới vách núi, để nàng dùng cách giống như người yêu hắn chấm dứt tính mạng, dù sao hắn nói muốn nàng nợ máu trả bằng máu, nhưng bây giờ hắn lại mang nàng đến trước mộ Lương cô nương. Tâm tư suy nghĩ, Tình Dương chợt hiểu ra.

Nếu như nàng là Kỳ Cách, cũng sẽ cho rằng như vậy. Nhưng mà Mẫn Gia. Một người bày ra kế hoạch báo thù nhiều năm như vậy, khẳng định không được phép sai lầm. Hiện tại sườn đồi bên cạnh nhất định che kín trọng binh, bởi vì người người đều cho rằng Mẫn Gia sẽ mang nàng đi chỗ đó, kết quả hắn không có, hắn muốn nàng chết trước mộ phần Lương cô nương!

Giờ đây, Tình Dương thật không biết nên khóc hay nên cười. Nơi này mai táng ân oán, thoạt nhìn đúng là nhìn quen mắt. Đúng vậy, lúc này nàng đã nhận ra, đây chính là ngọn núi phía sau chùa Bạch Mã! Thật buồn cười, phật môn tịnh địa, cũng là chỗ chết của nàng.

“Ngọc Lộ, ta đã đem người hại chết nàng tới, nàng có thể nghỉ ngơi chứ?” Yêu thương vượt bia mộ, Mẫn Gia hai mắt đỏ lên, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

“Thiếu gia.” Gã sai vặt của Mẫn Gia quỳ gối, một bên đốt tiền giấy. Thấy chủ tử bộ dạng thế này, hắn cũng khó chịu.

Lạnh lùng nhìn màn này Tình Dương đột nhiên cười lớn, “Ha ha ha. Ha ha ha.” Cười đến nước mắt đều chảy ra.

“Cười cái gì?” Mạnh mẽ túm lấy nàng, một chương vung xuống, đem nàng đánh ngã, tức giận quát.

Sợi tóc tán loạn trên khuôn mặt, nàng cười lạnh “Cười hắn ngu muội, cười các ngươi trung thành ngu ngốc. Ta chết đi, ngươi cho rằng chủ tử các ngươi sẽ có kết cục gì? Huống chi ta không có giết người!” Bọn ta sắp chết, vì cái gì không thể cười? Chẳng lẽ lại muốn nàng tự thương cảm rồi khóc rống sao?

“Im miệng!” Một tên to lớn nói.

“Mang nằng tới.” Mẫn Gia nói khế.

Đem hai tay Tinh Dương trói dây thừng, tên to lớn kia đưa nằng tới trước mộ, nằng giơ chân đạp cho một cước vào bụng.

“A!” Kêu đau một tiếng, chân xụi lơ quỳ trên mặt đất, Tinh Dương ngẩng đầu, nằng quỳ gối bên cạnh Mẫn Gia, cắn giận cắn răng “Lương Ngọc Lộ! Ta Chương Giai Tinh Dương, ngẩng mặt không thẹn với trời, cúi mặt không thẹn với đất, chưa từng làm việc mất đi lương tâm, hôm nay người yêu của ngươi muốn ta đền mạng, ngươi trơ mắt xem ta bị oan, được! Nếu thật máu tươi của ta chảy trước mộ ngươi, ta đây cũng muốn xuống địa phủ đòi công bằng với ngươi!”

Đôi mắt đẹp quét qua, hung hăng nhìn Mẫn Gia “Mà ngươi. Còn các ngươi nữa!” Nhìn tất cả mọi người vây quanh nằng, cặp môi đỏ mọng của nằng nhếch lên, lạnh lùng nói: “Sau này ta cũng muốn máu tươi của các ngươi đem tưới mộ ta, an ủi ta trên trời có linh thiêng!”

Lời nói nằng giống như lời nguyền, lời vừa nói ra, mấy tên xung quanh kinh sợ, không tự chủ được lui một bước.

Tinh Dương lòng tràn đầy phẫn nộ. Ông trời vô tình! Nằng có tội gì? Nằng vô tội!

Mẫn Gia thần sắc dờ dẩn nhìn nằng, tuyệt không để ý nằng nói gì đó. Chậm rãi đưa mắt, vươn tay ra. Mấy tên to lớn bên cạnh hắn thần sắc có chút chần chờ, nhưng vẫn là rút ra chủy thủ bên hông, đặt trên lòng bàn tay hắn.

Tinh Dương cắn chặt răng, không lên tiếng, nhắm mắt lại. Nằng tuyệt không cầu xin tha thứ! Nằng tuyệt không hướng loại người máu lạnh này cầu xin tha thứ, tâm đau xót, hốc mắt nóng lên, trong óc nằng hiện ra hình ảnh Kỳ Cách, nước mắt sắp sửa tràn mi.

Nằng không muốn, thật sự không muốn. Nằng không dám nghĩ, lúc Kỳ Cách phát hiện thì thể nằng thì sẽ có bao nhiêu bi thống? Loại chủy thủ tâm thống khổ này, có hủy hoại hắn hay không? Nằng hứa hẹn muốn cùng hắn cả đời, chỉ là, nằng không làm được.

Chủy thủ lạnh như băng đặt lên cổ, một giọt nước mắt đồng thời chảy ra. Tinh Dương dưới đáy lòng thầm nói: tạm biệt, kiếp sau gặp lại, Kỳ Cách.

Mẫn Gia đem chủy thủ để trên cổ nằng, đang muốn ra tay thì một hồi âm thanh kì lạ vang lên bên tai, hắn nghiêng đầu xem xét, lại thấy bia mộ bỗng nhiên có vết nứt nhỏ, lòng bàn tay run lên, động tác chợt ngừng.

“Ngọc Lộ!” Hắn quay người lại hai tay để lên mộ, tay vuốt vết nứt, đau lòng như bị người ta đào bới, con mắt đỏ đậm kích động nhìn mộ bia

Trong nháy mắt, “hư hư hư” tiếng xé gió sắc bén vang lên, một cái bóng đen hướng tới Tinh Dương, mấy tên xung quanh nằng đều bị khí gió thổi mạnh lùi hết ra phía xa. Thế công roi dài sắc bén vừa chuyển, phá tan phòng thủ, sợi roi đen nhẹ nhàng linh hoạt như xà, ôm lấy lưng áo Tinh Dương, bay lên!

“A” Tinh Dương phát hiện mình cả người đều ở giữa không trung, bên hông truyền đến một cổ kinh lực, dễ dàng đem nằng bay lên.

“Đuổi theo!” Mẫn Gia cầm chủy thủ từ dưới đất đứng lên.

Vài người vừa định đuổi theo, nhưng một đám nha dịch lao ra, hai bên nhân mã lập tức đánh chiến.

Bị dây roi quấn lấy, bay thành đường vòng cung rồi từ từ hạ xuống, Tinh Dương kinh hoàng ở giữa không trung giãy dụa, bỗng dưng, sợi roi dài được thay thế bởi đôi tay rắn chắc, nằng cũng rơi vào lòng ngực quen thuộc.

Tinh Dương hoang mang, đôi mắt mở lớn, môi run run, từ từ quay đầu, nhìn thấy đôi mắt nóng bỏng, mắt cũng tràn ngập ánh sáng.

Nước mắt vui mừng, Tinh Dương ôm chặt cổ hắn, nước mắt chảy xuống, nằng kích động vui mặt bên cổ hắn khóc nức nở.

“Kỳ Cách. Kỳ Cách.” Tiếng khóc cùng với tiếng gọi rời rạc. Hắn tới, hắn tới!

Kỳ Cách ôm thật chặt mà khóc theo, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt đầy nước mắt, trong mắt lưu quang chớp động, đau xót khó nén, tâm tình kích động, hô hấp hỗn loạn.

“Gia!” Bác Hách nóng vội từ trong đám người hỗn chiến chạy ra, rồi sau đó trông thấy binh lính bao quanh phía sau chủ tử cùng cách cách.

“Bảo vệ cách cách!” Kỳ Cách tay nắm chặt roi đen, trên cánh tay gân xanh hiển hiện. Thấy trên người nằng, trên mặt bị thương, hắn đè nén lửa giận không để bộc phát, mắt nhắm lại. Hắn muốn tự tay giết tên hỗn trướng kia!

“Đạ!” Bác Hách trông thấy bộ dạng Tinh Dương cách cách, cũng cảm thấy tức giận.

“Kỳ Cách!” Tinh Dương thấy hắn vung roi lên, thân ảnh màu trắng như lưu tinh từ trong đám người nhanh bắn ra, hướng thẳng tới Mẫn Gia đang ở trước mộ kia. Nằng nóng lòng như lửa đốt. Kỳ Cách nhất định là muốn tự tay giết hắn rồi!

Trong lúc đánh nhau Mẫn Gia cảm nhận được sát khí rõ ràng, nghiêng đầu xem xét, liền nhìn thấy dây roi đen đang cấp tốc hướng về phía hắn, thân ảnh

tung bay, hẳn có chút khó khăn mà né tránh được.

Kỳ Cách đuổi theo, vung roi lên, thanh âm xé rách không khí khiến người ta run sợ, mỗi một roi, mỗi một đòn, đều thẳng đến chỗ hiểm Mẫn Gia !

Hai bên nhân lực kém xa, chỉ chốc lát sau, ngoại trừ Mẫn Gia còn đang cùng Kỳ Cách đấu bên ngoài, người khác đều bị bắt.

Tinh Dương lo lắng nhìn hai người kịch liệt đánh nhau, không tự giác bước lên trước, Bác Hách đứng ở bên cạnh nàng lập tức giữ chặt cánh tay nàng.

“Cách cách, đừng lên phía trước.” Hẳn tuy rằng cũng muốn nhảy vào giúp gia nhân một tay, nhưng cao thủ so chiêu không dung người thứ ba, hẳn nếu như làm như vậy, chỉ là quấy rầy cuộc chiến .

Tinh Dương nhìn hẳn một cái, lập tức lại nhớ tới hai bóng trắng kia. Nàng không tập võ, căn bản không nhìn ra ai với ai trong trận đánh, chỉ có thể dựa vào binh khí, miễn cưỡng nhận là hai người đánh nhau. Khóe mắt dư quang đảo qua, nàng thấy trên cổ có vết máu, khẽ giật mình, theo vết máu từ từ nhìn bốn phía, trong nội tâm chợt cảm thấy không đành lòng, lại nhìn thấy máu chảy đầy cả một mảng đất chỗ mộ bia kia.

Nhẹ nhàng thở dài. Mẫn Gia điên cuồng, cũng chỉ là vì một người, tình thâm đến cực điểm, lại đau đớn không thể sống yên, thực làm cho người phát điên, mất thần trí. Nhưng mặc dù hẳn có đáng thương, hẳn cũng không nên hành động như vậy.

Qua không dưới trăm chiêu, trường đao Mẫn Gia cầm ngày càng yếu đi, roi cùng đao cuối cùng đã phân ra cao thấp!

Trường tiên (roi dài) cùng trường đao giao kích “Ba!” một tiếng, dây roi cuốn lấy đao, Kỳ Cách vận công rút roi về; Mẫn Gia hai tay nắm ở chuôi đao, đẩy lên chân khí trong cơ thể, hai người nội lực xuyên qua vũ khí giao tranh, hướng đến đối phương.

Kỳ Cách vận đủ mười phần công lực, roi dài trong tay trở thành trường kiếm cứng rắn, nội lực cường đại giao kích, đất bên cạnh hai người nứt ra, cát bụi bay lên.

“Oa!” Đoàn lính bốn phía bị sức lực không lồ này quét qua, đều ngã, roi xuống phía sau vài thước.

“Ba ba ba!” Trên mặt đất phát ra dị thanh, chịu không nổi nội lực hai người, nứt toác ra, vết rách theo hai bên thẳng tuốt mà đi.

Mẫn Gia đang tập trung phân cao thấp, trông thấy hướng chạy của vết nứt thì cả kinh, bất luận hậu quả gì, đem nội lực đang thi triển gấp rút thu về, không có bất kỳ hòa hoãn, nội lực phản lại, làm cho hẳn bị trọng thương, trong cổ ngồn ngọt, hẳn há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Phụt!” Ngăn không được nội lực trong người phát ra, trường đao vừa xoay, cả người vô lực quỵ rạp trên đất.

Kỳ Cách không hiểu hẳn vì cái gì đột nhiên thu hồi nội lực, cũng không có tâm tình tìm hiểu, thân roi trong tay vừa chuyển, hung hăng đánh về phía ngực Mẫn Gia!

“Đừng!” Tinh Dương nóng vội đẩy tay Bác Hách ra, xông lên phía trước.

Thanh âm của nàng truyền vào tai Kỳ Cách, chỉ là thể công đã phát ra không kịp thu hồi, hẳn chỉ có thể miễn cưỡng tránh đi chỗ hiểm, nhưng roi này cũng như kiếm, đâm thẳng bả vai Mẫn Gia.

“A! A” Ôm lấy vai bên trái, Mẫn Gia thống khổ khóc thét.

“Kỳ Cách, không cần phải giết hẳn!” Tinh Dương bắt lấy cánh tay của hẳn, nhẹ nhàng lắc đầu.

Kỳ Cách vừa thấy được hẳn bị thương, liền hận không thể dùng roi lấy tính mạng Mẫn Gia, nhưng là Tinh Dương lại cầm chặt lấy tay hẳn, cầu khẩn nhìn hẳn.

“Hắn muốn giết nàng.” Lưu lại hẳn, nàng sẽ lại lâm vào nguy hiểm. Vừa nghĩ như vậy, Kỳ Cách tay nắm roi thu xuống. Nàng có lòng dạ đàn bà, hẳn không có!

“Đừng!” Từ ánh mắt của hẳn, Tinh Dương nhìn ra hẳn muốn hạ thủ, nhào vào trong ngực hẳn, nàng kịch liệt lắc đầu. “Đừng, ít nhất. Không nên ở chỗ này, dẫn hẳn trở về, để Hình bộ phán quyết.” Ánh mắt đồng tình nhìn người đang quỳ dưới đất.

Mẫn Gia loạn phát, máu ồ ồ chảy ra bên miệng, trên vai trái máu sẫm nhuộm đỏ áo trắng của hẳn, ánh mắt hẳn sốt ruột cuồng loạn nhìn mộ bia, thân thể suy yếu, hẳn từ từ đứng lên, loạng choạng đi đến trước mộ, buồn bã cười.

“Ngọc Lộ.” Thật tốt, thật tốt, không có quấy rầy đến nơi nàng an nghỉ. Mẫn Gia tựa trên tấm bia lạnh như băng, an tâm nở nụ cười.

“Đừng giết hẳn ở đây.” Nàng rất giận Mẫn Gia làm nàng gặp những tai bay vạ gió, nhưng nàng thật sự không đành lòng trông thấy hẳn chết thảm trước mộ phần của Ngọc Lộ, kết cục như vậy, quá mức bi thương .

Kỳ Cách nhếch môi, trong lòng mâu thuẫn. Hẳn rất muốn giết Mẫn Gia ngay lúc này, nhưng, cúi đầu nhìn về phía người đang cầu xin hẳn kia, không đành lòng làm trái tâm ý của nàng “Bắt lại!” Dù sao mang về giao cho Hình bộ, Mẫn Gia vẫn phải chết, chỉ là thay đổi nơi chết mà thôi.

“Đừng tới đây!” Mẫn Gia đem trường đao gác ở trên cổ mình gào thét lớn, thần sắc thống khổ “Ngọc Lộ, là ta vô dụng, không thể tự tay giết hung thủ

hại chết nàng, ta thực xin lỗi nàng.” Hấn oán hận ngược mắt, nhìn Tinh Dương dựa trong ngực Kỳ Cách, “Người hại chết người ta yêu, ta lại không thể báo thù, thiên lý ở đâu? Thiên lý ở đâu?” Hấn bi thống nhìn lên trời, rống giận rít gào.

Tinh Dương lắc đầu “Ta thật sự không giết nàng. Ta nói cho người, lúc ấy ta đến vách núi đó sớm hơn nàng, tận mắt thấy chính nàng từ trên vách nhảy xuống, ta không kịp phản ứng, huống chi ta cũng không có giết động cơ nàng.” Nàng giải thích như thế nào mới có thể rửa sạch oan khuất cho mình? Nàng không muốn cả đời này đều bị oan.

“Người nói láo! Nếu người không có đẩy nàng, vậy tại sao trên đất lại có dấu vết chống cự? Ngọc bội của người tại sao lại rớt ở chỗ đó?” Từ trong người móc ra ngọc bội, Mẫn Gia hướng trên mặt đất ném thật mạnh, ngọc bội vỡ thành hai mảnh!

Tinh Dương ngạc nhiên nhìn ngọc bội kia vỡ ra, thần sắc chấn động. Ngọc vỡ thành hai mảnh, trở thành rỗng bay bên trái, phượng bay bên phải. Khối ngọc phượng. Ngoại trừ chỗ đứt gãy có chút khác biệt bên ngoài, nhưng lại giống y đúc miếng ngọc nàng nhặt được ở thế kỉ hai mốt!

Nàng rút cuộc đã biết, vì sao lúc trước nhặt được một nửa mảnh ngọc rồi, thì ra. Xuất thần nhìn khuôn mặt Mẫn Gia, xoay chuyển ánh mắt, vừa nhìn về phía mộ bia sau hấn, trong lòng một hồi run rẩy, toàn thân nổi da gà. Trước kia hoang mang khó hiểu nay đã hiểu rõ ràng!

“Tinh Dương?” Kỳ Cách không hiểu nhìn nàng. Vì cái gì không giải thích? Hấn tin tưởng nàng, nàng tuyệt đối sẽ không thể nào giết người, huống chi, nàng cùng Lương Ngọc Lộ kia không thù không oán, không có lý do gì phải giết nàng?

Đôi môi Tinh Dương run rẩy, trong cổ khô khốc, nuốt nước miếng, mới chậm rãi nói: “Ngọc bội rớt tại bên vách núi, bởi vì Lương cô nương chạy bên cạnh, đụng vào ta, ta bị hành động của nàng hù dọa, cũng không chú ý tới ngọc bội mất. Về phần dấu vết chống cự, ta thật không rõ, sau đó ta lập tức rời khỏi hiện trường thông báo quan phủ việc này, nếu như người còn chưa tin, đến Hình bộ, cũng có thể yêu cầu phúc thẩm án này.”

Tinh Dương nhắm mắt hồi tưởng. Nàng nghĩ tới, tại thế kỷ hai mươi mốt nhặt khối ngọc mà bị té rớt xuống khe nước, thần trí mê man thì nàng nghe thấy một thanh âm rất ai oán thống khổ, một mực năn nỉ nàng, muốn nàng cứu một người, khi đó nàng không hiểu gì hết, hiện tại nàng đã hiểu.

Nữ tử kia, nhất định là Lương Ngọc Lộ, mà nàng năn nỉ nàng cứu, chính là Mẫn Gia! Nàng đi tới nơi này. Chính là vì giờ khắc hôm nay!

Trời ạ, Lương Ngọc Lộ dùng bao nhiêu nguyên lực để đưa nàng tới nơi này? Nếu hôm nay nàng không có xuất hiện, mà nguyên bản là Tinh Dương, sẽ như thế nào? Nàng cùng Tinh Dương có quan hệ có lẽ chính là kiếp trước và kiếp này, nàng là đời sau, thay đổi số mạng kiếp trước, lưu lại mạng của Mẫn Gia này.

Tinh Dương kinh ngạc nhìn mộ bia kia, đáy lòng lạnh lẽo, chua xót. Nữ nhân này. hao phí bao nhiêu sức lực, chỉ vì cứu người yêu.

“Không phải nàng. Là ta!” Không gian yên tĩnh, một thanh âm già nua bi thương xé tan bầu không khí truyền đến.

Mọi người đồng thời quay đầu, kinh ngạc nhìn người lên tiếng, người nọ dĩ nhiên là Ba Thái Ni đại nhân!

Ba Thái Ni nước mắt tuôn đầy mặt, cực kỳ bi thương nhìn nhi tử toàn thân đầm máu, ân hận với việc đã làm. Hấn tự trách đánh vào ngực chính mình. “Là lỗi của ta! Là ta, là ta!”

Mẫn Gia không dám tin nhìn phụ thân, “A... A ma, người nói cái gì?”

Ba Thái Ni quỳ rạp trên đất, khóc rống “Là ta giết, là ta đẩy nàng xuống vách núi. A ma thực xin lỗi người. A ma thực xin lỗi người!” Hấn làm sai đã dẫn đến hậu quả nghiêm trọng. Rõ ràng làm cho nhi tử phạm phải sai lầm lớn khó bù đắp được, là hấn tạo nghiệt!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Tinh Dương nắm lấy vạt áo Kỳ Cách, nàng lo lắng, không muốn nghe lời nói Ba Thái Ni.

Cảm nhận được sự bất an của nàng, Kỳ Cách vòng tay qua bên hông nàng ôm chặt “Lui ra.” Hấn kín đáo tâm tư, cân nhắc xuống dưới, đại khái đoán ra chân tướng sự thật. Trong lòng của hấn phát lạnh, thờ dài trong lòng.

“Nàng là người Hán, chỉ dựa vào nghề hát rong để sinh sống. Ta sao có thể cho người bị hủy trong tay nàng, cho nên.” Ba Thái Ni từ từ nói ra quá khứ.

Nguyên lai lúc trước Mẫn Gia tìm được Lương Ngọc Lộ thì tin tức cũng đồng thời được thám tử bẩm báo đến tai Ba Thái Ni.

Tuy nhiên bởi vì nhi tử có bệnh làm cho hấn có chút chần chờ quyết định việc muốn chia rẽ bọn hấn, nhưng nghĩ đến bọn họ sẽ khiến cả gia tộc Diệp Hách vì việc này mà hồ thẹn, thậm chí đưa tới mầm tai vạ, hấn phải quyết tâm, vì vậy hấn muốn phụ nhân già bệnh để ngăn chặn nhi tử, đến Lạc Dương trước, đem cái hại của quan hệ hai người phân tích cho Lương Ngọc Lộ nghe, cũng muốn cầu nàng lần này hãy đi thật xa, đừng để cho Mẫn Gia tìm được, không nghĩ tới nàng.

Cùng là nữ nhân, Tinh Dương có thể hiểu được tâm tư Lương Ngọc Lộ, nàng khẳng định sẽ càng đau khổ nếu không thể cùng người yêu ở bên nhau, cũng không muốn Mẫn Gia vì nàng mà vứt bỏ tất cả, cho nên trong đầu mới nảy sinh ý nghĩ coi thường mạng sống của mình. Dấu vết chống cự trên mặt đất đều là dấu chân do dự bất định của nàng, nàng gặp được nàng ngày đó, nói không chừng cũng không phải nàng lần đầu tiên tới vách núi đó tìm đến cái chết, mà nàng nhảy xuống vực, mang theo bao nhiêu bi thống, nàng hoàn toàn có thể hiểu rõ.

Nàng không đành lòng nhìn bộ dạng Mẫn Gia “Kỳ Cách, chúng ta đi thôi.” Nàng không muốn biết tiếp theo ra sao.

Nhưng Kỳ Cách lại tỉnh lòng trông thấy, thờ dài một tiếng. Giờ khắc này, hẳn nhiều ít có chút đồng tình với cảnh ngộ Mẫn Gia. Ôm người trong ngực, hẳn hướng Bắc Hách sai khiến bằng ánh mắt, xoay người rời đi.

Rất nhiều binh lính áp đi những tử sĩ của Mẫn Gia, chỉ để lại Ba Thái Ni cùng Mẫn Gia, hai cha con, ân oán của bọn hắn, còn cần thời gian để hóa giải.

Trước khi rời khỏi, Tình Dương quay đầu nhìn về phía mộ Lương Ngọc Lộ, dưới đáy lòng lặng yên nói: Lương Ngọc Lộ, ta đã hoàn thành khấn cầu của cô, sau này chúng ta không ai nợ ai.

Đoàn người rời khỏi ngọn núi sau chùa Bạch Mã, từ trong khe núi truyền đến một hồi tiếng khóc thê lương, làm cho tất cả mọi người tâm đều xoắn lại.

Tình Dương từ từ nhắm hai mắt, dựa vào trong ngực Kỳ Cách. Bây giờ tất cả đều không còn liên quan tới nàng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Gia Mật Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Một tháng sau

Kèn lớn kèn nhỏ chiêng trống vang trời, ngày hôm nay hoàng thành đặc biệt náo nhiệt, bởi vì hôm nay là ngày vui của Huân Thân Vương phủ. Hơn một tháng trước, hoàng thượng hạ chỉ đem Tình Dương cách cách chỉ hôn cho Huân Thân Vương thế tử, cũng vào ngày hai người thành thân, ban thưởng cho Huân Thân Vương thế tử kế tục tước vị phụ thân hắn, chính thức trở thành Huân Thân Vương.

Đội ngũ thành thân từ trong cung chạy dài, dẫn đầu là đội danh dự thật dài, tiếng chiêng trống rung trời. Hàng sau là cung nữ cầm đèn cây hoa mẫu đơn nhẹ nhàng đơn giản, cùng vài chục thái giám, tiếp đó là một đội kỵ binh hộ tống đón dâu, mà ở trong những kỵ binh oai phong này, thấy được có một con ngựa trắng đặc biệt.

Trên con ngựa trắng là nam tử mặc hồng bào, tuần dật, trên mặt tuy có hai đạo sẹo, cũng không làm mất đi khí chất bẩm sinh của hắn. Mất phượng này kiêu, ngẩng đầu ưỡn ngực, so với vài vị tướng quân phía trước, khí thế không chút thua kém.

P phía sau nữa, chính là mười sáu người khiêng kiệu hoa, kiệu hoa kim điêu ngọc thếp, mức độ hoa lệ không giống bình thường, nghi thức hôn lễ phô trương như vậy, chỉ có công chúa hoặc hoàng tử đại hôn mới có thể nhìn thấy.

Đội ngũ đón dâu vui mừng đi vào cửa chính của Huân Thân Vương phủ, hôm nay đèn màu đỏ treo đầy phủ, hoàn toàn không giống ngày xưa, yên lặng hui quạnh, mà là vui sướng náo nhiệt không dứt, giống như là muốn tẩy đi hình ảnh hoàng thành hoang vắng trong trí nhớ mọi người, bởi nó đã thay đổi, phủ thêm lớp vỏ bọc thật chói mắt, giống như Thánh Thượng mong đợi, mong muốn từ nay về sau hạnh phúc luôn tràn ngập trong phủ.

Kỳ Cách tuy là thân vương thế tử, nhưng huyết mạch huynh đệ đều đã qua đời, bởi vậy hoàng thượng đặc biệt phái ra vài a ca, giúp đỡ việc đại hôn lần này.

Kỳ Cách rời kinh đã lâu, đối với mấy thứ lễ tiết cầu kì nơi này không quen, Tứ a ca – Dận Chấn, thận trọng kĩ tính, hết lòng hò hét mấy tiểu bối, cho hắn toàn quyền xử lý chuyện tiệc cưới, để hắn thanh thản rời đến hậu điện, cùng thế tử lãng mạn đêm tân hôn.

Uống chút rượu, Kỳ Cách có mùi rượu, hai gò má hơi ửng đỏ. Một đêm này, mộng đẹp đã trở thành sự thật, hắn đặc biệt vui vẻ, đối với mọi người cũng không còn lãnh đạm xa cách, ngược lại miệng cười lớn, vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Dận Chấn đưa hắn trở lại hậu điện, đi qua nhiều chỗ rẽ thì đã thấy hi phòng. Ở bên ngoài, các ma ma cùng các cung nữ đang lặng lẽ đứng đợi.

“Kỳ Cách, vì huynh hiếm thấy người cao hứng như vậy, có thể lấy được Tình Dương cách cách, thật sự làm cho người vui vẻ như thế?” Dận Chấn khó nén hiếu kì ở đáy lòng. Trong ấn tượng của hắn, đường đệ này là thiếu niên đặc chí, cũng như hắn khi trên chiến trường ra trận giết địch.

Không ngờ về sau Huân Thân Vương phủ gặp thay đổi lớn, bộ dáng tự tin hăng hái kia không còn thấy lại nữa, thay vào đó là tâm tàn ý lạnh, bỏ đi xa.

Không nghĩ tới bảy năm sau, có tình yêu đến, Kỳ Cách lại có thể như trước cười thật vui vẻ, đáy mắt không còn là âm đạm nữa.

Kỳ Cách nhìn hắn, đáy lòng nhộn nhạo ra một chút nhu tình vui vẻ, đôi mắt đen nhìn vào hi phòng cách đó không xa “Tứ ca, có một ngày, huynh sẽ hiểu.”

Dận Chấn ngừng lại, nhún nhún vai. “Người nghĩ ngợi sớm đi.” Với hắn mà nói, tư tình nhi nữ cũng không trọng yếu, quan trọng nhất là quốc gia.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Kỳ Cách cười lắc đầu. Từ ca này quả nhiên không hề thay đổi, từ lúc còn trẻ hắn đã nhìn ra được hắn đã tâm bưng bưng, trong khi đại ca hắn thì bận việc.... vui đùa, hắn muốn lập chiến công, ở trước mặt thánh thượng, biểu hiện thật tốt, đối với tình yêu nam nữ, lại càng thờ ơ. Thôi, cái này cũng không liên quan chuyện của hắn, hắn nên để ý chính là.

Ánh mắt dịu dàng như nước, bên môi ý cười ôn nhu như vậy, ánh mắt hắn dừng lại ở cửa phòng, lòng hắn tràn đầy vui mừng cất bước hướng về phía trước.

Ngồi ở trên giường, Tinh Dương con mắt mờ thật to, nhìn quả táo ở lòng bàn tay, không nhìn được, cái lưỡi đình hương khê liếm môi, nước miếng đều nhanh nhỏ ra, hận không thể lập tức cắn một miếng.

Ục ục ục. Ục ục.

Trong phòng, quanh quẩn một thanh âm kì lạ, hi nương nhìn ta, ta nhìn người, vẻ mặt cố gắng nhịn cười. Những ma ma lớn tuổi có chút xấu hổ, một người trong đó nhịn không được nháy mắt với nha hoàn đứng đối tân nương.

Thủy Nhi cười toét miệng rồi chạy nhanh đi, lặng lẽ đến bên giường, hương chủ tử nói: “Cách cách, người có chịu một chút.”

Tinh Dương vô thức ngước mắt trừng nàng, nhưng trước mắt lại là lớp khăn màu đỏ. Nàng bĩu môi “Ta đói bụng không được sao?”

Nàng sơ trang lại trang phục, đi qua đi lại đến bây giờ trời đã tối rồi, cả ngày một miếng cơm cũng không được ăn, bụng làm sao có thể không đói? Đã vậy còn không cho phép bụng nàng lên tiếng kháng nghị! Thật là không có thiên lý?

Không được! Tinh Dương không ngừng nuốt nước miếng. Nàng thật sự rất đói, quả táo trên tay nàng thơm quá. Vô hồng hồng, hương vị ngọt ngào. Nàng thật đói, thật đói.

Nhìn chủ tử đưa quả táo đang cầm ở tay càng ngày càng gần khăn voan, Thủy Nhi khăn trương đưa tay ngăn cản “Cách cách, đây là vật biểu tượng, không ăn được. A!” Lời còn chưa nói hết, liền đổi thành tiếng kêu thảm thiết.

Thịt người mặn mặn!

“Phi phi phi! Người không có việc gì giờ tay tới làm chi?” Tinh Dương thờ phi phò giật thứ vương vù trên đầu ra. Hiện tại người nào dám ngăn cản nàng ăn cái gì, giết không tha!

“Phúc tấn, khăn voan hồng này không thể nhấc lên!” Ma ma khăn trương chạy tới.

“Ta rất đói.” Bất luận ở cổ đại hay là hiện đại, thành thân thật sự là chuyện hành hạ người ta, nàng đói đến hoa mắt, dạ dày đều ra sức kháng nghị muốn được ăn rồi, lại cứ phải ngoan ngoãn ngồi trên hi giường, chờ vị vương gia kia trở về sủng hạnh nàng mới được sao.

“Cách cách, nhẫn nại một chút nữa thôi.” Thủy Nhi thổi phù phù mu bàn tay. Trên tay nàng, rõ ràng có thể thấy được dấu răng. Oa. Cách cách thật ác độc, nếu dùng thêm sức lực, chỉ sợ chảy máu.

“Vương gia cát tường!”

Bên trong đang cãi nhau thì ngoài cửa, hi nương cùng ma ma quý trên đất, đồng thời giương giọng hô lớn.

Tinh Dương, Thủy Nhi còn có hai ma ma cùng hi nương đồng thời sững sốt, cuối cùng vẫn là ma ma nhiều kinh nghiệm, tay trái, đem Tinh Dương áp trở lại ngồi trên hi giường, thuận tiện nhất khăn voan bị ném xuống đất trùm lại, còn kéo Thủy Nhi đang thất thân, đồng thời quay người, mọi người rất nhanh thủ thế, hi nương cùng ma ma đều tự trở về vị trí cũ, những động tác này tất cả hoàn thành trong nháy mắt.

“Y” Cửa hi phòng cũng đúng lúc mở ra.

“Vương gia cát tường.” Ma ma đắc ý cười, phúc thân hành lễ.

“Đứng lên đi.”

Nghe được thanh âm Kỳ Cách, Tinh Dương tim bắt đầu thỉnh thoảng, thỉnh thoảng đập liên hồi, nắm chặt quả táo cầm ở tay, cho đến giờ phút này, nàng mới có cảm giác khăn trương của tân nương được gả về nhà chồng.

“Đều xuống dưới linh thượng đi.”

“Dạ! Nô tỳ cáo lui.” Ma ma, hi nương nối đuôi nhau rời khỏi.

Tiếng bước chân từ từ tới gần, Tinh Dương cúi mắt, cảm nhận được khăn voan bị người ta nhấc lên, nàng thở nhẹ, lông mi run rẩy, nhẹ nhàng nhìn lên, thấy đôi mắt đầy tình cảm ấm áp, vài đỏ rơi xuống, hai gò má không kìm chế được đỏ ửng.

Không biết sao, nàng đột nhiên cảm thấy e, không dám nhìn thẳng vào mắt Kỳ Cách, có chút bối rối tránh đi, bóp chặt quả táo ở lòng bàn tay.

Kỳ Cách nhẹ cười, đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng “Một mỗi một ngày, nàng đói lắm phải không?” Kéo nàng đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, trên bàn đã bày đầy mỹ vị, hẳn thuận tay gỡ xuống mũ phượng nặng nề trên đầu nàng, bỏ sang một bên.

Tĩnh Dương ửng đỏ cả mặt, nghe hắn nói như vậy, lỗ tai đều hồng thành một mảnh, nàng xấu hổ cúi đầu “Chàng nghe thấy à?” Còn tưởng rằng hắn ở ngoài cửa không nghe thấy, không nghĩ tới nàng trong phòng lớn tiếng ồn ào, bên ngoài đều nghe được rõ ràng.

Hắn cười không có đáp lời, ngồi trở lại bên người nàng, cầm lên đôi đũa bằng ngà voi nạm vàng, gấp vài món ăn để vào trong bát “Nhanh ăn đi.” Hắn sao lại không biết xấu hổ chọc thủng da mặt mỏng manh của phúc tấn chứ.

Tĩnh Dương cười cười, khuôn mặt ngọt ngào, vui vẻ ăn. Nàng cũng rất đói, cái miệng nhỏ nhồi thức ăn vào, bên cạnh còn có trượng phu thân mật gấp thức ăn cho, vẻ mặt yêu thương không thôi, để cho nàng ăn được thoải mái, cái miệng nhỏ gặm đùi gà mà bị dính đầy mỡ.

Nàng vui vẻ, Kỳ Cách cũng thấy vui vẻ. Xem ra lúc này hắn thật cung chiêu thể từ.

Tĩnh Dương vén tay áo lên, vờn tay với đĩa rau. Ánh mắt lơ đãng đảo qua, đôi mắt đen Kỳ Cách đột nhiên buồn bã, nhìn chăm chăm vào những vết sẹo nhỏ khó coi trên cổ tay nàng.

Những vết sẹo này đều là do Mẫn Gia trói mà lưu lại. Những dây thừng thô kia làm trầy xước làn da non mềm, có chỗ quần áo ngăn cách, không đến mức để lại sẹo, bôi thuốc mỡ rất nhanh hồi phục, nhưng chỗ cổ tay thì.

Mỗi lần nhìn đến những vết sẹo này, Kỳ Cách tâm đau đớn mà nhớ lại, nếu hắn không suy nghĩ nhạy bén, đoán đúng kế hoạch của Mẫn Gia, chỉ sợ hắn sẽ như nam nhân kia đau đớn không yên.

Kỳ Cách đáy lòng có chút lạnh, đáy mắt lướt qua tia lạnh lẽo. Hắn không dám nghĩ, nếu mất đi Tĩnh Dương, hắn sẽ điên cuồng đến mức nào, có lẽ. như Mẫn Gia không đáng là gì.

Tĩnh Dương nhìn một hồi, định cười nói chuyện với hắn, liền nhìn thấy hắn ánh mắt phức tạp, hơi sững sờ, theo ánh mắt hắn nhìn vết thương trên cổ tay mình, trong lòng nàng mềm nhũn, thương tiếc nhìn hắn.

Đặt bát đũa trong tay xuống, cầm khăn lau miệng, Tĩnh Dương lặng lẽ suy tư, nghĩ làm như thế nào mới bỏ những thất nút trong lòng hắn?

Nàng biết rõ Kỳ Cách trải qua sinh ly tử biệt từ lúc còn trẻ, khiến hắn rất sợ hãi chuyện phải mất đi cái gì, đây cũng là một trong những nguyên nhân lúc trước hắn lùi bước, không dám yêu nàng. Mà trước đó vài ngày, việc nàng bị tấn công, đã khiến cho cái sợ hãi ẩn sâu dưới đáy lòng kia trỗi dậy.

Sau khi hai người bọn họ trở lại kinh thành, bắt đầu chuẩn bị đại hôn, hai người cũng y theo lễ phép cũ, trước khi cưới không được gặp mặt, nàng tuy rằng ở lại trong phủ thượng thư tỉnh dưỡng thân thể, nhưng ban đêm lại thường thường cảm nhận được có người đứng ở bên giường nhìn nàng.

Ngay từ đầu, còn tưởng rằng là mình suy nghĩ nhiều, có hôm giả bộ ngủ, nàng phát hiện, nửa đêm ở đầu giường có người, mà người nọ dĩ nhiên là Kỳ Cách.

Nàng hiểu được bất an của hắn, nhưng không biết làm sao giúp hắn giải quyết, thực tế mỗi lần hắn nhìn chăm chăm vào vết thương trên cổ tay nàng mà ngẩn ra, bộ dáng vừa đau lòng vừa tự trách, nàng không muốn như vậy. Ai, thực ra phát sinh những sự tình này, đều đã định rồi, tránh cũng không tránh khỏi.

Nếu không có Mẫn Gia này, chỉ sợ nàng cũng sẽ không xuất hiện ở thời đại này, nhưng những lời này, nàng lại không thể nói rõ ràng với Kỳ Cách.

“Sao?” Kỳ Cách nhìn nàng, một tay không tự giác cầm lấy tay nàng, nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo ở cổ tay.

“Ta sẽ ở bên cạnh chàng.” Nhìn mắt của hắn, nàng nhu hòa nói ra.

Ánh mắt trầm xuống, Kỳ Cách động tác dừng lại “Ta biết.” Hắn biết rõ, chỉ là lòng của hắn vẫn không nói ra.

“Vậy chàng cũng đừng dùng ánh mắt này nhìn ta, ta sẽ đau lòng.” Nàng thật sự đau lòng, một lòng vì hắn mà đau. Nàng không muốn nhìn thấy đáy mắt hắn áy náy cùng tự trách, còn có sợ hãi ẩn sâu trong đó, lập tức, nàng muốn cùng biến mất.

“Ta.” Giương cánh tay ôm chặt nàng, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nàng, tình cảm ấm áp dần dần lan khắp cơ thể, thấm vào lòng của hắn.

Ôn nhu tình ý lan tràn, Tĩnh Dương thỏa mãn khẽ thở dài, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát lồng ngực của hắn, cảm nhận thấy, mở miệng nói: “Ta đáp ứng chàng. Ta sẽ luôn yêu thương chàng.” Cười khẽ vài tiếng, lông mi giương lên, nàng chậm rãi ngược mắt, ánh mắt hai người giao nhau.

Đôi mắt tràn ngập ánh sáng, tất cả đều là tình ý đối với hắn, đôi môi đỏ tươi cười thật đẹp, “Sau này. Chàng bị bệnh, ta sẽ cho chàng uống thuốc; chàng mệt mỏi, ta sẽ ôm chàng, cho chàng dựa vào lòng ta, nghỉ ngơi thật tốt.”

“Đợi có một ngày, chúng ta đều già rồi, ta sẽ nắm tay của chàng cùng đi xem trời chiều, nhớ lại chuyện cũ của chúng ta, nói rằng lúc chàng còn trẻ, tuần mĩ cỡ nào đã làm ta khuyh tâm. Chờ chúng ta con cháu đầy đàn, chúng ta có thể cùng nhau ngồi trên xích đu, nói cho bọn nhỏ biết, câu chuyện ta và chàng gặp nhau đẹp biết bao.”

“Chàng yên tâm, ta sẽ chăm sóc thật tốt chính mình, không để cho mình rời đi sớm. Ta muốn làm bạn với chàng đến cuối cùng. Ta sẽ nhường chàng đi

trước, bởi vì, ta không nỡ để chàng ở lại chịu đựng đau đớn vì ta, cho nên, đau thương này cứ để cho ta nhận lấy.”

“Nhớ kỹ sau khi chàng rời khỏi, trên đường hoàng tuyền, đừng đi quá nhanh, bởi vì, ta sẽ rất nhanh đến với chàng, không để chàng cảm thấy cô độc.”

Hốc mắt nóng rát, trong lòng bởi vì nàng nói lời yêu mà xao động, nhất thời, Kỳ Cách không có phản ứng, chỉ có thể dùng sức ôm chặt thân hình nhỏ nhắn trong ngực. Một hồi lâu, thanh âm của hắn mới vang lên:

“Cám ơn nàng.”

Tình Dương mắt cũng đỏ, đưa tay ôm hắn chặt hơn, cả khuôn mặt vui sâu vào trong ngực của hắn “Không cần khách khí.”

Cuộc sống sau ngày thành hôn, cũng không có gì khác biệt với lúc trước, chỉ là giữa hai người ngoại trừ tình cảm yêu mến chân thành, có thêm loại tình cảm ràng buộc kín đáo.

Trong hoa viên phủ Huân Thân Vương, một nhỏ nhắn mềm mại, một thân ảnh cao to thân thiết gắn bó, bất luận thân ảnh nhỏ nhắn đi đến đâu, thân ảnh cao to luôn ở sau lưng nàng, một tác cũng không rời.

Vợ chồng tình cảm như kiêu điệp (loài chim chấp liền cánh vào nhau mới bay được), nhà quyền quý đúng là khó thấy được, trong vương phủ tất cả hạ nhân xuất phủ hướng ai cũng khen. Vì vậy trong Hoàng thành không còn những người đánh giá xấu về Kỳ Cách nữa, trái lại, rất nhiều cách cách thiên kim đều ngưỡng mộ Tình Dương có thể gả cho một người xem nàng như trân bảo.

“A!” Tình Dương lười biếng ngáp, mắt nửa khép, bộ dạng nửa ngủ nửa tỉnh, nàng xoa xoa mắt, lại há miệng ngáp.

Ở bên cạnh nàng Kỳ Cách không nỡ, cõi áo choàng khoác lên nàng “Mệt rồi thì trở về phòng ngủ đi. Thái y không phải dặn nàng nghỉ ngơi nhiều sao?”

Mấy ngày nay, Tình Dương rất thích ngủ, thường hay ngủ đến giữa trưa cũng không muốn rời giường, hắn lo lắng thân thể nàng có việc gì, hôm qua thỉnh thái y qua phủ khám và chữa bệnh, không nghĩ tới lại bắt được hi mạch, hắn mừng rỡ như điên, nhưng không khỏi lo lắng việc thân thể nàng mang thai mà thành gánh nặng.

Lười biếng tựa trên ngực hắn, Tình Dương nhắm mắt lại “Người ta muốn ở cùng chàng một lát mà.” Hoàng thượng tuy rằng cho thời gian nghỉ kết hôn hai tháng, nhưng việc kế tục chức vương gia, trách nhiệm trên người Kỳ Cách cũng nhiều hơn. Hắn hay tiến cung, cũng có một đồng việc để làm, nàng mấy ngày nay ngủ nhiều như tiểu trư, có thể thấy thời gian của hắn, chỉ có nửa đêm.

Ai Nàng nhớ lão gia gia râu bạc kia, miệng nàng thèm ăn, thật muốn ăn gà chiên. Rất muốn uống cola. Ô ô! Tại sao lúc này cái gì cũng không có!

“Gần đây đầu bếp nói nàng ăn uống không tốt lắm, muốn ăn cái gì? Ta mua về cho nàng ăn.” Người ta nói nữ tử mang thai sẽ trở nên béo, nhưng Tình Dương lại khác biệt, cái gì cũng không thích ăn, người bởi vậy mà gầy yếu.

Đợi một hồi lâu không nghe thấy người trong ngực lên tiếng, Kỳ Cách cúi đầu nhìn, khẽ cười, thì ra là đang ngủ. Hắn đang muốn xoay người ôm ngang nàng lên, không ngờ nàng đột nhiên mở miệng.

“Ta muốn ăn gà chiên.” Mở mắt nhìn hắn.

“Gà chiên? Nàng muốn ăn gà chiên sao?”

Nghiêng đầu, nàng chu miệng nhìn hắn “Không có việc gì, coi như ta chưa nói gì.” Gà chiên này không phải là gà chiên kia, mà người trước mắt nhất định là không hiểu, nàng cũng không cần lãng phí nước miếng.

“Trở về phòng ngủ đi.” Kỳ Cách sờ sờ khuôn mặt của nàng, muốn nàng ngủ, lại muốn có nàng ở bên. Hoàng thượng phân công hắn một việc, Tứ ca rõ ràng cũng cố ý lôi kéo hắn, tìm hắn thương nghị quốc sự, cho nên thời gian này hắn bề bộn nhiều việc, thời gian gặp nàng cũng không nhiều lắm.

“Không cần, buổi chiều chàng không phải là cần ra ngoài tìm Tứ ca sao?” Tình Dương từ từ nhắm hai mắt, trong đầu nhớ lại lịch sử Thanh triều. Dận Chân kia sau này chính là Ung Thân Vương, cũng chính là Ung Chính. Loáng thoáng nhớ hình như đó là hoàng đế mắc bệnh đa nghi rất nặng, nàng cũng không thích Kỳ Cách cùng hắn quá thân cận, nhưng cái này nàng không thể xen vào. Chuyện trên đời, lão Thiên đều có an bài, cứ để thuận theo tự nhiên.

“Không đi.” Hắn không an tâm cũng bởi vì nàng có thai mà khẩu vị kém đi.

“Như vậy được không?” Nàng không hy vọng hắn gần gũi quá với trung tâm quyền lực, dù sao gần vua như gần cọp, nhưng cũng sợ hắn bởi vậy mà đắc tội với người khác, rước lấy sát khí.

“Không quan trọng, Tứ ca nhất định có thể thông cảm ta mới cưới, ta sai người đi nói với hắn một tiếng là được rồi.” Hắn kỳ thật cũng không muốn cuốn vào với các a ca vì ngôi vị hoàng đế.

Đôi mắt nhắm chặt lại mở ra, nhìn hắn một cái, lại nhắm vào “Ừ.” Cọ xát lồng ngực hắn, hài lòng nở nụ cười.

Kỳ Cách đột nhiên đưa tay đem nàng cả người ôm ngang lên. Tình Dương không sợ, chỉ là mở to đôi mắt đang lờ mờ ngáy ngủ nhìn hắn, cố gắng

chiến thắng thần ngủ.

Lệnh cho tổng quản sai người đến chỗ Tử a ca, bản thân Kỳ Cách thì ôm nàng đi về hướng thạch đình, hạ nhân từ trong đình đã mở sẵn ghế nằm bằng lông dê ní ra. Trên bàn đá bày rất nhiều điểm tâm ngon cùng trà nóng. Hắn đem người trong ngực nhu hòa đặt xuống nằm ở trên ghế, thuận tay giúp nàng đắp chăn lên.

“Nàng ngủ một lát, ta ở đây cùng nàng.” Đây là phúc tấn của hắn. Ánh mắt Kỳ Cách chuyên chú nhìn bụng nàng. Đứa nhỏ hai người đang ở đó dần phát triển, hắn không nỡ để nàng chịu khổ, nhưng trong lòng lại có loại vui sướng.

Tĩnh Dương ngăn cản không được Chu công cứ mãi kêu gọi, không ngo ngoáy nữa, liền nhắm mắt lại ngủ.

Kỳ Cách mỉm cười, chuyển sang ngồi ở ghế đá bên cạnh, cầm lấy sách, nhàn nhả tự tại hưởng thụ thời gian này, ánh mắt thỉnh thoảng hướng về người đang ngủ kia. Trông thấy nàng ngủ, ánh mắt của hắn mới an tâm dời về trên sách.

Thời gian cứ như vậy lẳng lặng trôi qua, không biết qua bao lâu, thanh âm tổng quản ngoài thạch đình vang lên:

“Vương gia.”

Kỳ Cách theo bản năng ngược mắt, rồi sau đó hơi sững sờ, phút chốc đứng dậy “Hoàng thượng?” Kinh ngạc mở lớn mắt. Hoàng thượng rõ ràng đến đây? Sao lại không có người thông báo một tiếng?

Khang Hi vui vẻ bước vào trong đình, nhìn Tĩnh Dương đang ngủ say, cười cười “Trẫm nghe lão Tử phàn nàn người có phúc tấn liền không cần huynh đệ, cho nên đặc biệt đến Vương Phủ xem, người được mọi người trong hoàng thành gần đây luôn yêu mến ngưỡng mộ.”

“Vi thần tham kiến.” Kỳ Cách đang muốn phát tay áo quỳ xuống thỉnh an, Khang Hi đã trước một bước vịn lấy hắn.

“Không cần phải đa lễ, trẫm chỉ là muốn đến xem người mà thôi.” Hắn rất vừa lòng những gì đang chứng kiến. Đứa nhỏ này đã mất đi quá nhiều, hôm nay có thể cùng người mình yêu ở bên nhau, hắn thật tình vì hắn mà vui vẻ, cũng nguyện dốc hết tâm lực vì hắn bảo vệ hạnh phúc này.

Cảm giác lạnh nhạt hờ hững quanh thân hắn phát ra nay không còn nữa, thay vào đó là thỏa mãn cùng hạnh phúc. Khang Hi không khỏi xúc động, khẽ thở dài, dưới đáy lòng âm thầm nói: Tử đệ, trẫm cuối cùng cũng không phụ lòng người.

Kỳ Cách cười nhạt một tiếng “Đa tạ hoàng thượng quan tâm.” Nhìn thấy ánh mắt hoàng thượng dừng trên người Tĩnh Dương, hắn quay người, muốn gọi nàng dậy.

“Đừng phiền nàng nghỉ ngơi. Hôm qua trẫm từ thái y biết được, phúc tấn của người có thai. Trẫm thật cao hứng, đặc biệt lệnh cho một thái y đến ở phủ Huân Thân Vương, đến khi phúc tấn người bình an sinh hài tử.”

“Tạ hoàng thượng ân điển.”

Khang Hi ngồi xuống, Kỳ Cách mới ngồi, hai người nhìn Tĩnh Dương đang ngủ mơ màng, không nói câu gì, thỉnh thoảng lại cười khẽ.

Tĩnh Dương đang ngủ lơ lơ mảy mảy chợt nhú lại, không hài lòng chu miệng lên. Thanh âm bên tai làm cho nàng không thể ngủ yên.

Xoa xoa mắt như trẻ con, nàng từ từ mở đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ, trước mắt còn mờ mờ sương mù một chút, chớp mắt mới lấy lại tinh thần. Nhìn bốn phía, đã thấy Kỳ Cách ngồi dựa lưng về phía nàng, mà trước người hắn còn ngồi một nam tử mặc hoàng bào quý khí, dung mạo nhìn rất quen mắt.

Dựa lưng về phía nàng nên Kỳ Cách không biết nàng tỉnh, ngược lại Khang Hi, nhìn thấy nàng ngờ ngác sững sờ nhìn mình, nhịn không được nở nụ cười.

Tĩnh Dương có chút xấu hổ cười “Hắc” cười xong, cảm thấy không đúng, thân mặc hoàng bào.

A...A...A! Hai mắt bỗng nhiên mở lớn, nàng sợ tới mức hít một hơi dài, đang từ trên ghế nhảy xuống.

“Hoàng... hoàng... hoàng thượng?” Mặc kệ đang nghĩ vì sao hoàng đế lại xuất hiện ở đây, trong lòng quýnh lên, Tĩnh Dương đạp chân đất trên người, vội quỳ xuống đất hành lễ, Kỳ Cách lại trước một bước nâng nàng dậy.

“Cẩn thận, đừng vội.” Hắn vịn lấy hai cánh tay nàng, chỉ sợ nàng bồi rồi làm bị thương chính mình cùng hài tử.

“Miễn lễ.” Nhìn thần sắc Kỳ Cách khẩn trương, Khang Hi cười nói.

“Tạ hoàng thượng.” Tĩnh Dương xấu hổ đứng dậy. Xem ra hoàng thượng tới được một lúc rồi. Như vậy, vừa rồi mình ngủ như tiểu trư đó đều bị hoàng thượng nhìn thấy hết?

Nghĩ đến đây, nàng có chút phàn nàn, dò xét trạng thái bên cạnh.

“Làm sao chàng không gọi ta dậy?”

“Hoàng thượng thương nàng mang bầu, không để cho ta quấy nhiễu nàng nghỉ ngơi.” Kỳ Cách có chút ranh mãnh nháy mắt mấy cái. Hắn đều vâng theo

chỉ thị thánh thượng, không có nửa ý xấu.

Tĩnh Dương vừa bức mình vừa buồn cười tròng hấn một cái, “Chàng làm trò.” Nhìn hấn cười, hai người cùng ngồi vào trên ghế, cùng Khang Hi nói chuyện.

Đến khi người trong nội cung phái người đến thúc giục, Khang Hi mới lưu luyến đứng dậy. Trước khi rời đi, hấn quay đầu lại nhìn Tĩnh Dương, cười thật sâu.

“Đứa nhỏ, cháu của trẫm từng chịu qua rất nhiều cực khổ, hôm nay ngươi khiến cho hấn một lần nữa tươi cười trở lại, làm cho hấn rộng mở trái tim, trẫm tự đáy lòng cảm tạ ngươi, trẫm hy vọng, ngươi có thể để cho hấn vĩnh viễn luôn hạnh phúc giống như hiện tại.”

Tĩnh Dương tâm xao động, có chút cảm động. Nàng không nghĩ tới, hoàng thượng là thật sự đối đãi tốt Kỳ Cách như vậy, bình tĩnh nhìn Khang Hi, cho hấn một nụ cười.

“Nô tì Tuân chỉ.”

Khang Hi hài lòng cười, lúc này mới xoay người rời đi. Ngoài thạch đình, đại nội cao thủ cùng rất nhiều thái giám, cung nữ tạm lánh, lúc này mới đi ra, theo sau lưng hấn.

Nhìn thân ảnh rời xa, Tĩnh Dương nhìn người bên cạnh, nhẹ nhàng cười, tựa vào trong lòng hấn “Hoàng thượng, muốn ta đừng phụ chàng.”

Kỳ Cách ôm chặt nàng cười “Yên tâm, ta sẽ không để cho nàng có cơ hội phụ ta. Ta Ái Tân Giác La Kỳ Cách, cuộc đời này vĩnh viễn chỉ biết có một vị phúc tấn, cũng chỉ yêu vị phúc tấn này.” Hấn hứa hẹn cả đời nàng.

Tĩnh Dương chớp mắt, đôi mắt sáng như sao “Là chàng nói đó, ta cũng không có bức chàng, ha ha.” Lời hứa của hấn, đúng ý, nàng vui mừng cười to.

Tiếng cười như chuông bạc vang vọng từng góc vương phủ, xóa đi những bi thương trong phủ này, đem đến hạnh phúc tràn ngập. Về chuyện xưa bọn họ yêu nhau, còn lưu truyền rất lâu trong hoàng thành.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Gia Mật Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.